

NOẢN NOẢN PHONG KIỆT

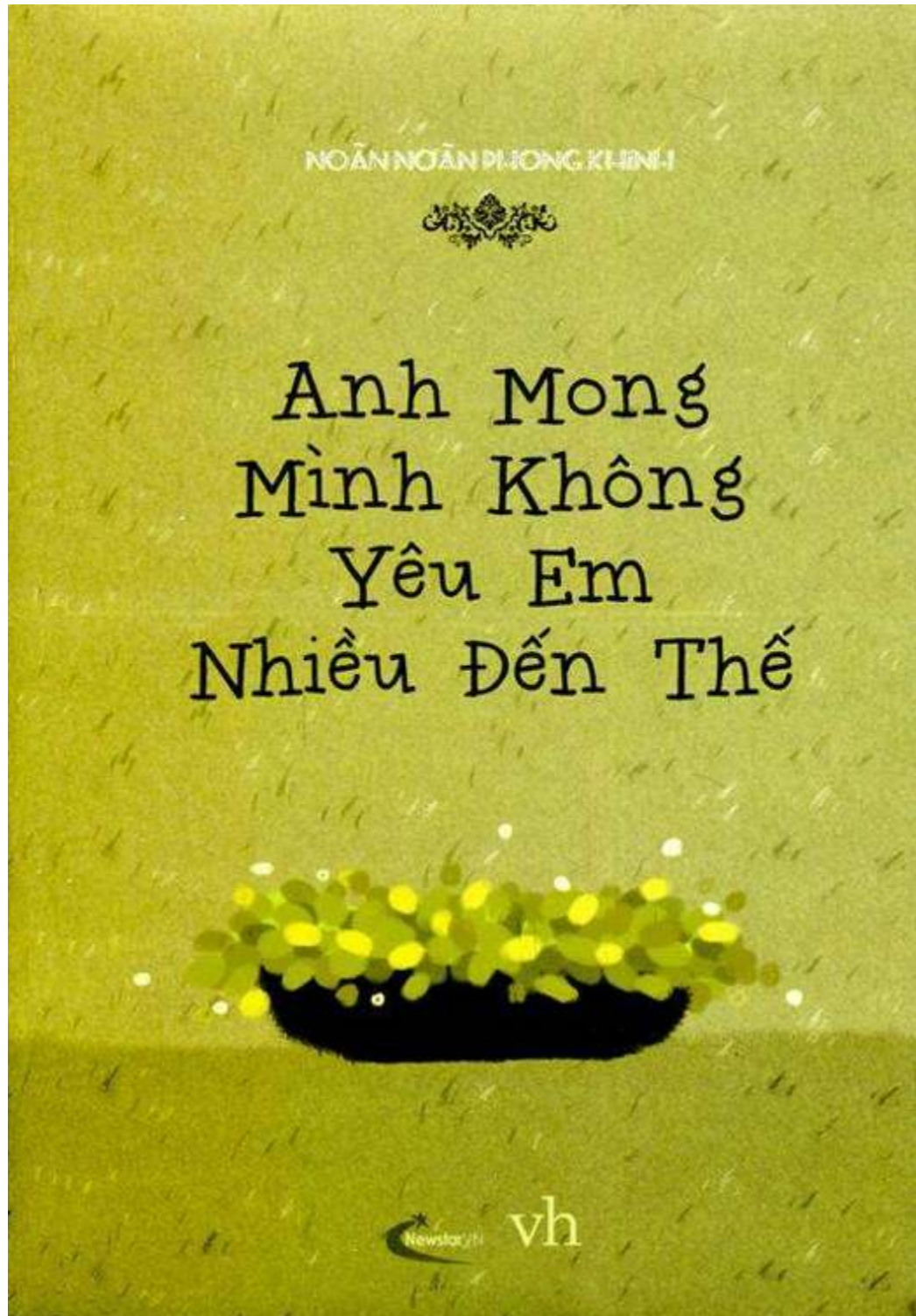

Anh Mong
Mình Không
Yêu Em
Nhiều Đến Thế

vh

Anh mong mình không yêu em nhiều đến thế

Anh mong mình không yêu em nhiều đến thế

Tác giả: Noãn Noãn Phong Khinh

Dịch giả: Lệ Quyên - Khương Nhật An

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 360

Ngày xuất bản: 12/02/2015

Giá bìa: 96.000 đ

Công ty phát hành: Newstarbooks

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Nguồn sách: Waiting4Liuchuan

Chụp pic: sundaefruit

Type

nguyenkienphuc: 1-3

Đậu Hoa: 4-6

chuankim: 7-10

Beta: saral

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://ĐàoTiểuVũeBook-www.dtv-ebook.com)

DTV

Giới thiệu

Chia tay Diệp Như Thìn đã bao năm, Thẩm Hy Mạt đôi lúc nghĩ ra rất nhiều cảnh tượng nếu một ngày gặp lại anh, chẳng hạn như một câu chào xã giao: "Lâu rồi không gặp". Vậy nhưng, đúng vào lúc cô quyết định bước ra khỏi hồi ức để đến với chàng trai nho nhã Trịnh Gia Vũ thì cũng là lúc mà tình cũ của cô xuất hiện, trái tim Thẩm Hy Mạt một lần nữa loạn nhịp, cả những vết thương lòng còn chưa kịp quên đi.

Một bên là chàng trai si tình Trịnh Gia Vũ, một bên là bóng hình tình cũ vẫn vương, lần này liệu cô có chiến thắng được thời gian và định mệnh?

Một số câu trích dẫn hay trong truyện:

- "Có những cảm giác, có những rung động, thậm chí cả nhớ nhung, tất cả rồi cũng sẽ qua đi, một khi đã qua đều như gió cuốn mây bay, trở thành những kỉ niệm nhạt nhòa trong lòng"

- "Thời gian không chỉ lấy đi dung mạo, nó còn đánh cắp những tháng năm dài đôi lứa từng bên nhau"

- "Thế giới này rộng lớn, những người yêu chúng ta quá thực rất nhiều, những người chúng ta yêu thì không chỉ có một, thế nhưng chỉ có một người, sẽ đưa ta đi đến tận cuối cuộc đời"

Mục lục

[Chương một: Khoảng lặng giữa hai người](#)

[Chương hai: Bây giờ em sống ra sao](#)

[Chương ba: Ai từng cho tôi tình yêu mãi mãi](#)

[Chương bốn: Ký ức là người kể chuyện](#)

[Chương năm: Cả bầu trời sao, đôi lấy một hạt đậu đỏ](#)

[Chương sáu: Quá khứ là một trận cảm nặng](#)

[Chương bảy: Ngàn lời không hết ý, ngàn ý không hết tình](#)

[Chương tám: Ai là ánh trăng bạc của ai](#)

[Chương chín: Tình ra, xuân đã cạn ngày](#)

[Chương mười: Mặn nồng mãi mãi](#)

Chương một: Khoảng lặng giữa hai người

Có những cảm giác, những rung động, thậm chí những nỗi nhớ cũng chỉ tồn tại trong những khoảnh khắc nhất thời, một khi qua đi, tất cả sẽ như gió thoảng mây trôi, biến thành chút trải nghiệm nhẹ nhàng, chút cảm giác nhàn nhạt trong lòng.

Nắng hắt qua kẽ tán lá ngô đồng sum sê, từng tia long lanh chiếu xuống người Thẩm Hy Mạt.

Mấy tiếng ve, tiếng chim thoảng qua tai, lúc này càng khiến cô phiền muộn.

Đang đi đến đầu đường, một con mèo đen bất ngờ nhảy ra, đôi mắt nó long lanh thoáng vẻ hốt hoảng. Cô đi thẳng, không dừng lại vuốt ve cái đầu bé nhỏ của nó như mọi lần.

Cô gặp một cô bé người quen, cô bé có hai bím tóc tết đuôi sam, tay cầm que kem, nhảy tung tăng đi đến bên, cười hớn hở nhìn cô, cất giọng lạnh lốt

gọi rõ ngọt “Chị Thắm Mạt”. Thắm Hy Mạt coi như không nghe thấy, mặt lạnh tanh liếc cô bé một cái, rồi đi thẳng.

Cô không biết mình đã đi đến căn phòng đó như thế nào, chỉ biết con đường này dường như rất xa, cô đã đi đến mấy năm.

Phải, mỗi bước đi giống như nhát dao đâm vào tim, từng trận đau nhói.

Cứ đến căn phòng đó, là cô lại bắt đầu lục tung tủ sắp xếp lại quần áo.

Cô bực bội ném cái áo đang gấp xuống giường, người run run cảm giác toàn thân rã rời, không còn sức lực, nhưng cô không muốn ngồi, không muốn ngồi xuống chiếc giường đó chút nào, chiếc giường thuộc về anh ta.

Cô đứng tựa vào cửa sổ, nhắm mắt mặc cho ánh nắng bóng râm chiếu thẳng vào mặt khiến làn da trắng muốt càng trong như bạch ngọc.

Ánh nắng dù ấm đến mấy, cũng không thể rọi đến nơi sâu nhất trái tim cô.

Cô đã gọi cho anh mấy lần, nhưng anh không một lần nhắc máy.

Rõ ràng có bao nhiêu lời muốn nói với anh, rõ ràng lòng đau như cắt, rõ ràng biết, có những chuyện một khi đã làm là không thể còn cơ hội ngoái đầu... nhưng anh đã không còn ở bên cô nữa.

Không lâu sau, có tiếng mở khóa loáng thoáng vọng đến...

Là anh, nhất định là anh!

Cuối cùng, anh đã trở về.

Anh mặc chiếc sơ mi màu xanh thẫm, sạch sẽ và bảnh bao, cúc áo màu vàng lóng lánh dưới ánh mặt trời... Khoảng lưng thon, rắn chắc chìm trong ánh nắng... Sau đó, anh quay người, chậm rãi đi về phía cô, ánh mắt dịu dàng.

Cô từng coi anh là người thân thiết nhất, giờ bỗng thấy sao mà xa lạ.

Anh bước đến gần, cái bóng lộn ngược của cô từ từ hiện trong đôi đồng tử trong veo của anh.

Cô từng nghĩ, khi gặp anh, nhất định sẽ quát hỏi tại sao anh không nghe điện thoại. Nhưng khi đứng trước mặt anh rồi cô lại không làm gì hết, chỉ nhìn anh, với ánh mắt thản nhiên như nhìn một người lạ.

Hóa ra, cô có thể thản nhiên như vậy. Là cô đã trở nên cứng rắn, hay nỗi đau trong lòng đã tê dại?

“Hy Mạt.” Anh bước đến trước mặt, mỉm cười, tròng mền nhìn cô.

Gió nhẹ luồn qua cánh cửa sổ khép hờ, lay lay lọn tóc trước trán anh.

Mấy lọn tóc xõa xuống bờ vai yêu kiều của cô, vài sợi vương trên ngực.

Anh giơ bàn tay thon dài, định vuốt tóc cô, nhưng cái ngoảnh đầu né tránh quá nhanh của cô, làm anh sững sốt.

Trước giờ anh vốn là người chính chu, khẽ nhíu mày nhìn đồng quần áo bừa bãi trên giường, giọng hơi trầm thoáng qua tai cô: “Em định làm gì?”

“Anh từng nói, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không giấu em, đúng không?” Thảm Hy Mạt lạnh lùng nói.

“Đúng!” Anh thừa nhận.

“VẬY anh...” Thảm Hy Mạt hít một hơi thật sâu, khước miệng lộ nụ cười đau khổ, “Anh có chuyện gì giấu em không?”

Anh im lặng mấy giây, mới nói bằng cái giọng chậm rãi rất hay của mình: “Theo em, anh có làm thế không?”

Thảm Hy Mạt không đáp, trầm ngâm tự nói với mình: “Chúng ta xưa nay luôn thành thật với nhau, em cũng luôn tin anh. Nhưng, có những chuyện, hầu như mọi người đều biết, chỉ có em là không.”

“Em nghe được những gì từ ai?” Anh nhìn cô cúi đầu, giọng sôi nổi, “Lẽ nào em thà tin lời người khác chứ không tin anh?”

Đã nói rõ như vậy, mà vẫn không chịu nói ra? Thảm Hy Mạt trầm nghĩ, cô hy vọng anh sẽ nói thật với mình, không ngờ vẫn kín như bưng.

“Anh đã nói vậy, thì em không có gì để nói nữa.” Thảm Hy Mạt nhìn đồng quần áo trên giường. lát sau đi đến, lại bắt đầu gấp quần áo.

Chiếc váy hoa lấm tẩm trong tay - đây chính là chiếc váy đầu tiên anh mua cho cô. Thảm Hy Mạt còn nhớ, khi đưa cho cô, anh còn ngượng nghịu, mặt đỏ bừng. Nhưng sau này khi anh dần trưởng thành, không nhìn thấy vẻ ngượng ngùng như thế nữa.

Có lẽ, chỉ có thừa ban đầu tình yêu, mới có thể nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của người ta! Vậy là, càng về sau những ký ức như thế càng trở nên quý giá.

Anh lặng lẽ đứng một bên, như một người ngoài, nhìn cô thu xếp quần áo gấp từng chiếc để vào tủ.

Họ im lặng rất lâu, thời gian như ngừng lại.

Rất lâu, rất lâu, cô liếc mắt nhìn anh sải bước đi lại phía mình, mùi thơm nhẹ từ cơ thể đó vẫn vút quanh cô.

Anh bước đến bên, không nói không rằng, giật cái áo trên tay cô, vút sang một bên, giọng trở nên lạnh lùng, khẽ hỏi: “Em muốn thế nào?”

Thẩm Hy Mạt nhìn chiếc áo bị quăng ra xa, cười nhạt: “Không nhận ra sao? Tôi muốn đi khỏi đây.”

“Em đã nghĩ kỹ rồi?” Anh xoay vai cô lại, nhìn thẳng vào cô.

“Đúng, tôi đã nghĩ rất kỹ, rất rõ ràng.” Thẩm Hy Mạt hất tay anh, vè ghê tởm, sau đó đi nhặt chiếc áo bị quăng xuống sàn.

Chưa kịp nhặt, đã bị anh tóm lấy cổ tay, cô bị bất ngờ, trượt chân ngã ngay vào tay anh.

Vòng tay này Thẩm Hy Mạt từng quen thuộc và lưu luyến bao nhiêu, bây giờ lại không mấy may mắn chạm vào. Cô sợ, sợ một khi rơi vào vòng tay ấm áp, cô sẽ không còn can đảm ra đi.

Có những cuộc chia ly rất lưu luyến, có những cuộc chia ly rất vắn vưng, còn cuộc chia ly của cô đau đớn đến độ suốt cuộc đời cô không muốn nhớ lại.

“Em định đi đâu?” Anh nghiêm giọng hỏi, ánh mắt sắc lạnh.

“Anh nghe cho rõ đây.” Thảm Hy Mạt nhìn thẳng vào anh, nói rõ ràng rành mạch: “Từ nay về sau, bất luận tôi đi đâu, làm gì, giao du với ai, đều không có bất kỳ liên quan nào đến anh.”

Anh chau cặp mày rậm, lòng chùng xuống.

Lát sau, anh nắm chặt tay cô, sắc mặt lạnh lùng: “Em là của anh, trước nay đều như thế.”

“Tôi không phải là con mèo, con chó, không phải anh muốn dẫn đi đâu là được.” Thảm Hy Mạt thử rút tay ra, nhưng bị nắm càng chặt, lòng bàn tay đau điếng.

“Đừng tự lừa dối mình!” Khóe miệng anh nhếch rất nhẹ, hơi nghiêng người, bất thần ôm choàng hai cánh tay cô, cúi xuống, hôn mạnh vào môi cô.

Dư hương thơm dịu và quen thuộc lan tỏa, cảm giác này quá tuyệt diệu. Anh bất giác chìm trong đó, tham lam hít.

Giờ này, khắc này, anh không muốn buông cô dù chỉ một giây.

Thảm Hy Mạt ngậy người nhìn anh, ngực phập phồng nhè nhẹ, tay nắm chặt, tiếp tục kháng cự, nhưng vô ích.

Anh càng ôm chặt, hôn sâu, môi ra sức tách miệng cô, mơn trớn lưỡi cô.

Cô chau mày, cố tránh.

Anh một tay giữ đầu cô, hôn càng sâu.

Không biết bao lâu, bỗng anh kêu “ôi” một tiếng, lúc buông cô ra, đã thấy vị tanh lan trong miệng.

Thẩm Hy Mạt thở hên hên, môi mím chặt, trợn mắt nhìn anh.

Anh tóm cầm cô, ánh mắt dồn ép: “Em tưởng làm thế, tôi sẽ để em đi sao?”

Thẩm Hy Mạt nghiêng răng: “Đi hay không là quyền của tôi.”

“Được.” Anh bất thân đẩy cô xuống giường, đè lên người, nói dần từng từ, “Có bản lĩnh thì đi đi!” Nói xong giật tung áo cô.

Thẩm Hy Mạt bị đẩy ngã, đầu choáng váng, sau khi định thần mới túm lấy tay anh, định chống lại, nhưng vô ích.

Khi bàn tay ấy chạm vào làn da ấm nóng nhạy cảm của cô, người Thẩm Hy Mạt run lên.

Anh nhìn cô, vừa hoang mang vừa phẫn nộ. Hôm qua còn tốt thế, tại sao đột nhiên muốn rời bỏ anh? Tại sao ngay lý do bỏ đi cũng không chịu nói?

Anh cúi người, chưa kịp làm gì đã nhận được một cái tát. “Bốp” một tiếng, đanh gọn. Cảm giác mặt đau rát, anh lại tóm tay cô, khế hét: “Rất cuộc em muốn thế nào?”

Thẩm Hy Mạt cắn môi, dường như dùng hết sức lực để nói: “Tôi không muốn gì, chỉ muốn ra khỏi đây, ra khỏi cuộc đời của anh.”

Nếu thế giới của cô không còn anh nữa, có lẽ đau khổ sẽ vui đi chăng?

Bàn tay nắm tay cô từ từ siết lại, Thẩm Hy Mạt cảm thấy đau không thể chịu nổi, nhưng cố chịu đựng không kêu, chỉ nhìn anh chăm chăm.

Anh cúi nhìn cô, mãi không nói.

Xung quanh yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấy hơi thở của nhau.

Một lát sau, cuối cùng anh lên tiếng: “Trước khi đi, nhất thiết phải để lại đứa bé trong bụng.”

Vậy là, duyên phận của họ đột ngột kết thúc vào cái ngày hè đó.

Đã năm năm trôi qua, Thẩm Hy Mạt vẫn nhớ như in cái giọng thô bạo và lạnh băng của người đàn ông đó khi anh yêu cầu cô để lại đứa bé.

Lúc này, mình vận bộ đồng phục công sở trang nhã ngồi trong phòng làm việc của công ty, bất chợt nhớ đến buổi chiều hè tương tự, nghĩ đến những cảnh tượng mới gần mà đã rất xa xăm đó, đôi mắt thần thờ mà vẫn đẹp mê hồn của Thẩm Hy Mạt đã thấm buồn từ lúc nào mà chính cô cũng không biết.

Nếu não bộ có cài phím xóa, cô rất muốn có thể xóa đi những ký ức dường như đã hóa đá trong lòng mình.

Cái vĩnh hằng mà cô một mực đặt lòng tin sâu sắc như một tín đồ, phút chốc đổ vỡ tan tành như chiếc bình hoa rơi xuống đất. Cô bàng hoàng sự tĩnh, ngộ ra một điều, có những sự vĩnh hằng, chỉ như mây khói thoáng qua.

Cô biết tất cả những gì mình đã mất, sẽ không thể nào tìm lại được. Giống như một khách bộ hành đi mãi, đánh mất cuốn nhật ký yêu dấu, cứ men theo đường cũ mãi miết tìm, nhưng không tài nào tìm thấy.

Thẩm Hy Mạt thần thờ nhìn dòng xe nối nhau lao vun vút ngoài cửa sổ, bỗng một giọng nói lạnh lạnh vẳng lại: “Hy Mạt, hết giờ làm rồi, Kị sĩ bóng đêm của chị sao vẫn chưa đến?” Cô bưng tỉnh, ngoảnh đầu, nhìn thấy khuôn mặt đầy thắc mắc của Tiền Khê Khê.

“Nói vớ vẩn, Kị sĩ nào của chị?”

“Oa! Chị lừa được người khác nhưng đừng hòng lừa em nhé. Hai người...” Tiền Khê Khê giơ hai ngón tay: “...Có phải đã gọi cho nhau không?”

“Phải.” Thẩm Hy Mạt gật đầu: “Bọn mình nhận điện thoại của nhau có thể coi là gọi cho nhau không?”

“Coi cái đầu chị!” Tiền Khê Khê dí ngón tay vào trán Thẩm Hy Mạt: “Nhưng mà, chị gọi cho anh ấy cũng tốt, hỏi anh ấy lúc nào đến đón.” Cô bạn vừa nói vừa giơ ngón cái và ngón út làm động tác gọi điện.

“Bớt quậy đi nhóc.” Thẩm Hy Mạt không nói thêm nữa.

Kị sĩ bóng đêm mà Tiền Khê Khê nhắc đến chính là Trịnh Gia Vũ, người đàn ông luôn đứng chờ Thẩm Hy Mạt dưới tòa nhà của công ty rất đúng giờ. Thẩm Hy Mạt đã bảo anh không cần làm thế, nhưng anh nhất quyết không nghe.

Buổi trưa, anh đã gọi điện thoại hẹn cô sau giờ làm sẽ cùng đi ăn tối, anh cũng thường xuyên đến đón cô như vậy, nhưng hôm nay đã quá giờ hẹn vẫn chưa thấy đâu.

Thẩm Hy Mạt đi đến trước cửa sổ, bên ngoài là thành phố đang chìm trong hoàng hôn, dòng người tấp nập, dòng xe như mắc cửi nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng quen thuộc đó.

Đợi thêm một lúc, không thể nhẫn nại hơn nữa, cô rút điện thoại rồi ấn số.

Tiếng “tút, tut” vang rất lâu, nhưng không ai nhắc máy.

“Có lẽ anh đang bận gì chẳng? Nghĩ vậy, Thẩm Hy Mạt không đợi nữa, đi thẳng đến nhà hàng “Hẹn gặp lại” nơi hai người đã hẹn. Sau đó, gửi tin nhắn bảo anh đến luôn đó không cần qua đón cô.

Đúng thời điểm nhà hàng đông khách, những chỗ ngồi gần cửa sổ tầng một đều đã có người, nhân viên phục vụ đưa cô lên tầng hai.

Thẩm Hy Mạt không biết vì lí do gì cô thường được Trịnh Gia Vũ hẹn đến “Hẹn gặp lại” cũng may cô rất thích nhà hàng này. Đưa mắt nhìn khắp lượt, trên bức bình phong màu nâu sẫm cách đó không xa, nổi lên những hoa văn vàng rực, óng ánh, dưới ánh đèn màu ấm áp càng sang trọng rực rỡ, đèn chùm trên trần tuy không lộng lẫy nhưng rất trang nhã, phóng khoáng.

Thẩm Hy Mạt ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn cuối cùng đã tắt, dòng xe vẫn cuồn cuộn nối nhau, vun vút lao đi.

Có lẽ anh bị tắc đường? Thẩm Hy Mạt thầm nghĩ.

“Diệp thiếu gia, đến muộn hả? Nào đến đây, phạt ba ly”.

“Phải đấy.”

Những tiếng cụng ly, chúc tụng ồn ào từ sau bức bình phong vọng lại.

Thẩm Hy Mạt ngậy người trong giây lát, lập tức nhìn ra phía đó, tuy bị ngăn bởi bức bình phong dày, mặc dù không nhìn thấy cảnh huyên náo bên trong, nhưng giữa những tạp âm hỗn loạn kia có một âm thanh cô nghe sao quen quá, khiến tim cô bất chợt lặng đi.

Không! Không thể là anh!

Gần hai nghìn ngày trong khoảng thời gian xa cách đó, họ chưa hề gặp lại.

Có lúc, cô không khỏi nuối tiếc, thời gian trôi quá nhanh, đến mức dường như cô đã quên anh đã từng hiện hữu trong thế giới của mình.

Giọng nói quen thuộc đó không ngừng dội vào tai cô, trầm, nhẹ và êm ái làm sao! Có những khoảnh khắc, cô đã thực sự cho rằng đó chính là anh. Nhưng sao có thể? Không thể có sự tình cờ đến thế?

“Xin hỏi, tiểu thư dùng gì?” Người phục vụ tiến đến, lễ phép hỏi.

“À...” Thẩm Hy Mạt hơi ngần ra, cười gượng: “Cho một ấm trà đại mạch, tôi sẽ gọi món sau.”

Thẩm Hy Mạt không biết mình đã uống bao nhiêu cốc trà đại mạch, cũng không biết đã gọi cho Trịnh Gia Vũ bao nhiêu cuộc điện thoại, đến lúc quả thực bụng đói sôi mới gọi hai món, ngồi ăn một mình.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Bữa ăn này đích thực buồn tẻ và dài vô hạn, cô vừa ăn vừa nghĩ, tắc đường cũng không thể đến hai tiếng đồng hồ? Cứ cho là không nghe được điện thoại, nhưng nhìn số máy ít nhất cũng nên gọi lại một lần chứ? Cứ cho

là phải làm thêm thì cũng nên nói với mình một tiếng chứ? Buổi chờ đợi đằng đằng này có nghĩa lý gì?

Bị cho leo cây thế này thật không dễ chịu chút nào, Thẩm Hy Mạt biến tất cả sự khó chịu thành thú ăn uống, ăn hết trơn các món gọi.

Sau khi trả tiền, lúc đi ngang qua bức bình phong, không thể kiềm chế, cô liếc nhanh vào bên trong, liếc người đàn ông đó. Chỉ thoáng một cái rồi lập tức ngoảnh đi, tim đập thình thịch.

Cô không biết mình đang sợ điều gì, chỉ biết cảm thấy căng thẳng và hốt hoảng chưa từng có.

Nhiệt độ trong phòng vốn rất vừa phải, nhưng Thẩm Hy Mạt lại thấy nóng bức vô cùng, liền bỏ đi như chạy trốn.

Ra đến ngoài, liền dừng lại, hé nhìn vào bàn tay nắm chặt của mình, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi từ lúc nào.

Sao có thể, sao có thể mất bình tĩnh như vậy? Thẩm Hy Mạt, rõ ràng mi không nhìn thấy gì hết, rốt cuộc mi sợ cái gì?

Cô liên tục tự hỏi, nhưng không tìm ra lời đáp.

Không vội về nhà, Thẩm Hy Mạt lơ đãng đi men vỉa hè.

Đèn neon sáng choang bốn phía, tiếng ồn ào huyên náo, nhưng lòng cô lạnh ngắt, giống như gặp cơn mưa lớn bất chợt, toàn thân ướt sũng, cô đơn, thảm hại.

Một bên cô đơn thảm hại, một bên âm ỉ huyên náo.

Đám người sau bức bình phong vẫn đang đà hứng khởi, uống rất hăng, một người giơ cao ly rượu, nhìn về phía Diệp Như Thìn, hô: “Nào, cạn ly này!”

Diệp Như Thìn chạm ly với anh ta, nhướn mày, nói: “Hiếm khi thấy mọi người hứng khởi thế này, cạn ly này, ta lại gọi chai nữa.”

“Diệp thiếu gia, tửu lượng thật đáng nể.” Có người giơ ngón tay cái, tán thưởng.

“Quá khen!” Diệp Như Thìn khách khí nói, đúng lúc một bóng người quen thuộc lướt qua trước mắt.

Cô mặc chiếc váy đen dài, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng tha thướt đầy nữ tính. Mái tóc dài đen mượt như dải lụa xõa xuống vai, óng ánh dưới ánh đèn.

Anh chợt lặng người, tay nắm chặt ly rượu, mắt đăm đăm nhìn theo.

Cô ấy sao? Anh không dám chắc.

Nhưng khuôn mặt thoáng qua đó, vóc dáng đó, cảm giác đó... sao có thể giống đến vậy?

Anh hi vọng cô ngoái lại, chỉ nhìn về phía này dù chỉ một lần. Anh muốn biết có đúng là cô.

Không ngờ anh lập tức được toại nguyện.

Cô quả nhiên ngoái lại, nhìn về phía anh, sau đó bước vội, nhanh như nhìn thấy người cô không muốn gặp nhất.

Tuy nhiên, chỉ một cái ngoảnh đầu thoáng vội đó, cuối cùng anh đã thấy rõ mặt cô.

Con người anh ngày đêm nhung nhớ, lúc này ở ngay trước mắt nhưng dường như lại xa vời như đám mây trôi cuối trời, gần trong gang tấc, nhưng giờ tay không thể chạm tới.

Mắt cô vẫn trong veo như nước suối, da vẫn trắng muốt, nhưng ánh mắt lúc này lại ngần ngại vừa như muốn lẩn tránh điều gì, vừa như muốn nắm bắt điều gì.

Anh lặng nhìn theo hồi lâu, tiếng ồn ào bên tai cơ hồ hoàn toàn biến mất, giống như đang đứng giữa đồng cỏ vắng, chỉ có cô là cảnh vật duy nhất.

Nhưng cảnh đó chỉ dừng lại tích tắc trong tầm mắt anh rồi khuất hẳn.

Anh bao lần từng nghĩ, nếu có thể gặp lại, nhất định anh sẽ chặn cô để hỏi, cô đã đi những đâu trong những tháng năm qua. Nhưng lúc này, thực sự gặp lại, vô số xúc cảm rộn lên trong lòng, nhưng không có gì thôi thúc anh đuổi theo cô.

Có cảm giác, những rung động, thậm chí những nỗi nhớ chỉ tồn tại trong thời khắc nhất định, một khi qua đi sẽ như gió thoảng mây trôi, biến thành một chút trải nghiệm nhẹ nhàng, một cảm giác nhàn nhạt trong lòng.

Còn cô? Lẽ nào đã trở thành một hoài niệm bình thường trong lòng anh?

“Diệp thiếu gia...” Một giọng nói trầm đục vang bên tai, Diệp Như Thìn sực tỉnh.

Một người giờ cao chiếc ly lộn ngược, ý bảo anh ta đã uống cạn.

Diệp Như Thìn cầm lên ly rượu của mình, một hơi uống cạn.

Xung quanh vẫn ồn ào, có tiếng vỗ tay tán thưởng, có tiếng gọi người phục vụ, có tiếng gọi thêm rượu.

Lẽ nào một lần nữa để cô rời khỏi cuộc đời mình như thế? Diệp Như Thìn trầm nghĩ.

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo, cũng may anh không phải là nhân vật chính của bữa tiệc, anh nói lý do với mọi người rồi vội vàng ra ngoài.

Anh bước nhanh khỏi nhà hàng, đứng lại ở cửa, đưa mắt nhìn quanh, giữa biển người mênh mông, đã không còn thấy bóng hình ấy nữa, rốt cuộc cô ở đâu?

Anh không say nhưng cảm giác ánh đèn màu sáng đến chói mắt. Anh không say nhưng cảm giác tiếng ồn ào bên tai nghe như khúc nhạc êm đềm. Anh không say nhưng cảm giác thành phố này đã trở nên đặc biệt...

Anh biết rõ mình cực kỳ tỉnh táo, đến mức vẫn nhớ rõ địa chỉ nhà cô.

Diệp Như Thìn xuống xe taxi, rẽ vào con ngõ nhỏ. Con ngõ này, anh không nhớ đã đi qua bao nhiêu lần, nhưng vẫn còn nhớ như in những cái hôn tạm biệt dưới ánh đèn đường.

Phải, ánh đèn đường vàng đục từng chứng kiến những khoảnh khắc hạnh phúc của họ, còn họ lại mỗi người mỗi ngã chìm ngấm trong biển đời rộng lớn.

Quá khứ giống như một cuộn chỉ, từng sợi tua ra, quấn chặt làm anh nghệt thở.

Anh sọc hai tay vào túi quần, men theo bức tường, chậm chậm bước từng bước, ung dung như thăm quan viện bảo tàng mà hiện vật chỉ là những bức tường gạch rêu xanh cũ mốc.

Một lần nữa đi trên con đường quá quen thuộc này, lòng không còn nỗi buồn chát chúa nữa, chỉ có một cảm xúc lạ lùng không thể diễn tả vãn vũ trong lòng.

Anh thử tìm kiếm ngọn đèn bị hỏng, nhưng mấy năm không trở lại, đèn đường đều thay mới rất hoàn hảo.

Có lẽ không tìm thấy, không tìm thấy dấu tích những dòng chữ hôm đó anh đã khắc rất sâu trên bức tường này.

Trận mưa hôm xối mãi lên những chữ kia, bụi đất màu xanh trôi theo dòng nước. Nước mưa đầm mặt chảy qua khóe miệng, từng tia mằn mằn. Dường như, anh dùng toàn bộ sức lực thử tìm một lần nữa dấu vết xa cũ.

“Thâm Hy Mạt, tạm biệt.”

Giờ đây nhớ lại những hồi ức đó, tuy vẫn thổn thức, nhưng không còn cảm giác đau thấu tim như ngày nào.

Từ đó về sau, anh không đến nơi này nữa.

Trở lại con đường cũ một lần nữa, can quyết tâm và can đảm rất lớn, đúng như Diệp Như Thìn lúc này.

Anh không biết đã đi được bao lâu, đột nhiên có tiếng đám đá huỳnh huých liên hồi vọng đến, xen với tiếng kêu cứu thảm thiết. Tiếng kêu cứu nghe hơi quen, anh vội vàng lao về phía đó.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh phần nộ, mấy gã đàn ông to khỏe đang ra tay với một cô gái. Cô gái đó không phải ai xa lạ, mà chính là Thẩm Hy Mạt, anh vừa nhìn thấy tối nay.

Lúc ấy, anh thầm cảm ơn mấy thế Teakwondo đã học, coi như cuối cùng cũng có lúc hữu dụng, tuy phải chịu mấy cú đấm nhưng rốt cuộc anh vẫn hạ gục mấy tên côn đồ.

Cô nằm trong tay anh, mặt thâm tím, ánh mắt phiêu diêu, máu vẫn chảy từ khoe miệng.

Anh từng hình dung bao nhiêu tình huống họ gặp lại nhau, ví dụ tình cờ thấy nhau ở một đầu đường quen thuộc, hoặc trong lần họp mặt bạn học cũ, thậm chí tình cờ bắt gặp ở một thành phố xa lạ khác... Nhưng chưa từng nghĩ họ có thể gặp lại trong cảnh ngộ thế này.

Không có thời gian suy nghĩ miên man, anh hấp tấp dùng tay lau máu ở khoe miệng cô, rồi vội vàng rút di động gọi 120.

Cô lặng lẽ một cách khác thường, thêm thiếp tựa vào lòng anh.

“Thẩm Hy Mạt, tỉnh lại, tỉnh lại!”

Nhưng cô vẫn im lặng, hai mắt nhắm nghiền. Còn giọng nói của anh dường như từ một nơi xa xăm nào vọng đến, tan dần, tan dần bên tai cô.

Ánh mặt trời từ cửa sổ rọi vào, Thẩm Hy Mạt mơ hồ mở mắt, nhìn khắp lượt, các bức tường màu trắng, chăn và ga giường cũng màu trắng, và bà nội ngủ gục bên mép giường.

Muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức.

Có lẽ bà nội nhận ra cử động của cô, vội nhóm dậy, đỡ cô, hỏi: “Hy Mạt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giọng bà đầy thương xót.

“Tại cháu đi vội quá, vấp ngã thôi mà.” Thâm Hy Mạt nói qua loa.

Bà đã hỏi bác sỹ về các vết thương của cô, chúng hoàn toàn không giống bị ngã. Bà cầm tay cô khẩn khoản: “Nói thật với bà đi, rốt cuộc là thế nào?”

Bà vốn không được khỏe, sợ nói ra càng khiến bà lo lắng, suy nghĩ một lát, cô nhoẻn cười: “Thật mà, bà xem, bây giờ cháu có sao đâu! Lần sau cháu nhất định cẩn thận hơn.”

Trong đầu Thâm Hy Mạt lại hiện lên khuôn mặt thanh tú đó, tối qua trước khi ngất đi, có mùi hương thơm nhẹ thân quen, chỉ thuộc về anh bao bọc lấy cô.

Cô nhìn kỹ mặt người đó, chính là anh!

Người đã biến mất khỏi thế giới của cô suốt năm năm thì ra lại ở ngay cùng thành phố với cô.

Anh khuất trong bóng tối, chỉ nhìn thấy đường viền rõ nét của khuôn mặt, hình như còn kiên nghị tuấn tú hơn xưa.

Vì sao anh ở đây? Cô cảm thấy kì lạ, không kịp suy nghĩ nhiều, ý thức dần hỗn loạn. Bây giờ nhớ lại chuyện đó, cô vẫn không sao lí giải được.

Anh đến tìm cô ư? Anh muốn gì? Thâm Hy Mạt tiếp tục dòng suy nghĩ, bằng ấy năm không gặp lại, vậy mà có thể gặp ở ngay gần nhà như vậy.

“Hy Mạt.” Bà nội dường như nhớ ra điều gì, hỏi cô: “Vì sao có một người đàn ông gọi điện cho bà?”

“À...” Thảm Hy Mạt hơi lúng túng, muốn tìm lời thích hợp để nói, nhưng nghĩ một hồi vẫn không biết nói gì. Chẳng lẽ nói với bà, chính là Diệp Như Thìn? Như thế khác nào càng khiến bà nghi ngờ, tức giận?

Đã bao lâu rồi trong chuyện trò giữa hai bà cháu không hề nhắc đến Diệp Như Thìn? Thảm Hy Mạt không nhớ rõ, nhưng rất biết, chủ đề đó là vùng cấm, tuyệt nhiên không được nhắc tới trước mặt bà.

Lúc đó, có tiếng gõ cửa “cộc, cộc”.

Bà nội không hỏi nữa, đứng dậy ra mở cửa.

Khi thấy khách đến là Trịnh Gia Vũ, Thảm Hy Mạt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu đây là...?” Bà nội quay sang hỏi Thảm Hy Mạt sau khi đã ngắm kỹ vị khách trẻ tuổi.

“Bà, anh ấy là anh Trịnh Gia Vũ, bạn cháu.” Thảm Hy Mạt giới thiệu ngắn gọn, rồi nhìn Trịnh Gia Vũ đang đi đến.

Trang phục của anh hình như là đồ may đo, nó được cắt rất vừa vặn khéo léo bằng chất liệu thượng hạng. Anh tươi cười nhìn cô, nho nhã và lịch duyệt, một vẻ đẹp ngời ngời, tiềm tàng sức quyến rũ không gì cưỡng nổi.

Bà nội chỉ ở lại một lát, rồi nói với cả hai: “Các cháu cứ nói chuyện, bà đi lấy cốc nước cho Hy Mạt.” Nói xong, cầm cốc ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa.

Trịnh Gia Vũ đặt bó hoa bách hợp anh vừa mang đến lên chiếc tủ ở đầu giường, hương bách hợp ngào ngạt từ từ tỏa khắp phòng, vương vấn quanh

người Thẩm Hy Mạt.

Cô vuốt nhẹ cánh hoa, cảm giác lành lạnh mịn màng như chạm vào thứ lụa tuyệt hảo, rồi nhìn anh đặt lẵng quả sang một bên, nói: “Anh thế này khách sáo quá.”

“Đây là...” Trịnh Gia Vũ chỉ vào lẵng hoa quả, đang nói thì Thẩm Hy Mạt cầm chiếc gói chèn vào sau lưng, ngắt lời anh: “Sao hôm qua anh không đến?”

Vẻ hối lỗi hiện rõ trên nét mặt Trịnh Gia Vũ, anh nói rất dịu dàng: “Một người bạn của anh bị tai nạn xe hơi, anh phải đưa anh ấy đến bệnh viện. Vốn định gọi điện báo cho em, nhưng vì quá vội, anh để quên điện thoại trên xe. Có phải em đã đợi rất lâu?”

Lúc này, nỗi căng thẳng của Thẩm Hy Mạt mới dịu đi, cô không biết mình căng thẳng vì điều gì.

Với câu trả lời đó, Thẩm Hy Mạt vừa mong đợi vừa hồi hộp, may mà khiến cô yên tâm, mỉm cười đáp: “Cũng không lâu lắm.” Tư lự giây lát, lại tiếp: “Cũng chỉ ba, bốn tiếng thôi.”

“Lần sau, nhất định anh sẽ đền em gấp bội.” Trịnh Gia Vũ nói xong, kéo ghế ngồi xuống.

“Anh tin thật à?” Thẩm Hy Mạt không nhịn được bật cười, “Em đợi người khác luôn chỉ có giới hạn.”

“Bao lâu?” Trịnh Gia Vũ chăm chú nhìn cô.

“À...” Cô thoáng nghĩ, rồi nói: “Cũng tùy người, đối với anh thì...”

Trịnh Gia Vũ thâm cặng thẳng, nhưng làm ra vẻ thản nhiên nhìn cô.

Giới hạn thời gian chờ đợi đối với anh là? Thực ra Thẩm Hy Mạt vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này.

Cô trầm ngâm một hồi mới nói: “Bí mật.”

Trịnh Gia Vũ không hỏi nữa, chỉ nhìn những vết thương trên mặt cô, ánh mắt lộ vẻ xót xa, hỏi: “Tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Không, không xảy ra chuyện gì hết.” Thẩm Hy Mạt nghe những câu hỏi như thế, đầu lại đau, những vết thương trên người dường như càng đau hơn.

Rõ ràng lời nói dối đó không qua được mắt Trịnh Gia Vũ, nhưng may anh không gặng hỏi, chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt âu yếm, xót xa.

Lát sau nói nhỏ, nhưng kiên định: “Hy Mạt, bất luận xảy ra chuyện gì, hãy nhớ, em vẫn còn có anh.”

Một tuần sau, Thẩm Hy Mạt xuất viện, lại bắt đầu cuộc sống bình thường.

Đến công ty, không tránh được màn tra hỏi quyết liệt của Tiền Khê Khê. Thẩm Hy Mạt nghe tai trái, ra tai phải, giả bộ không nghe thấy.

Hy Mạt đã chứng kiến khả năng truy vấn của Tiền Khê Khê, càng kể thật bao nhiêu, cô ta càng truy hỏi ráo riết. Thẩm Hy Mạt chỉ trả lời cho qua chuyện, Tiền Khê Khê thấy ngán, bỏ qua chủ đề “Vì sao Thẩm Hy Mạt bị thương”, chuyển chủ đề khác: “Nói mau, lúc chị nằm viện, Trịnh công tử có đến thăm không?”

“Em nói xem?”

“Nhất định là có, đúng không?” Tiền Khê Khê mỉm cười đầy ẩn ý.

“Bạn bè đến thăm, có gì đặc biệt đâu.” Thẩm Hy Mạt đi đến chỗ để máy đun nước.

“Ý anh ta với chị thế nào, chẳng lẽ chị không nhận ra?” Tiền Khê Khê đang định nói tiếp thì có tiếng gọi “Thẩm Hy Mạt”.

Họ cùng ngoái đầu, nhìn về phía tiếng gọi.

Tiền Khê Khê luống cuống chạy về bàn làm việc của mình, Thẩm Hy Mạt vẫn đứng cạnh máy nước.

Thẩm Hy Mạt lấy xong cốc nước, nhìn trưởng phòng Vương, mỉm cười: “Sếp Vương, có chuyện gì không?”

“Cô đến phòng làm việc của tôi một chút.” Trưởng phòng Vương lạnh lùng nói.

Sao? Lần này sẽ là chuyện gì đây? Nhìn bộ mặt lạnh băng của sếp, Thẩm Hy Mạt trầm nghĩ.

Trưởng phòng rất hiếm khi cử Thẩm Hy Mạt đi công tác, lần này ông nói, gần đây họ có một khách hàng hợp tác lâu dài, nhưng rất khó tính, để thể hiện thành ý công ty quyết định cử Thẩm Hy Mạt đến thành phố H gặp người đó. Không tiện từ chối, cô đành phải chấp nhận.

Sau khi đáp máy bay đến thành phố H, Thẩm Hy Mạt bận túi bụi vài ngày mới có thể thuyết phục được vị khách khó tính đó. Cô vốn định đi tham quan thành phố một vòng, nghỉ ngơi thư giãn, không ngờ trưởng

phòng Vương lại giao cho nhiệm vụ khẩn cấp khác, vì thế cô lại đáp chuyến bay sớm nhất đến thành phố A.

Phòng chờ trong sân bay tập nập người qua lại, Thẩm Hy Mạt kéo theo hành lý đi về phía lối ra.

Tiền Khê Khê đã hẹn sẽ đợi ở phòng chờ, cô vừa đi vừa đưa mắt nhìn quanh tìm cô ta.

Có thể do người quá đông, có thể do cô cảm không chắc, một cú đẩy nhẹ cũng khiến lòng bàn tay dâm dấp mồ hôi của cô tuột khỏi quai va ly. Cô giật mình, cũng may phản ứng nhanh, giữ được va ly không bị đổ, hơi ngoảnh nhìn phía sau, thoáng thấy một bóng người quen quen.

Cô lập tức dừng bước, tay nắm quai va ly kéo, chặt đến nỗi gần như dùng toàn bộ sức lực khiến bàn tay đau nhức cũng không hay biết.

Anh vẫn nổi bật giữa đám đông, cô thoáng nhìn là đã nhận ra.

Anh mặc chiếc sơ mi màu xanh nước biển có những đường kẻ chìm, quần dài màu cafe sẫm, đơn giản nhưng vẫn ngời ngời, tràn trề sinh lực. Nắng hè lấp lánh phủ lên người, như rắc lớp mặt vàng mỏng, hư ảo đến nỗi khiến cô lập tức nảy sinh ảo giác.

Bây giờ, trông anh chín chắn hơn nhiều, rõ ràng không còn là gã thư sinh môi đỏ da trắng, mặt mày hờ hợt ngày nào, xem ra đã trầm tĩnh hơn trước không ít, nhưng đôi mắt sinh động vẫn lóng lánh vẻ đẹp trí tuệ quen thuộc, như ánh sao.

Anh điềm tĩnh đưa mắt nhìn quanh, như tìm ai. Thẩm Hy Mạt dõi theo điểm dừng của ánh mắt đó, nó lướt qua đám đông, dừng lại ở chỗ cách cô năm mét.

Rốt cuộc, bến đỗ cuối cùng của anh không phải là cô.

Năm năm trước, trong một buổi hoàng hôn màu da cam, anh nói với cô: “Bến đỗ cuối cùng của anh trên thế giới này chỉ duy nhất là em.”

Có điều, đến hôm nay họ vẫn chỉ là những người qua đường.

Cô từng ngây thơ cho rằng, những ngày tháng không có cô, anh sẽ rất cô độc. Nhưng cô đã nhầm, anh không hề cô đơn, trái lại có vẻ sống rất đường hoàng...

Người anh tìm là một cô gái có khuôn mặt đoan trang, dáng vẻ phóng khoáng, cô ta mặc chiếc váy dài tua rua màu tím nhạt, làm tôn thêm thân hình tuyệt đẹp, yêu kiều và duyên dáng.

Vì cô ta quay lưng lại, nên Thẩm Hy Mạt không cách nào nhìn rõ mặt, nhưng có thể nghe thấy tiếng cười nói của cô ta. Anh đón va ly trong tay cô gái, hai người bắt đầu đi về phía cô.

Thẩm Hy Mạt tim giật thót, định bước đi, nhưng chân nặng như đeo chì, không bước nổi.

Sự trốn chạy suốt năm năm qua của cô với gần hai ngàn ngày đêm, bây giờ trốn chạy nữa, có cần thiết không? Chi bằng thẳng thắn đối diện.

“Như Thìn!” Cô gái khoác tay anh rất tự nhiên, gọi rất dịu dàng.

Lòng Thẩm Hy Mạt se sẽ đau, một cách vô thức, không thể kiểm soát, cô lắng nghe.

Những câu trả lời đã chìm trong dòng người đông đúc.

Không nghe thấy câu trả lời của anh, Thẩm Hy Mạt cảm thấy có gì hẫng hụt, cúi đầu liếc nhìn những bóng người vội vã đi lướt qua mình.

Có mùi hương nhàn nhạt chỉ thuộc về anh thoảng qua bên cạnh, anh sải từng bước dài, vắn dáng cao dong dỏng, chỉ hai ba bước là đến trước mặt cô.

Chỉ cách một, hai mét, họ đã gần trong gang tấc mà biển trời cách biệt, lướt qua nhau như thế.

Cô bàng hoàng nhìn theo bóng lưng đó, quá khứ của họ bỗng hiện về.

“Diệp Như Thìn, đừng tưởng anh chân dài bước rộng mà em không đuổi kịp nhé.”

Thẩm Hy Mạt lúc đó thích lóc cóc chạy theo Diệp Như Thìn.

“Nếu em đuổi kịp, anh sẽ tấn phong em là bà xã đại nhân của anh.” Diệp Như Thìn vừa bước những bước dài vừa ngoảnh đầu nhìn Thẩm Hy Mạt đang thở hên hên chạy gần phía sau.

“Xì, đừng tưởng bở, dù đàn ông trên đời này chết hết, em cũng không lấy anh!” Thẩm Hy Mạt vẫn ra sức chạy theo.

“Không lấy anh thật sao?” Diệp Như Thìn đột ngột dừng bước, Thẩm Hy Mạt không kịp phản ứng, ngã chúi vào lòng anh, anh cúi xuống, hôn cô thật mạnh.

Dưới ánh đèn đường vàng đục, hai cái bóng âu yếm dán vào nhau.

Đêm đó có ánh trăng suông mờ mờ, chiếu sáng tình yêu của họ.

“Thắm Hy Mạt, ở đây!”

Đồng nghiệp Tiền Khê Khê vừa vẫy tay rồi rít, vừa hét gọi, khiến người đi đường đều dồn mắt nhìn.

Con bé rộng mồm, nói nhỏ một chút không được à? Thắm Hy Mạt lẩm bầm. Mới vài ngày không gặp, Tiền Khê Khê đã sung sướng như xa nhau cả thế kỷ.

Lúc này, ánh mắt Thắm Hy Mạt vô thức dừng lại trên cái người mặc sơ mi màu xanh nước biển vừa đi qua, tim bỗng đập thành thịnh. Nếu anh ngoái lại, mình sẽ gật đầu chào, hay mỉm cười nói “đã lâu không gặp”, hay im lặng? Nhưng bất chấp ánh mắt đau đáu dõi theo của cô, rốt cuộc anh vẫn không ngoái lại, vậy là mọi giả định vừa rồi đều sụp đổ.

Tiền Khê Khê đi đến khoác tay cô, giọng cao vút như được tiêm liều thuốc hưng phấn: “Hy Mạt, mấy ngày không gặp, nhớ muốn chết đây này.”

Thắm Hy Mạt ngơ ngẩn dường như không nghe thấy lời cô bạn.

Tiền Khê Khê không chú ý tới sắc mặt của cô, chỉ vào cái lưng của Diệp Như Thìn ghé tai cô thì thầm: “Nhìn thấy chưa, người mặc sơ mi xanh kia chính là Diệp Như Thìn mà lần trước em đã nói với chị, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Cẩm Thế, sản nghiệp lên tới cả trăm triệu tệ, bên ngoài nhìn còn đẹp trai hơn lúc lên ti vi. Còn cái cô bên cạnh anh ta... lẽ nào là người tình cực hot mà thiên hạ đồn đại?” Câu cuối hạ giọng nói nhỏ như nói với chính mình.

Thắm Hy Mạt rốt cuộc cũng định thần lại, nắm chặt tay kéo va ly, cô nói với Tiền Khê Khê bằng giọng bình tĩnh: “Em bảo đến đón chị để cùng đi

gặp một khách hàng quan trọng cơ mà?”

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Tiền Khê Khê giật mình, cuống quýt xem đồng hồ, “Ôi, nhanh lên, chúng ta phải tăng tốc lên, không được để khách hàng chờ đợi, ấn tượng ban đầu là quan trọng lắm.”

Trong nhà hàng Trung Quốc, chùm đèn pha lê long lánh tỏa ra tầng tầng ánh sáng thanh dịu.

Ngồi đối diện với Thẩm Hy Mạt là một người đàn ông trung niên hơi hói, ông ta đẩy cặp kính râm trên mũi nói với cô: “Thẩm tiểu thư, phương án thiết kế của các cô tôi đã xem rồi, vẫn còn một số chỗ cần sửa, nhưng về tổng thể, tương đối tốt.”

“Lý tổng, nếu ông có ý kiến hoặc ý tưởng gì xin cứ nói, chúng tôi nhất định sửa theo ý ông.” Thẩm Hy Mạt mỉm cười đáp.

Vị khách liệt kê những chỗ cần sửa, Thẩm Hy Mạt vội lấy bút ghi lại, còn Tiền Khê Khê chỉ chuyên tâm thưởng thức món ăn.

“Lý tổng, cảm ơn những ý kiến quý báu của ông, chúng tôi sẽ nhanh chóng sửa lại, sớm giao cho ông phương án hoàn thiện nhất.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa đóng nắp bút máy.

“Thẩm tiểu thư, bây giờ cô vẫn giữ thói quen dùng bút máy ư?” Lý tổng liếc nhìn chiếc bút trong tay Thẩm Hy Mạt, ngạc nhiên hỏi.

Tiền Khê Khê lập tức xen lời: “Lý tổng, ông không biết chứ, Thẩm Hy Mạt không dùng bất kỳ loại bút nào, ngoài bút máy, điển hình của kiểu người “sính bút máy”.

Thẩm Hy Mạt xoay cây bút trong tay, bên trên vẫn còn những nét khắc mảnh hơi mờ, nhìn không rõ nhưng nó in vào lòng cô như một con dấu.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Năm đó, Thẩm Hy Mạt hai mươi tuổi, Diệp Như Thìn hăm hai.

“Diệp Như Thìn, sao anh cứ dùng bút máy mãi như vậy? Vừa phải bơm mực, vừa phải lo mực giây ra sách vở, anh không thấy phiền phức à?” Thẩm Hy Mạt lén theo Diệp Như Thìn đi nghe giảng, cầm bút máy của anh hỏi.

“Quen rồi.” Diệp Như Thìn mắt vẫn nhìn lên bảng.

Thẩm Hy Mạt kéo áo anh, tinh nghịch nháy mắt: “Thế còn em?” Cô hỏi, mặt đầy mong đợi.

“Kẹo cao su.” Diệp Như Thìn quay sang cô, nói.

Thật vậy, chỉ cần nơi nào có Diệp Như Thìn là nơi đó có Thẩm Hy Mạt. Từ bao giờ họ đã trở lên như hình với bóng như vậy?

Hồi đó cô vẫn chưa hiểu nhiều về tình yêu, chỉ biết ở bên anh luôn rất vui, vậy là chỉ muốn theo sát anh từng giờ, từng phút, cứ thế đến lúc bạc đầu.

Thẩm Hy Mạt bực mình với kiểu hỏi một đằng, trả lời một nẻo của Diệp Như Thìn, bĩu môi cự lại: “Ai đã nói lên lớp chán ngắt, cần người ngồi bên cạnh? Ai nói ăn cơm một mình chán chết, cần người ăn cùng? Ai nói chơi bóng rổ cần người cổ vũ mới có hứng...”

Chưa nói hết, Diệp Như Thìn đã để ngón tay lên môi cô, mắt long lanh nhìn cô: “Anh.”

Thẩm Hy Mạt nắm bàn tay ấy, cười ngọt lịm: “VẬY anh đã quen có em chưa?”

Diệp Như Thìn rút tờ giấy trắng trên bàn viết mấy chữ rồi đưa cho Thẩm Hy Mạt.

“Em là cây bút máy suốt đời của anh, nói xem, anh có quen không?” Nét chữ cứng cáp, phóng khoáng, bằng kiểu chữ Khải mà cô rất thích.

“Vì sao em lại là cây bút máy của anh?” Thẩm Hy Mạt băn khoăn liếc Diệp Như Thìn một cái, rồi cũng viết mấy chữ bên dưới dòng chữ đó.

“Để anh tiện mang theo suốt đời.”

Thẩm Hy Mạt cầm tay anh lắc mạnh, sung sướng nói: “Anh phải giữ gìn cẩn thận, không được làm mất đấy.”

“Em đã ở trong tim anh, làm sao mất được?”

Nhưng hôm nay, anh vẫn để mất cô giữa biển đời, tìm kiếm trong vô vọng.

Ba người ăn xong bữa tối, tổng giám đốc Lý gợi ý đi KTV, Thẩm Hy Mạt vốn muốn từ chối nhưng Tiền Khê Khê đã giật cánh tay cô, nhoẻn cười với Lý tổng: “Vâng, cung kính không bằng tuân lệnh.”

Trong phòng KTV, Tiền Khê Khê và vị tổng giám đốc say sưa song ca bài hát có tên “Ngọt ngào”, hai bên phối hợp rất ăn ý, còn Thẩm Hy Mạt ngồi một bên lắng nghe.

“Thẩm tiểu thư cũng hát một bài đi, có hát được bài ‘Người yêu tri kỷ’ không?” Bài hát vừa kết thúc, tổng giám đốc Lý liền bước đến bên Thẩm Hy Mạt hỏi.

Đã đến đây thì phải hát, Thẩm Hy Mạt gật đầu: “Tôi biết.”

Vừa hát được một nửa, Tiền Khê Khê đã ghé tai cô nói: “Chị có điện thoại kìa.”

“Ừ, lát nữa chị gọi lại.” Không muốn làm vị khách mất hứng, Thẩm Hy Mạt tiếp tục hát.

Bài hát kết thúc, điện thoại lại reo, cô nhấn phím, vẫn giọng lịch thiệp như thường lệ trả lời: “Xin chào!”

“Chào Thẩm tiểu thư!” Một giọng nói hơi trầm, rất hay vẳng đến.

Thẩm Hy Mạt vô thức nắm chặt điện thoại, bị giọng nói khàn đục của vị khách họ Lý át đi, cô nghe không rõ lắm, nhưng có thể lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói đó. Gần như xông ra khỏi cửa, tránh xa căn phòng âm ỉ tiếng nhạc, cô đi đến một góc yên tĩnh.

“Sao lại là anh?” Khi hỏi câu đó, giọng cô hơi run, tay cũng run run.

Ba chữ “Thẩm tiểu thư” mà anh thốt ra khiến cô đau lòng, cô từng là Hy Mạt của anh, hôm nay lại chỉ là một người qua đường nào đó của anh.

Chia tay lâu như vậy, anh không hề gửi một tin nhắn, gọi một cú điện thoại, cứ thế biến mất khỏi cuộc sống của cô. Nhưng bây giờ, sau bằng ấy năm bất tin, anh lại gọi cho cô, làm sao cô không bất ngờ?

“Đang ở KTV? Với ai?” Diệp Như Thìn lạnh lùng hỏi.

Anh vẫn nhạy cảm như xưa, Thẩm Hy Mạt cười nhạt hỏi: “Anh nghĩ anh là ai? Tại sao muốn can thiệp vào đời tư của tôi?”

Mấy năm đã qua, anh nghĩ họ vẫn là họ lúc mới quen ư? Thời gian trôi nhanh, vật đổi sao dời, có ai không thay đổi?

“Nói đi, em đang cùng với ai?” Giọng Diệp Như Thìn càng lạnh băng.

“Chuyện đó có quan trọng không?” Anh ấy vẫn quan tâm đến mình ư? Hay là do mình quá nhạy cảm.

“...” Đầu dây bên kia im lặng.

“Không có chuyện gì, tôi cúp máy đây.” Miệng nói vậy, nhưng vẫn nán ná chưa ngắt máy.

“Nếu em không cần túi xách của mình thì cúp máy đi.” Một giây sau, anh mới vội vã nói.

“Cái gì?” Thẩm Hy Mạt ngẩn ra, túi xách của cô đang để trong phòng KVT cơ mà?

“Túi của em, ở chỗ tôi.”

Thẩm Hy Mạt sửng sốt, lẽ nào anh có phép thuật, bí mật lấy trộm túi xách của cô lúc nào, mà cô không biết? Nếu có khả năng đó, tại sao hồi còn bên nhau, chưa thấy anh thể hiện?

Một ý nghĩ vừa lóe trong đầu, cô vội vàng quay về phòng KVT lục túi sắc của mình, quả nhiên toàn bộ vật dụng bên trong không phải của cô. Vậy là vừa rồi cô đoán đúng, trong lúc qua cửa kiểm soát, cô đã cầm nhầm chiếc túi của ai đó giống hệt. Xét tình hình hiện tại, chủ nhân của chiếc túi chính là người yêu của Diệp Như Thìn.

Trong cuộc họp ngày hôm sau, trưởng phòng Vương đã hỏi Thẩm Hy Mạt: “Hy Mạt, bản hợp đồng mấy hôm trước cô đi công tác mang về đâu rồi?”

Thẩm Hy Mạt giật mình, gay to rồi, túi sắc của mình vẫn còn ở chỗ Diệp Như Thìn, hợp đồng lại để trong đó. Cô làm bộ điềm nhiên trả lời: “Tôi để ở nhà, ngày mai mang đến, được không?”

“Hợp xong, mang đến cho tôi.” Trưởng phòng ra lệnh.

Tác phong làm việc nhanh nhẹn, dứt khoát của sếp Vương, Thẩm Hy Mạt từ lâu đã được lĩnh giáo, trước bộ mặt lạnh lùng đó, cô đành im lặng.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Thẩm Hy Mạt đứng trước khung cửa sổ rộng mở, tay cầm điện thoại lật qua lật lại, rất phân vân, gọi cho anh nên nói gì, rốt cuộc, tối qua cô đã lỡ hẹn.

Diệp Như Thìn, Diệp Như Thìn... Cái tên đó không ngừng quay cuồng trong đầu, khiến cô bồn chồn.

Vì bản hợp đồng, Thẩm Hy Mạt cuối cùng quyết định gọi điện cho anh, những tiếng “tút, tut” từ đầu bên kia giống như tiếng ma quỷ dội vào tai, xộc thẳng vào lòng cô.

Nghe máy đi, nghe máy đi! Thẩm Hy Mạt sốt ruột lắm lắm, chuông reo mấy tiếng, nhưng không ai nhắc máy.

Đúng là người bạn rợn! Cô lấm bầm, rồi dứt khoát cúp máy. Nhưng, trong thời gian làm việc sau đó cô luôn thấp thỏm, loáng thoáng cảm thấy trường phòng luôn nhìn về phía mình, rất may, không lâu sau, Diệp Như Thìn gọi điện.

Chữ “A” nhấp nháy trên màn hình, người đàn ông từng được cô gọi là “Như Thìn”, bây giờ cái tên đó có thể dùng bất kì ký hiệu gì để thay thế, những chữ cái “A, B, C” xa lạ mà quen thuộc vậy thôi.

“Thẩm tiểu thư!” Giọng anh xa cách đến mức cô không thể hình dung.

“Diệp tiên sinh!” Thẩm Hy Mạt trấn tĩnh trả lời, tuy nhiên hơn ai hết, cô hiểu, đã bằng ấy năm trôi qua, có những sợi dây tình cảm vắt ngang giữa họ không thể nào gạt đi, kéo cũng không được, dứt không ra, chỉ có thể để nằm yên đó, mặc nó dần dần mốc meo, trở thành lớp bụi của thời gian.

“Em đứng nguyên đó, đừng động đây.”

Thẩm Hy Mạt sững người, đưa mắt nhìn quanh, các đồng nghiệp trong phòng, có người đang cắm cúi làm việc, có người ôm tài liệu vội vàng đi đâu, có người đang thảo luận gì đó, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng anh. Anh đang ở đâu, vì sao lại biết chỗ cô?

“Tiểu thư...” Có người vỗ nhẹ vào vai Thẩm Hy Mạt.

Cô đột ngột quay người, một khuôn mặt vừa lạ vừa quen thuộc bỗng hiện trước mắt.

Là anh, lại gặp nhau.

Nhìn anh trong khoảng cách gần như vậy, lại cảm giác xa tận cuối trời, dường như cách cả một dòng sông bát ngát.

Hôm nay, anh mặc đĩnh đạc hơn lần trước, comple tề chỉnh, cực kỳ phong độ và nam tính. Anh mỉm cười với cô, lịch thiệp và khách sáo, nụ cười trong mắt cô vụt tắt, tim bắt đầu lặng đi.

Mặc dù ngày trước họ từng yêu nhau như thế, cuối cùng lại trở thành những người xa lạ thân thuộc nhất.

Nếu có thể, cô ước ao trở về ngày ấy, lúc gặp nhau lần đầu, mỉm cười với anh, gã thư sinh đứng sâu trong ký ức, chỉ nói một câu: “Xin chào.” Đáng tiếc là không ai có thể quay ngược thời gian, không ai tìm lại được những khoảnh khắc của thời gian đã qua.

“Diệp tiên sinh, túi sách của tôi đâu?” Thẩm Hy Mạt thân nhiên đi thẳng vào chủ đề chính.

“Đi theo tôi.” Diệp Như Thìn chỉ nói có vậy, rồi quay người bước đi.

“Đi đâu?” Thẩm Hy Mạt vẫn đứng tại chỗ.

“Có phải bản hợp đồng cũng quan trọng chút ít không?” Diệp Như Thìn quay người, khóe miệng hơi nhếch mỉm cười ranh mãnh.

Vì sao anh biết chuyện bản hợp đồng? Thẩm Hy Mạt lại ngần ra. Cô liếc anh một cái, bụng nghĩ, thế nào là “cũng quan trọng chút ít”? Nhìn bộ dạng kiêu kiêu bất cần đở, cô tức tối nghiêng răng trèo trẹo.

Thẩm Hy Mạt đi theo Diệp Như Thìn, được một quãng thì nhìn thấy trường phòng thiết kế đi tới.

“Chào Diệp tổng.” Trưởng phòng Vương vốn được mệnh danh là “mặt lạnh” giờ nhìn thấy Diệp Như Thìn bỗng như trở thành người khác hẳn, tươi cười chào hỏi, rồi nhìn sang Thẩm Hy Mạt đi bên cạnh, giục: “Đứng đây làm gì? Mau về làm việc đi!” Nụ cười vụt tắt, mặt ông ta trở lại lạnh tanh.

“Sếp Vương, tôi phải đi lấy bản hợp đồng.” Thẩm Hy Mạt thông thả hỏi.

“VẬY mau đi đi.” Trưởng phòng vẫn bộ mặt lạnh băng.

“Nhưng...” Hợp đồng đang ở chỗ Diệp Như Thìn, Thẩm Hy Mạt không biết giải thích thế nào, nếu nói ra không biết ông ta nghĩ gì về quan hệ giữa cô và Diệp Như Thìn. Thêm chuyện không bằng bớt chuyện, cô dứt khoát không nói.

Diệp Như Thìn dường như đoán trúng sự khó xử của cô, mỉm cười nói với trưởng phòng thiết kế: “Anh Vương, tôi có thể mượn cô gái này một lát không?”

Mượn mình một lát? Thẩm Hy Mạt bỗng trợn mắt nhìn Diệp Như Thìn, những lời như vậy mà anh có thể không e ngại nói thẳng trước mặt “trưởng phòng Vương” sao? Tuy nhiên, ngay sau đó lại nghĩ, nếu anh đã gọi ông ta là “anh Vương” thì chắc chắn họ rất thân quen.

Trưởng phòng Vương đầu óc vốn nhanh nhạy, lúc này não bộ hình như trì trệ mấy giây, nhìn hai người, sau khi hiểu ra, lập tức mỉm cười nói với Diệp Như Thìn: “Diệp tổng, anh cứ lấy mà dùng.”

Họ coi mình là gì chứ? Thẩm Hy Mạt kinh ngạc nhìn trưởng phòng, nói: “Sếp Vương, ông định đem tôi tặng không cho người khác hay sao?”

“Cô hỏi anh ấy xem có gì tặng lại không?” Sếp Vương ý tứ nháy mắt với Thẩm Hy Mạt, trước khi đi đột nhiên ngoảnh lại nói với cô: “Ngày mai,

nhất định phải mang hộp đồng lại cho tôi.”

“Nhất định.” Thảm Hy Mạt nói chắc như đinh đóng cột, thực ra không cần đến ngày mai, lát nữa có thể mang đến, không phải sao?

Đi đến cửa thang máy, Thảm Hy Mạt và Diệp Như Thìn không ai bảo ai cùng giơ tay định ấn nút, rồi lại cùng bối rối nhìn nhau, rụt tay về.

“Mời em, ưu tiên phụ nữ!” Diệp Như Thìn vừa nói vừa lịch thiệp chìa tay phải, làm động tác mời, ánh mắt ẩn giấu tình cảm khác thường, quá phức tạp Thảm Hy Mạt không thể nào đoán ra.

Thảm Hy Mạt chỉ liếc anh một cái, rồi lảng tránh ánh mắt ấy, ngón tay chạm vào tấm biển thang máy mát lạnh.

Đang giờ làm việc, thang máy rất vắng, từ từ đi xuống. Thảm Hy Mạt đứng tựa vào thành vịn bên phải, dường như áp vào mặt tường kim loại, còn Diệp Như Thìn đứng cách cô không đầy nửa mét, trông như một cây bạch dương thẳng tắp.

Không gian chật hẹp của hai người tuyệt đối yên lặng, dường như có thể nghe rõ hơi thở của nhau, từng tiếng rõ ràng và lẫn quất bên tai nhau.

“Những năm qua, em sống thế nào?” Diệp Như Thìn dường như đang nói với mình, giọng thoảng qua, nhẹ như làn gió lay hạt sương đọng trên lá sen.

Sống thế nào ư? Thảm Hy Mạt không kiềm chế được, vô thức ngược nhìn anh một cái, ánh mắt giễu cợt. Những năm qua, không có anh, tôi đã sống cuộc sống đầy hương sắc.

Lẽ nào những năm tháng không có anh, tôi nhất định phải là chính tôi, con người từng đau khổ tột cùng vì không có anh? Có những thay đổi âm thầm nảy sinh theo thời gian, lẽ nào anh không hiểu? Thắm Hy Mạt cúi xuống, cười nhạt: “Người khác sống thế nào tôi cũng sống như vậy.”

“Được biết em sống tốt như Bill Gate, anh cũng yên tâm rồi.” Diệp Như Thìn thản nhiên nói.

“Sống tốt hơn Bill Gate nữa kia.” Cô cũng phụ họa.

“Em vẫn như ngày xưa.”

Những bức tường bằng kim loại xung quanh sạch sẽ và sáng choang in hình hai người. Thắm Hy Mạt bất giác liếc nhìn anh, không ngờ trong tấm kim loại sáng như gương anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người thoáng gặp nhau.

“Hy Mạt...” Cùng với tiếng “ting” báo hiệu thang máy dừng, giọng nói trầm trầm đó lập tức biến mất trong không khí.

Khi Thắm Hy Mạt ngược nhìn, sắc mặt Diệp Như Thìn vẫn thản nhiên như thể tiếng gọi đó không phải của anh, chỉ là cô bị ảo giác. Nhưng cô đã nghe rất rõ từng chữ!

Trước khi lên xe, Diệp Như Thìn bật chiếc ghế phụ bên cạnh, giơ tay mời cô.

“Túi sắc của tôi đâu?” Thắm Hy Mạt nghi ngờ nhìn anh.

“Lên xe.” Diệp Như Thìn dường như ra lệnh cho cô.

“Túi sắc của tôi, trả tôi đi!” Thẩm Hy Mạt đứng yên không nhúc nhích, chỉ dăm dăm nhìn anh.

“Em cũng biết, anh không bao giờ nói lần thứ hai.” Ánh mắt Diệp Như Thìn vụt trở lên sắc lạnh.

Thẩm Hy Mạt không nói lời thứ hai, định mở cửa ngò vào ghế sau, nhưng tay đã bị anh tóm chặt, không thể nhúc nhích.

“Buông ra!” Thẩm Hy Mạt cố sức vùng ra nhưng tay anh như một thứ dây leo, quấn chặt tay cô. Tính anh vẫn như xưa, ngang ngược không thay đổi chút nào.

Thẩm Hy Mạt đã chạm tay vào tay vịn cửa sau, định mở tìm túi sắc của mình nhưng Diệp Như Thìn đã nắm vai cô xoay nhẹ, để mặt cô đối diện với anh, sau đó một tay quàng eo cô, tay kia chống lên xe. Tư thế này trông như đang ôm cô vào lòng. Hơi thở ấm áp quen thuộc xen hương quýt thanh tao phả vào cô, thoảng qua tai cô, cảm giác ngứa ngứa nhòn nhột. Thẩm Hy Mạt còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ấn vào ghế trước bên cạnh tay lái.

Sau đó đóng sập cửa xe.

Thẩm Hy Mạt ngẩn ra, nhìn anh quay người, đi vòng qua đầu xe. Rốt cuộc, anh định làm gì?

“Anh định đưa tôi đi đâu?” Thẩm Hy Mạt lạnh lùng hỏi.

“Nơi chúng ta từng đến.” Diệp Như Thìn nghiêng người, thắt dây an toàn cho cô.

Xe phóng như bay theo trục đường chính, những hiệu tạp hóa, nhà hàng, hiệu thời trang, hiệu kim hoàn vun vút lướt qua trước mắt, trông giống

những bức phong cảnh được đóng khung, dưới ánh mặt trời rực rỡ, càng sáng choang. Dãy ngô đồng hai bên đường với tán lá xanh um rậm rạp, bóng lá hắt lên kính xe, tạo nên những vệt sáng to nhỏ lung linh nhảy múa. Càng đi, quang cảnh trước mặt càng quen thuộc và đẹp mê hồn.

Khoảng hai năm trước, Thẩm Hy Mạt từng làm việc ở gần đây, nhìn thấy dãy ngô đồng hai bên đường, cô dừng lại ngắm nghía rất lâu. Một đồng nghiệp mỉm cười hỏi: “Thích ngô đồng hả?”

Thẩm Hy Mạt đang chìm trong suy tưởng, như không nghe thấy, rất lâu mới trả lời: “Ngô đồng cánh kiềm tề vũ, đảo hoàng hôn điểm điểm đích đích”^[1]. Đồng nghiệp nghe vậy, tưởng cô bỗng nổi hứng, đọc thơ.

[1] Trích câu trong bài thơ “Thanh thanh man” của Lý Thanh Chiếu, nói về nỗi sầu muộn của người thiếu phụ mất chồng, cô đơn ngồi bên cửa sổ, khi hoàng hôn buông xuống, trời lại mưa, mưa nhỏ trên cây ngô đồng từng tiếng thê lương, khiến lòng nàng càng tan nát.

Còn trong tâm trí Thẩm Hy Mạt lúc này hiện ra một mảnh ghép trong ký ức mà rất lâu, rất lâu rồi cô không chạm đến. Đó là một chiều hoàng hôn mùa hạ, ráng cuối trời vàng rực màu cam nhạt, xung quanh là lớp lớp mây tím đủ các gam màu đậm nhạt khác nhau, giống hệt bức tranh thủy mặc với những tầng thứ, lớp lang rõ nét, rực sắc màu. “Hy Mạt, đi nhanh lên nào.” Diệp Như Thìn mỉm cười ngoái đầu, nhìn Thẩm Hy Mạt tập tễnh bước đằng sau. “Diệp Như Thìn, anh có thể thông cảm một chút với cô bạn gái nhan sắc vô địch, trẻ trung vô hạn, lương thiện có dư của anh không?” Thẩm Hy Mạt chau mày nói, ngồi xụp xuống, xoa bóp lòng bàn chân và mắt cá chân.

Diệp Như Thìn ngoảnh lại, cười cười nói: “Phải thêm một điều nữa mới đúng, thể lực yếu như sên!”

“Chẳng có người yêu nào như anh, không hiểu người yêu chút nào!” Thẩm Hy Mạt mặt ỉu xiu làm bộ tủi thân, bộ dạng cực đáng thương chờ anh “cứu viện”.

“Em đi mà tìm thủ phạm.” Diệp Như Thìn thấy cô tội nghiệp như thế nhưng vẫn không động lòng, mặt tỉnh bơ, hai tay đút túi quần, như không liên quan đến mình.

Thẩm Hy Mạt cúi đầu nhìn đôi giày cao gót bảy phân của mình, thầm nghĩ: Như thế này mới càng yếu điệu nữ tính chứ? Nhưng cô đã bỏ qua một điều, để yếu điệu nữ tính cần phải trả giá, chẳng hạn bàn chân cô lúc này đang nhức mỏi vô cùng. Thẩm Hy Mạt vẫn nhất quyết không chịu cởi giày. Tập tễnh một chút đã sao, đằng nào chẳng về được kí túc xá! Nghĩ vậy, cô lại thong thả bước theo sau Diệp Như Thìn.

Khi đuổi kịp, Diệp Như Thìn vừa duỗi cánh tay, như một trò ảo thuật, trên tay anh đã xuất hiện một đôi giày vải, anh chìa ra nói: “Thay giày đi.”

Mặt Thẩm Hy Mạt sáng lên, bước vội lên đứng trước mặt anh, hỏi: “Anh giấu giày đi, đợi khi chân em rách bươm mới làm từ thiện, rốt cuộc anh có ý đồ gì?”

“Nếu ngay từ đầu anh đã đưa giày ra, thì đôi giày cao gót dưới chân em chẳng phải vô giá trị hay sao?”

Thẩm Hy Mạt ngồi xuống chiếc ghế dài bên đường, vẫy anh: “Mang giày lại đây.”

Diệp Như Thìn đi đến, tháo đôi giày cao gót, xoa bóp bàn chân rồi đi đôi giày vải cho cô.

Lúc đó, hai hàng ngô đồng tán xum xuê ven đường lặng lẽ chứng kiến tình yêu của họ.

Bây giờ, hàng ngô đồng vẫn là hàng ngô đồng ngày ấy, những cửa hiệu vẫn là cửa hiệu năm xưa, nhưng tình yêu của họ? Có còn như ngày ấy?

“Anh làm thế này có ý nghĩa gì?” Thảm Hy Mạt nhìn Diệp Như Thìn đang chăm chú lái xe.

“Chỉ muốn đến đây.” Diệp Như Thìn lơ đãng nói.

“Được thôi.” Thảm Hy Mạt không muốn tranh luận, nên im lặng.

Hai người yên lặng rất lâu, Thảm Hy Mạt đột nhiên nhớ ra điều gì, vội hỏi: “Người cứu tôi buổi tối ngày 12 là anh đúng không? Nhưng sao lại có tin tôi đó anh quẹt xe làm ngã một người rồi bỏ chạy?”

Mấy ngày trước, khi Thảm Hy Mạt đọc được tin đó, đã hết sức ngạc nhiên, vào thời gian đó, rõ ràng Diệp Như Thìn đang ở bên cô.

“Chắc có người nhầm lẫn, hoặc là...” Diệp Như Thìn chau mày, nói: “Là trò đùa ác ý của ai đó.”

“Anh đắc tội với ai hay sao?” Cô biết, trước nay anh luôn hành xử rất đàng hoàng, có lẽ không đắc tội với ai. Câu chuyện trên giống như có ai đó rồi việc, đùa giỡn anh vậy.

“Nếu biết kẻ đó là ai, liệu tôi có để hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, để hắn ra tòa kiện tôi không?” Diệp Như Thìn sầm mặt nói.

“Vậy anh định thế nào? Cứ cho qua như vậy ư?”

“Chuyện của tôi em khỏi bận tâm.” Diệp Như Thìn lãnh đạm nói.

Thẩm Hy Mạt cau mày, ánh mắt trách móc, giọng bất bình: “Cứ phải làm cho mình thân bại danh liệt mới cam tâm sao?”

“Cây ngay không sợ chết đứng!” Diệp Như Thìn mắt vẫn chăm chú phía trước: “Đúng sai, trắng đen thế nào cứ để họ phán.”

“Anh tình nguyện chịu tội thay người khác?”

“Nếu không, em định thế nào?” Diệp Như Thìn ánh mắt lạnh lùng, ngoảnh sang cô hỏi.

“Em đồng ý ra tòa làm chứng cho anh.” Thẩm Hy Mạt buột miệng nói.

“Cát lòng tốt của em đi, tôi không cần.” Diệp Như Thìn chau mày, từ chối thẳng thừng.

Thẩm Hy Mạt không ngờ anh phản ứng nhanh như vậy, cô nhớ, anh rất ghét bị hiểu lầm, nhưng bây giờ xem chừng tỏ ra bất cần, anh thực sự không cần sự giúp đỡ của cô để bảo vệ danh dự của mình ư? Cô trầm ngâm hồi lâu, rồi hỏi: “Túi sắc của em đâu?”

Diệp Như Thìn giơ tay, chỉ vào ghế sau.

Thẩm Hy Mạt ngoái đầu nhìn, thấy ngay túi sắc bị mất từ lâu của mình, cô để chiếc túi giống hệt đang cầm trong tay bên cạnh nó, nhòai người lấy chiếc túi của mình, hỏi: “Diệp tiên sinh, tiểu thư đó nhất định cũng muốn sớm nhận lại túi của mình, phải không?”

“Chuyện đó không cần em bận tâm.”

“Đưa tôi về công ty.”

“Thì ra, có người yêu công việc đến thế.” Diệp Như Thìn cười nhạt.

“Không như một số người, có việc hay không cũng bỏ đi lung tung, uổng phí thời gian ”

“Ồ bên em cũng là uổng phí thời gian à?” Diệp Như Thìn bỗng quay sang chăm chú nhìn cô.

Thắm Hy Mạt lập tức cứng người, do dự sau vài giây, nói: “Tôi muốn xuống xe.”

“Có bản lĩnh thì xuống đi.” Diệp Như Thìn đột ngột tăng tốc, xe phóng như bay.

Thắm Hy Mạt hình như cô tình chống đối, nhất quyết đẩy cửa xe, Diệp Như Thìn lạnh lùng cất tiếng: “Em không muốn ở bên tôi như thế sao?”

“Đúng!” Thắm Hy Mạt nói giọng dứt khoát, cửa xe đã bị khóa, không thể mở được, cô quay lại nhìn anh, mặt lạnh tanh nói: “Một giây cũng là thừa.”

Anh bất chợt phanh gấp, một tiếng rít chói tai vang lên.

Thắm Hy Mạt sợ anh lại có hành động kì quặc khác, vẫn cố mở cửa, định đi, nhưng bị anh tóm lấy ép vào lòng.

Dường như biết cô sẽ giãy giụa phản kháng, anh bình tĩnh nắm chặt hai tay cô, nắm chặt như thể vì sợ một giây sau, có thể cô sẽ biến mất ngay trước mắt anh.

Cô không biết, anh có thể hành động nhanh như vậy, còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh bất ngờ hôn mạnh vào môi.

Nụ hôn ấy không dịu dàng chút nào, thậm chí có phần thô bạo, giống như lần hôn cuối của họ, mạnh và đau, đau thấu tới tim.

Đã bao lâu rồi không tiếp xúc gần với anh như thế? Đã bao lâu rồi không nhìn vào đôi mắt sâu, rất đẹp của anh ở khoảng cách gần như thế này? Tim cô bắt đầu loạn nhịp, lồng ngực nhoi nhói, khó thở.

Một mùi hương thanh dịu từ từ tỏa quanh cô, đi vào mũi cô. Mùi hương ấy đã biến mất lâu như vậy trong thế giới của cô, bây giờ lại ủa về, trong một thoáng Thẩm Hy Mạt bàng hoàng cảm giác như cách cả một thế giới, như mơ, mà lại rất thực.

Bóng ngô đồng chiếu lên mặt anh, khiến khuôn mặt với những đường sắc nét rõ ràng trông càng kiên nghị.

Nhưng bất luận anh mang mùi hương quá khứ quyến rũ thế nào, hoặc ngoại hình đẹp lạnh lùng hấp dẫn ra sao. Cô biết, mình đã không thể chạm vào.

Thẩm Hy Mạt gồng tay, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, nghiến răng, cố vùng ra, nhưng lại bị anh siết chặt hơn, không thể thoát được. Những lời muốn nói, liên tục bị chìm ngấm trong nụ hôn si đấm và thô bạo đó.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Anh chạm nhẹ vào cánh tay cô, cánh tay ấy giờ đây hình như mảnh mai hơn, làn da cũng mịn hơn, như ngọc phi thúy được bàn tay khéo léo tạc chạm tinh vi, khiến anh càng mê đắm, chỉ muốn thời gian dừng lại ở phút này. Cảm thấy cơ thể cô run lên trong vòng tay mình, anh càng siết chặt hơn, nụ hôn càng nồng nàn.

“Buông ra!” Thảm Hy Mạt vận toàn bộ sức lực nói ra hai chữ này, rồi đẩy mạnh anh ra, ánh mắt nảy lửa.

Cô không cho anh thêm bất cứ cơ hội nào để lần tới, đẩy mạnh cánh cửa, bước vội ra ngoài, rồi đóng sập cửa xe.

Âm thanh nặng nề đó vang lên như rạch vào màng nhĩ anh, Diệp Như Thìn lặng lẽ dõi theo bóng cô đi xa dần.

Nếu không một lần nữa gặp lại em như thế, chắc chắn anh sẽ không mất trí đến vậy. Nhưng, đứng trước em, anh lại bàng hoàng cảm giác lại thấy em của những ngày xưa. Hai ta, dường như lại trở về thửa ban đầu.

Chương hai: Bây giờ em sống ra sao

Cô trốn tránh không phải vì muốn biến thành con đà điểu, chỉ vì sợ vô tình bắt gặp ánh mắt nồng nàn, lưu luyến của anh.

Chuyện rắc rối xảy ra với Diệp Như Thìn, tuy gia đình đã đưa cho nguyên cáo một khoản tiền bồi hoàn viện phí, nhưng anh ta vẫn không để

cho người khác được yên thân, kiên quyết kiện ra tòa.

Hôm mở phiên tòa, vì vụ án không xử công khai, nên giới truyền thông phải trực bên ngoài tòa án, đến khi Diệp Như Thìn xuất hiện, đám phóng viên ào đến, tranh nhau đặt câu hỏi.

“Diệp tiên sinh, hôm xảy ra vụ việc, tại sao anh bỏ chạy sau khi quẹt xe làm ngã người ta?” Hầu hết phóng viên đều hỏi câu đó.

“Xin lỗi, vấn đề này chúng tôi không tiện trả lời.” Thư ký của anh trả lời như vậy.

Diệp Như Thìn phải có người bảo vệ mới thoát khỏi đám đông.

Luật sư của Diệp Như Thìn cho biết, nguyên cáo có một bằng chứng thép chứng tỏ anh chính là người quẹt xe làm ngã anh ta hôm đó, với đoạn băng ghi hình ở hiện trường lấy được từ phía cảnh sát, biển số xe rõ ràng là của Diệp Như Thìn, còn bóng người lái bên trong từ dáng người đến trang phục đều giống hệt Diệp Như Thìn. Nếu thua vụ kiện này, Diệp Như Thìn sẽ phải đối mặt với án tù.

Trên thực tế, người lái xe hôm đó là người bạn chí cốt của Diệp Như Thìn, sau khi uống say anh ta lấy xe của Diệp Như Thìn phóng đi, lúc gây ra tai nạn, do quá hoảng loạn đã lái xe chạy trốn. Lái xe trong lúc say là một tội rất nặng, sau khi tỉnh lại anh đã đến khóc lóc cầu cứu Diệp Như Thìn, tỏ ra vô cùng hối hận về lỗi lầm của mình, cầu xin anh không nói ra chuyện này vào đúng thời điểm quan trọng anh ta sắp được ra nước ngoài.

Diệp Như Thìn vì thấy nguyên cáo bị thương cũng không nặng, nên sau một hồi đắn đo, suy xét quyết định đứng ra nhận lỗi thay bạn.

Sau khi mở phiên tòa, luật sư bên nguyên đã đưa ra bằng chứng vô cùng xác thực. Khi thẩm phán yêu cầu nhân chứng của bị cáo ra tòa, Diệp Như Thìn thoáng chau mày, lúc ngẩng lên, nhìn thấy Thẩm Hy Mạt.

“Tôi có thể chứng minh, đương sự Diệp Như Thìn đã ở cùng tôi vào ngày hôm đó.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa rút điện thoại ra, “Đây là bằng chứng tôi đã ghi lại.”

Thẩm Hy Mạt đã mấy lần bị người đó hành hung, tuy cô nợ tiền bọn chúng, nhưng chúng nhiều lần giở trò bạo lực khiến cô ghét cay ghét đắng. Vì thế, khi lần này lại bị đánh, cô đã lén bặt nút ghi hình.

Cảnh sát Tòa án đến chỗ Thẩm Hy Mạt lấy chiếc điện thoại giao cho chánh án.

Ngày tháng ghi hình hiện trong điện thoại trùng khớp với ngày xảy ra vụ việc, giọng nói trong đó chính là của Diệp Như Thìn.

Kết quả, tòa tuyên bị cáo vô tội.

Bên ngoài tòa án, đã bị phóng viên vây kín, sau khi thấy Diệp Như Thìn bước ra, họ nhao nhao chìa micro về phía anh.

Thẩm Hy Mạt đứng ngoài đám đông nhìn thấy Diệp Như Thìn đeo kính râm, phớt lờ mọi câu hỏi của đám phóng viên, bước nhanh về phía xe của mình, giật mạnh cửa xe.

Một lúc sau, di động của Thẩm Hy Mạt có tín hiệu, cô lấy trong túi sách ra, thấy một tin nhắn: “Từ bao giờ em thích xía vào những chuyện tầm phào như vậy?”

“Em đã nói sẽ ra làm chứng cho anh. Bây giờ, chúng ta hòa, phải không?” Thảm Hy Mạt viết xong, ấn nút gửi. Lần trước anh cứu cô, lần này cô giải vây cho anh, Thảm Hy Mạt không còn cảm thấy nợ anh gì nữa.

“Bằng ấy năm rồi, em có biết tôi cần gì, không cần gì không?” Lát sau, anh lại gửi tin nhắn khác, dòng chữ ngắn ngủi đó bất giác khiến Thảm Hy Mạt chìm trong suy nghĩ miên man.

Cô biết, những lúc gặp khó khăn Diệp Như Thìn luôn không thích người khác xen vào, có chuyện gì đều một mình gánh vác, tuy nhiên lần này cô đã không nghe anh.

“Em không biết cũng không muốn biết.” Thảm Hy Mạt đưa mắt nhìn theo chiếc xe phóng xa dần, tiếp tục gửi tin.

“Hai mươi phút sau, gặp nhau ở nhà hàng Lisa đường Quảng Thành.”

“Có chuyện gì không?” Thảm Hy Mạt vừa đi vừa nhắn lại.

Đợi mãi vẫn không có hồi âm.

Đúng lúc đó, có tiếng phanh xe chói tai vang lên, cô giật mình, ngoái đầu nhìn thấy một chiếc xe đang lao về phía mình, sợ toát mồ hôi.

“Muốn chết hả!” Lái xe quát to.

Thảm Hy Mạt khẽ nói “xin lỗi”, rồi bực bội quay người định đi.

Chiếc xe phía sau đột nhiên dừng lại trước mặt, cửa kính từ từ hạ xuống, Thảm Hy Mạt nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Lên xe đi.” Trịnh Gia Vũ nói.

“Gần đây có một trạm xe buýt, không phiền anh nữa.”

“Đừng khách khí như thế, mau lên đi.” Trịnh Gia Vũ mỉm cười nói.

Thẩm Hy Mạt thấy chiếc xe phía sau đã bấm còi, không tiện từ chối nữa, bèn lên xe.

“Vết thương không để lại sẹo chứ?” Trịnh Gia Vũ vừa lái xe vừa hỏi.

“Cũng may không sao.” Thẩm Hy Mạt đáp.

“Vậy thì tốt.” Trịnh Gia Vũ thở phào, nói tiếp: “Hy Mạt, lễ quả lần trước không phải của anh.” Lần đó, khi Trịnh Gia Vũ mang đến bệnh viện lễ quả và bó hoa bách hợp, cô tưởng là quà của anh, anh cũng không đính chính. Từ đó, anh luôn bứt rứt, khó chịu, chưa giải tỏa được còn áy náy không yên, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định nói ra.

Hôm đó, lúc anh sắp đi đến phòng bệnh của Thẩm Hy Mạt nhìn thấy một người đàn ông đứng bên ngoài, chân chừ mãi không thấy gõ cửa. Cuối cùng, anh ta để lễ quả bên ngoài phòng, rồi bỏ đi.

“Hả?” Thẩm Hy Mạt trố mắt nhìn Trịnh Gia Vũ, “Vậy ai tặng nhỉ?”

“Anh không nhìn rõ mặt anh ta.” Quả thực, lúc đó Diệp Như Thìn đã rẽ vào chỗ ngoặt hành lang, Trịnh Gia Vũ dĩ nhiên không thể nhìn rõ.

“Nhưng, dáng người hình như cao hơn anh một chút, ăn mặc khá cầu kỳ.” Trịnh Gia Vũ cố miêu tả người đó, mặc dù trong lòng có dự cảm không tốt, nhưng cũng không muốn giấu Thẩm Hy Mạt nữa.

“Ồ!” Thảm Hy Mạt khẽ nói, hình ảnh Diệp Như Thìn lóe trong đầu.

Là anh ấy, nhất định là anh ấy, cô thầm định ninh như thế.

“À, bạn em nói, hôm nay em ra Tòa làm chứng, ở đây à?” Khi đi qua Tòa án, Trịnh Gia Vũ nhìn qua cửa sổ hỏi.

“Vâng.” Thảm Hy Mạt khẽ trả lời.

Thấy cô có vẻ không muốn tiếp tục chủ đề đó, Trịnh Gia Vũ bèn bật nhạc, tiếng nhạc êm như nước suối lan chảy trong không gian.

“Tôi hôm nay, bọn anh tụ tập, em đi cùng anh, được không?” Trịnh Gia Vũ đột nhiên hỏi.

“Không, em không quen bạn anh, hơi ngại.” Thảm Hy Mạt từ chối.

“Một lần lạ, hai lần quen, gặp vài lần là được.”

Thảm Hy Mạt đang nghĩ cách từ chối thì điện thoại có tin hiệu, một tin nhắn của Diệp Như Thìn: “Đi đến đâu rồi?” Cô xem xong, hơi sầm mặt, thầm nghĩ, vì sao anh ta chắc chắn cô sẽ đi, huống hồ anh ta còn chưa hỏi cô có muốn đi hay không. Cô dứt khoát để điện thoại ở chế độ yên lặng, suy nghĩ một lát, nói với Trịnh Gia Vũ: “Được, em đi cùng anh.”

Khi xe dừng trước cửa nhà hàng, đã là hoàng hôn, ráng hồng rực chân trời, giống hệt một thứ thuốc nhuộm màu hồng.

Bạn bè của Trịnh Gia Vũ đã tụ tập trong phòng, khi hai người bước vào, tất cả ào lên.

“Trịnh thiếu gia, tiểu thư đây là ai vậy?”

“Chị dâu hả? Mau giới thiệu với mọi người đi.”

“Bạn tôi, Thẩm Hy Mạt.” Trịnh Gia Vũ giới thiệu vắn tắt.

“Oa, vẫn là bạn à, tôi thấy, là bạn gái thì phải?” Có người nói to, “Có phải chính là người mẹ anh bảo đã giới thiệu cho anh?”

“Đừng nói linh tinh.” Trịnh Gia Vũ bước đến đám vào vai cậu ta.

“Hi, mọi người ở đây lớn cả rồi, anh khỏi cần xấu hổ.”

Anh đã có người yêu rồi ư? Lòng chợt lạnh, Thẩm Hy Mạt ngược nhìn Trịnh Gia Vũ.

Anh nắm tay cô, cùng ngồi xuống bên bàn, sau đó thì thầm với cô: “Đừng nghe bọn họ, anh chưa từng có ai hết.”

Thẩm Hy Mạt không hiểu thực hư thế nào, thận trọng ngồi xuống trong ánh mắt đổ dồn của mọi người xung quanh.

Sau khi đến đông đủ, mọi người hòa nhau trên Trịnh Gia Vũ và Thẩm Hy Mạt.

Họ nhiệt tình rót rượu cho, cô đương nhiên cũng không tiện từ chối.

“Cô ấy không uống được đâu.” Trịnh Gia Vũ đón ly rượu của Thẩm Hy Mạt, nói với mọi người.

“Thương cô ấy, đúng không?” Có người cười ranh mãnh, cầm chai rượu đây, tiến đến rót cho anh: “VẬY anh uống thay cô ấy đi.”

“Một ly?” Có người hưởng ứng, giơ chai rượu lên, “Ít nhất cũng phải một chai.”

Mặt Thẩm Hy Mạt đã ửng hồng, giống như ráng đỏ lúc hoàng hôn.

“Nào, cạn ly!” Tiếng cụng ly giòn tan vang trong phòng.

Thẩm Hy Mạt hơi ngẩng đầu, để lộ chiếc cổ thon dài trắng muốt, vài lọn tóc xõa xuống bờ vai tròn mảnh dẻ, chiếc váy liền màu trắng sữa tao nhã và thuần khiết. Một vẻ đẹp thực nữ điển hình, khiến ai nấy xung quanh đều bất giác liếc nhìn.

Trịnh Gia Vũ nhìn Thẩm Hy Mạt uống hết ly này sang ly khác, ghé tai thì thầm: “Có chịu được không? Đừng cố.”

“Không say được đâu, đừng làm mất hứng của mọi người.” Thẩm Hy Mạt mỉm cười.

Một người tửu lượng khá đến mấy, uống nhiều cũng say, huống hồ tửu lượng của Thẩm Hy Mạt chỉ ở mức bình thường, cuối cùng, mặt cô đã hồng rực, như thoa phấn hồng.

Trên đường đi rửa tay, Thẩm Hy Mạt cảm thấy đầu nặng trĩu, chân như giẫm trên thảm bông, tâm trí hỗn loạn. May có Trịnh Gia Vũ bên cạnh đỡ, mới đi được vào toilet.

Chống tay vào hai mép bồn, cô nôn thốc nôn tháo, lúc ra khỏi toilet, người như rã ra, không còn một chút sức lực.

“Đã bảo em đừng uống nhiều như thế, lại không nghe?” Trịnh Gia Vũ vốn luôn dịu dàng với cô, lần này coi như trách nhẹ.

“Bây giờ em có thể về chưa?” Đầu choáng váng, cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nhà hàng ồn ào này.

“Vậy để anh đi nói với họ một tiếng.” Sau khi tạm biệt mọi người, Trịnh Gia Vũ đưa cô về.

Lúc này chỉ muốn nằm xuống, ngủ một giấc. Thảm Hy Mạt ngồi ở ghế sau, mơ màng nhắm mắt, dường như có thể ngủ ngay lập tức.

Trịnh Gia Vũ nghiêng người lấy dây an toàn, ở khoảng cách gần gũi đó có thể ngửi thấy mùi hương cỏ thanh thanh xen lẫn mùi rượu từ cơ thể cô. Anh cúi xuống, ngắm kỹ cô. Dưới ánh sáng vàng dịu da cam trong xe, trên khuôn mặt thanh tú, hàng mi cong dày đổ bóng một rợp nhỏ cong cong dưới mắt. Anh ngỡ ngẩn nhìn, nhưng lập tức trấn tĩnh, nhẹ nhàng thắt dây an toàn cho cô.

“Như Thìn, Như Thìn...” Cái tên lúng búng bật ra từ miệng cô, lặp đi lặp lại, giọng yếu dần.

Tay Trịnh Gia Vũ đang thắt dây an toàn, bỗng dừng, anh nghiêng tai lắng nghe, chỉ sợ nghe nhầm. Đúng, anh đã nghe thấy, nghe thấy cô đang gọi tên một người, trực giác cho biết chắc chắn người đó là đàn ông.

Chiếc xe lao như bay trên đường, giống như một con ngựa hoang bị mất dây cương, cứ thế phi vun vút.

Đến trước ngõ nhà cô, Trịnh Gia Vũ quay đầu nhìn, Thảm Hy Mạt vẫn ngủ, hình như ngủ rất ngon.

“Hy Mạt, đến nhà rồi, dậy thôi!” Trịnh Gia Vũ khẽ lay cô.

Miệng Thảm Hy Mạt vẫn lung búng điều gì đó, giống như nói mê.

Trịnh Gia Vũ không thể nghe rõ cô nói gì, lại lay tiếp, lúc đó cô mới miễn cưỡng mở mắt.

“Anh đưa em lên nhà nhé.” Trịnh Gia Vũ bước xuống, mở cửa xe, rồi thận trọng đỡ cô xuống.

Lúc lên đến tầng năm, Thảm Hy Mạt muốn lấy chìa khóa mở cửa, đột nhiên phát hiện không thấy túi xách, giật mình, sực tỉnh, ấp úng nói: “Túi của em đâu?”

“À...” Trịnh Gia Vũ bỗng nhớ ra, anh mãi diu cô, quên mất túi xách của cô vẫn để ở ghế sau.

“Ồ trong xe. Em đợi ở đây, anh đi lấy.” Nói xong, anh chạy xuống cầu thang.

Nơi ở của Thảm Hy Mạt là một khu nhà tầng thấp, cũ kĩ, là kiểu nhà của những năm 80 của thế kỷ trước, không có thang máy. Cô sống ở tầng trên cùng, bức tường quét vôi trắng cũ kĩ đã ngả màu loang lổ, nhiều mảng bong tróc.

Thảm Hy Mạt tựa nhẹ vào tường, nhắm mắt, bỗng nhiên một mùi hương quen thuộc từ từ lan đến, đó là hương cam, quýt, thanh thanh lẫn quất quanh cô, lại có cả... hơi rượu nồng nặc. Thảm Hy Mạt còn chưa kịp mở mắt đã bị một vòng tay ôm trọn vào lòng. Choáng váng mở mắt, nhìn thấy một gương mặt vô cùng tuấn tú, nhưng ánh mắt lạnh giá, như băng tuyết ngày đông.

“Anh đến đây làm gì?” Thẩm Hy Mạt cố đẩy ra, nhưng Diệp Như Thìn không nhúc nhích, cô đành bỏ cuộc.

Anh nắm tay cô, kéo ra một góc, ánh điện nhấp nhো়়, nhưng cô vẫn rõ từng đường nét trên khuôn mặt đó.

“Tại sao không đến?” Diệp Như Thìn lặng nhìn Thẩm Hy Mạt, mặt giận dữ.

Anh ngồi đợi cô ở nhà hàng Lisa, uống hết ly này sang ly khác, nhưng người vẫn không đến. Anh biết, thái độ của mình có phần cứng nhắc, nhưng anh làm thế, chẳng qua vì muốn gặp cô, muốn mời cô ăn bữa cơm, thậm chí có thể nói với cô một tiếng “cám ơn”. Nhưng lòng kiên nhẫn của anh bị bào mòn từng phút, anh không đợi được cô, bởi vì biết rằng, sự chờ đợi của mình là một con đường dài thăm thẳm, cô sẽ không đến, cho nên anh quyết định đi tìm.

“Đi hay không là quyền của tôi.” Thẩm Hy Mạt giận dữ nói.

“VẬY... đó cũng là quyền của tôi.” Diệp Như Thìn áp sát cô.

Mùi hương chỉ thuộc về anh lại dần dần bao bọc cô, khiến cô bất chợt ngỡ ngàng, đột nhiên cảm thấy hai người dường như lại trở về ngày xưa, những năm tháng non nớt thơ ngây tin rằng chỉ cần yêu nhau là có thể trọn đời bên nhau. Nhưng, cuối cùng lí trí đã trở về, cô nhìn đôi mắt trong sáng đang từ từ ghé lại mỗi lúc mỗi gần, bèn nín thở, chống hai tay vào vòng ngực rộng của anh, giọng kiên quyết: “Cách xa tôi ra.”

Diệp Như Thìn như không nghe thấy, càng ghé sát, bất thần quàng tay ôm bờ eo mảnh dẻ của cô. Hương tóc thơm nức sộc vào mũi anh, anh trở lên dịu dàng, ngón tay dài thanh tú vuốt ve mái tóc đó, mái tóc như một dòng thác đen, từng sợi lọt qua kẽ tay anh.

Thẩm Hy Mạt lập tức tóm bàn tay ấy, ánh mắt sắc như dao, nói: “Lát nữa anh ấy sẽ quay lại, anh nên đi đi.”

Diệp Như Thìn trở tay nắm chặt tay cô, mắt lóe ra những tia sắc lạnh.

Không đợi Thẩm Hy Mạt phản ứng lại, một nụ hôn mãnh liệt đã đặt lên đôi môi mềm mại của cô.

Thẩm Hy Mạt cố gắng giơ cao tay phải, định ấn anh xuống, nhưng lại bị anh tóm lấy.

“Thịch... thịch... thịch” Có tiếng bước chân vội vọng đến.

“Anh đi đi, mau đi đi!” Giọng Thẩm Hy Mạt hơi khàn, “đừng để tôi nhìn thấy anh nữa!”

Diệp Như Thìn vẫn không nhúc nhích, chỉ đăm đăm nhìn vào đôi mắt long lanh, nhìn làn da sạch tinh mịn màng, và đôi môi mím chặt của cô... hình như cô vẫn là người quen thuộc thân thiết nhất trong kí ức của anh.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Thẩm Hy Mạt sợ thót tim, giống như mỗi bước chân đó giẫm lên tim mình. Cô không biết rốt cuộc mình sợ gì, một nỗi sợ vô cớ chụp lấy tim mình.

“Anh mau đi đi!” Giọng Thẩm Hy Mạt mềm hẳn, như cầu khẩn.

“Lần sau nếu tìm bạn đời, thì nhãn quan nên cao một chút.” Lời nói của Diệp Như Thìn hơi mỉa mai, nói xong, đi về phía đầu kia của hành lang, đứng trước cửa một nhà nào đó.

Thẩm Hy Mạt nhìn theo cái bóng khuất dần của anh, thở một hơi nhẹ nhõm.

Khi Trịnh Gia Vũ đi đến, mặt cô vẫn còn căng thẳng, làm ra vẻ bình tĩnh đón túi sách anh đưa, rồi cảm ơn.

“Vừa rồi em nói chuyện với ai thế?” Vừa rồi, Trịnh Gia Vũ loáng thoáng nghe thấy tiếng cô.

“À...” Rốt cuộc Thẩm Hy Mạt vẫn không phải là một người giỏi nói dối, cô lẩn tránh ánh mắt anh, nụ cười vừa hiện đã đông cứng bên miệng: “Không, em có nói chuyện với ai đâu.”

“Ồ, vậy chắc anh nghe nhầm.” Trịnh Gia Vũ cũng không gặng hỏi.

Thẩm Hy Mạt giơ tay xem đồng hồ, nói: “Cũng muộn rồi, bà em đã ngủ. Anh tiễn em đến đây thôi, lần khác mời anh đến chơi.”

“Được.” Trịnh Gia Vũ ôn tồn đáp, nở nụ cười ấm áp.

“À...” Cô vừa mở cửa, thì anh lại nói: “Cuối tuần này em rỗi không? Mẹ anh muốn gặp em.”

Trong nhận thức của Thẩm Hy Mạt, trên đời này nếu có gì quan trọng hơn tiền bạc, quyền lực, lợi ích, thì đó nhất định là bà nội.

Mấy ngày nay bà bị ốm, cô luôn ở bên chăm sóc bà, hết giờ làm là về luôn, đi chợ, nấu ăn, hôm nay cũng thế.

“Hy Mạt, làm ít rau thôi, nhà chỉ có hai bà cháu, không ăn hết từng ấy rau đâu.” Bà nội vừa nói vừa đi đến chỗ Thẩm Hy Mạt đang nhặt rau.

“Bà ra đây làm gì?” Thảm Hy Mạt cảnh giác đứng lên, chỉ sợ bà lại bị ngã.

“Gân cốt bà còn dẻo dai chán, đến nhặt rau với cháu.” Nói xong, cúi xuống cầm bó rau.

“Ôi, bà mới ốm dậy cứ nghỉ đi, ở đây không có việc gì cho bà đâu, bà vào xem ti vi đi, nếu thấy chán thì nói chuyện với cháu cũng được.”

“Hy Mạt...” Giọng bà bỗng nhiên nặng nề.

“Sao vậy bà?” Nhìn thấy nét mặt buồn buồn của bà, Thảm Hy Mạt ra phòng khách lấy cái ghế đôn đem vào: “Bà ngồi xuống đây, có chuyện gì bà nói với cháu đi.”

“Chuyện là thế này, em họ cháu đầu óc không được nhanh nhẹn, gần ba mươi tuổi vẫn chưa tìm được vợ. Máy năm nay chú con rất lo lắng. Vừa rồi có cô gái đồng ý lấy nó, nhưng với điều kiện phải có căn nhà. Chú con chỉ là công nhân bình thường, hoàn cảnh gia đình thế nào cháu cũng biết rồi, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua nhà?”

Thảm Hy Mạt dừng tay, nét mặt bần thần. Máy năm nay, phần lớn tiền lương của cô đều dùng để chữa bệnh cho bà, tiền tiết kiệm không được bao nhiêu, khi người chú vốn rất mực thương yêu cô, cần đến sự giúp đỡ của cô, sao cô có thể bàng quan đứng nhìn?

“Vâng, bà để cháu nghĩ xem thế nào.” Thảm Hy Mạt an ủi bà.

“Cháu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, nhưng bà nghĩ, cháu thử để ý xem có bạn bè nào làm bên bất động sản, liệu có thể nhờ họ giảm giá ít nhiều không.”

“Để cháu nghĩ đã.” Thảm Hy Mạt bỏ chỗ rau vừa nhặt xong vào bồn, vẩy vôi rửa, ngoảnh lại nói với bà, “Bà ra phòng khách nghỉ đi, ở đây mùi dầu mỡ lắm, còn chuyện kia bà cũng đừng lo lắng quá, cháu sẽ nghĩ cách.”

“À, Hy Mạt, cô ta gọi điện cho bà bảo là cô ta đã chuyển tiền vào tài khoản của cháu.” Mạt bà thoáng vẻ khinh thường, “Cháu đã nói với cô ta không cần chuyển tiền cho cháu chưa? Hai bà cháu ta đâu phải không nuôi được nhau.”

“Cháu nói rồi.” Thảm Hy Mạt đóng vôi nước, lơ đãng hỏi: “Họ vẫn sống với nhau ả?”

“Chuyện của họ, bà không quan tâm!” Bà nội nói xong cầm ghế đôn đi ra phòng khách.

Đạo này, công việc của Thảm Hy Mạt khá bận, ngủ hiếm khi ngon giấc, cho nên ban ngày trong giờ làm việc có lúc rất buồn ngủ, cô đến phòng uống nước, pha một cốc cafe tan. Khi đi ngang qua cửa sổ, vô tình liếc ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi tí tách, nước mưa hắt lên làm mờ những ô kính, cô dùng tay vuốt nhẹ, hơi nước lập tức biến mất, khung cảnh bên ngoài trở nên nhập nhòa, chiếc Ferrari quen thuộc bất chợt hiện ra trong tầm mắt.

Là anh, anh lại đến đợi cô như thường lệ.

Hương cafe thoang thoảng lan ra, như làn khói mỏng bay qua mắt. Thảm Hy Mạt đột nhiên ngưng ngẩn.

“Hy Mạt, mưa rồi, có mang ô không?” Tiền Khê Khê đi đến bên, đứng tựa vào cửa sổ.

“Nếu mang ô thì việc gì phải đứng đây ngắm mưa buồn?” Thẩm Hy Mạt rời mắt khỏi chiếc xe, quay đầu nói với Tiền Khê Khê.

Ai dè, cặp mắt sắc của Tiền Khê Khê đã nhìn ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười tinh quái, nói: “Em lại thấy có người nào đó không phải ngắm mưa buồn mà ngắm mưa vui chứ?”

“Tùy, muốn nghĩ gì thì nghĩ.” Nói xong, Thẩm Hy Mạt quay về bận làm việc.

“Hy Mạt, chưa về à?” Tiền Khê Khê ngoái lại hỏi.

Nhiều người trong công ty đã ra về, nhưng Thẩm Hy Mạt vẫn cắm cúi làm việc.

[©DTV](#)

“Lát nữa.” Thẩm Hy Mạt đang nghiên cứu bản vẽ 3D mẫu thiết kế nội thất châu Âu.

“Oa! Một người hết lòng vì công việc...” Tiền Khê Khê không hiểu sao thở dài, rồi ghé tai Thẩm Hy Mạt nói nhỏ, “Cả hai đều ngốc!”

“Em về trước đi.”

“Chị thân mến, sao nhăn tâm vậy? Nhìn xem!” Tiền Khê Khê chỉ ra ngoài cửa sổ, “Anh ấy vẫn đợi chị.”

“Anh ta muốn thế.” Tuy miệng nói vậy nhưng Thẩm Hy Mạt mắt vẫn vô tình liếc ra ngoài, ở đó trời vẫn mưa lất phất.

“Thật vô lương tâm!” Tiền Khê Khê vỗ vai Thẩm Hy Mạt, quẳng lại một câu: “Hoa đến thì nên hái, chớ để quá thì mới vắn vương”, sau đó ra về.

Sau khi Tiền Khê Khê đi khỏi, Thẩm Hy Mạt nhanh chóng thu dọn đồ, rồi xuống cầu thang.

Xuống đến tầng dưới, cô gọi điện cho Trịnh Gia Vũ.

“Anh ở đâu?” Tuy biết rõ nhưng cô vẫn vờ hỏi.

“Ở gần công ty em.”

Thẩm Hy Mạt lại nhìn ra ngoài, xe của anh vẫn đỗ ở đó.

“Hết giờ làm chưa?”

“Rồi ” Thẩm Hy Mạt nhỏ nhẹ đáp.

“Mưa không nhỏ đâu, hay là... anh đến đón em?” Trịnh Gia Vũ thử thăm dò.

Rõ ràng anh đã đến đây, sao phải nói dối? Rõ ràng anh đã đợi rất lâu, sao phải tỏ ra không bận tâm như vậy? Thẩm Hy Mạt kiên quyết dầm mình trong mưa, mưa như tơ giăng làm nhiều tầm nhìn, từng giọt chảy xuống đầu, xuống vai, nhưng cô dường như không thấy, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Không ngờ cơn mưa bất chợt lại kéo dài như vậy, vẫn chưa có dấu hiệu ngừng. Trời mưa rất khó gọi xe. Các xe taxi phóng qua nhưng đều đã có khách.

Không lâu sau, một chiếc xe dừng lại trước mặt Thẩm Hy Mạt. Cô ngược nhìn, người trong xe đang dịu dàng nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Lên xe đi.”

“Thực ra, anh không cần phiền hà như thế này.” Sau khi lên xe, Thẩm Hy Mạt rút mấy tờ giấy trong hộp lau nước mưa trên đầu, mặt và quần áo.

“Chỉ là tiện đường thôi.” Trịnh Gia Vũ lơ đãng đáp.

Đợi lâu như vậy mà là tiện đường ư? Thẩm Hy Mạt không nói gì, chỉ mỉm cười.

Trịnh Gia Vũ lại đưa cô đến nhà hàng “Hẹn gặp lại”.

Sau khi ngồi xuống ghế, anh phát hiện ánh mắt Thẩm Hy Mạt này giờ vẫn dừng ở một nơi nào đó, liền nhìn theo, nhưng chỉ thấy hai vị khách một nam, một nữ đang dùng bữa.

“Em quen họ à?” Trịnh Gia Vũ hỏi.

Thẩm Hy Mạt hơi căng thẳng lắc đầu, chỉ vào cái bàn phía trong: “Hay là chúng ta chuyển sang đó.”

“Được.” Trịnh Gia Vũ đồng ý.

“À, không, chúng ta ngồi đằng kia đi.” Thẩm Hy Mạt nhìn lướt xung quanh, lại chỉ chỗ khác.

“Cũng được.” Trịnh Gia Vũ vẫn đồng ý.

“À, không, không, chúng ta vẫn ngồi đây thôi.” Về bất an hiện rõ trên mặt, không hiểu sao Thẩm Hy Mạt liên tục muốn đổi chỗ, cuối cùng lại

thôi.

“Anh ngồi đầu cũng được.” Trịnh Gia Vũ nhún vai, giọng ôn hòa, hai mắt trong sáng, chăm chăm nhìn vào mắt cô, khẽ nói: “Chỉ cần có em ở bên.”

Trái tim Thẩm Hy Mạt thoáng run, tựa như có chiếc lông vũ trắng vờn qua. Cô trấn tĩnh, mỉm cười nói: “Vậy thì ngồi ở đây.” Cuối cùng, việc chọn chỗ cũng xong.

Thẩm Hy Mạt chợt nhớ một năm nào đó, Diệp Như Thìn thức đêm ôn thi, cô gọi điện hỏi: “Anh mệt không?”.

Đầu bên kia, Diệp Như Thìn ngáp một cái, lát sau, trả lời bằng một giọng hết sức rõ ràng, không ngại ngủ chút nào: “Bất kể anh làm gì cũng không thấy mệt, chỉ cần có em ở bên.”

Thẩm Hy Mạt từng cảm giác trên đời này sẽ không có người thứ hai nói với cô câu đó như anh. Nhưng, lúc này, người đàn ông trước mặt lại nói câu quen thuộc đó.

Diệp Như Thìn, Diệp Như Thìn...

Cái tên đó lúc này lại trở dậy trong lòng cô, như thủy triều dâng lên bất chợt, cuốn băng cô đi.

Sau khi họ chọn món ăn, Thẩm Hy Mạt gọi thêm cốc cafe.

Người phục vụ đi khỏi, Trịnh Gia Vũ chống khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau, băn khoăn hỏi: “Anh nhớ, em không uống cafe vào buổi tối cơ mà?”

“À...” Ánh mắt Thẩm Hy Mạt chột lóe, cười gượng, nói: “Mấy hôm nay em cần uống.”

Xưa nay cô không uống cafe vào buổi tối, vì sợ mất ngủ, nhưng có lúc cần cafe để giữ cho cái đầu tỉnh táo, lúc này chính là thời điểm đó.

Thẩm Hy Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn chưa dứt, vẫn nổi nhau nhỏ đều đều xối sạch cửa kính, biến những ô cửa thành những bức tranh thiên nhiên tươi đẹp.

“Cộc, cộc, cộc...” Thẩm Hy Mạt lơ đãng tay gõ mặt bàn, như một đứa trẻ hiếu động, Trịnh Gia Vũ mỉm cười nhìn cô, sau đó miệng khe khẽ huýt sáo một điệu nhạc vui, tiếng sáo thánh thót lọt vào tai cô.

Cô ngược đôi mắt long lanh nhìn anh, ánh mắt bỗng lộ vẻ hốt hoảng, bàn tay đang gõ nhịp cũng dừng, mỉm cười nói: “Em vào toilet.”

Bước nhanh vào toilet, Thẩm Hy Mạt vội mở vòi nước, vốc nước lạnh vã lên mặt. Nhìn mình trong gương, hai má ửng hồng như hoa tường vi phấn hồng, nước đọng từng giọt lóng lánh như thủy tinh, khiến gương mặt càng diễm lệ.

Người đàn ông vừa rời là anh sao? Trong đầu lại hiện ra cảnh tượng vừa thấy: hơi chếch bàn cô ngồi một chút, một bóng người rất quen hiện ra trong tầm mắt cô. Anh mặc bộ quần áo tương đối thoải mái, tay trái đeo đồng hồ, kiểu dáng quen quen hình như cô đã biết, nhưng mái tóc hơi khác, ngắn hơn của Diệp Như Thìn một chút.

Cứ coi đúng là anh, thì sao?

Tại sao vừa rời cô phải hoảng hốt như vậy? Thẩm Hy Mạt cảm thấy hành động của mình thật kì quặc, rõ ràng anh ta đã không còn bất cứ liên quan

nào đến cô, nhưng trái tim Thẩm Hy Mạt vẫn gợn sóng như mặt nước gặp gió thổi. Nụ hôn của anh tối hôm đó giống như chiếc cầu đưa cô về quá khứ, từng mảnh kí ức liên tiếp được lật lên.

“Thẩm Hy Mạt, lý trí một chút đi! Người đó không phải là anh ấy.” Cô cắn môi thầm nói với mình.

Thẩm Hy Mạt ra khỏi toilet, cúi đầu bước, không để ý một người đang đi tới, bỗng “huych” một tiếng va vào người đó.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Thẩm Hy Mạt rói rít nói.

“Nếu xin lỗi mà giải quyết được việc thì cảnh sát nên về nhà đi ngủ cho rồi.” Người đó dường như không chịu bỏ qua, lạnh lùng phán một câu.

Thẩm Hy Mạt ngẩng phắt đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt lạnh buốt, cơ hồ có thể làm cô biến thành băng.

“Anh?” Thẩm Hy Mạt kinh ngạc.

Bóng người quen thuộc hiện trong tầm mắt cô lúc trước, bây giờ đang giả bộ tỏ vẻ bất cần, chính là Diệp Như Thìn.

“Thì ra, em ở đây.” Diệp Như Thìn thủng thủng nói.

“Sao, anh tìm tôi à?” Thẩm Hy Mạt nhớ ra lúc trước đi vào toilet, cô vô tình đi qua chỗ Diệp Như Thìn, chắc anh đã nhìn thấy.

“Tìm em?” Diệp Như Thìn buồn cười nhìn cô, “Tôi không có thời gian.”

“Cũng đúng, Diệp tiên sinh bận rộn như thế, làm sao có thể lãng phí thời gian với tôi.” Thẩm Hy Mạt nói xong bỏ đi.

“Đợi đã...” Bỗng nhiên, Diệp Như Thìn túm cổ tay cô.

Bàn tay đó rất nóng, áp vào da thịt cô, bỗng như bị đóng con dấu sắt nung.

“Có gì thì nói đi, đừng thế này!” Ánh mắt Thẩm Hy Mạt dừng lại trên bàn tay đang nắm cổ tay cô.

Hai ta đã không còn bất cứ quan hệ nào, việc gì phải thế này? Thẩm Hy Mạt thử rút tay ra.

“Sau tôi chính là anh ta, phải không?” Diệp Như Thìn hỏi, mặt hoàn toàn vô cảm.

“Diệp tiên sinh, quấy rầy cuộc sống riêng tư của người khác không phải là tác phong của anh, phải không?”

“Phải hay không?” Diệp Như Thìn nghiêm mặt hỏi.

“Phải thì sao, không phải thì sao?” Thẩm Hy Mạt thoái thác.

“Trước đây em không như vậy.”

“Trước đây anh cũng không như vậy.” Khi Thẩm Hy Mạt quay người định bỏ đi, ném lại một câu: “Anh không cần phải nhiều lời như thế, mỗi chúng ta nên có cuộc sống riêng.”

“Thời gian anh cho em còn chưa đủ ư? Bằng ấy năm rồi, em vẫn chưa quên chuyện đó? Vẫn chưa suy nghĩ xong chẳng?” Diệp Như Thìn bỗng nắm tay cô, kéo về phía cuối hành lang.

“Diệp Như Thìn, anh muốn gì?” Thảm Hy Mạt ra sức xoay cổ tay, cố vùng ra, nhưng không được.

Diệp Như Thìn thoáng sững sờ, ánh mắt khóa chặt lấy cô.

“Diệp Như Thìn, anh muốn gì?” Câu nói đó một dạo từng in sâu như đóng dấu trong lòng Diệp Như Thìn. Hồi đó, mỗi khi anh làm cô bực bội, Thảm Hy Mạt hay nói câu đó nhất. Anh cũng không thích cô nói câu nói đó nhất, nhưng lúc này nghe lại thấy quen thuộc lạ lùng.

“Thảm Hy Mạt, nếu em có lòng kiên nhẫn, thì cứ tiếp tục làm con đà điểu đi!” Diệp Như Thìn bắt thần vung tay buông tay cô.

Bất ngờ mất đi hơi ấm quen thuộc, cảm giác hơi trống trải.

Đà điểu ư? Thảm Hy Mạt bất giác cười thầm, mình biến thành đà điểu từ lúc nào nhỉ? Thâm tâm cô biết rõ, tình cảm giữa họ đã bị cắt đứt từ ngày chia tay, không còn vắn vương gì nữa. Cô lẩn tránh không phải muốn làm con đà điểu, mà chỉ vì sợ, sợ mình bất cẩn rơi vào tầm mắt anh.

“Anh nghe đây, Diệp Như Thìn, từ nay tôi đi với ai đều không liên quan đến anh, phiền anh đừng lo cho tôi.” Thảm Hy Mạt nói một cách tuyệt tình, không muốn để cho mình bất kỳ đường lui nào.

Nhưng phàm là khi để cho mình một đường lui về tình cảm, nếu kiểm soát tốt, có thể sẽ có kết cục tốt đẹp. Nếu sai lầm trong kiểm soát, sẽ không còn đường thoát, sẽ rơi vào kết cục bi thảm mình đầy thương tích.

Thẩm Hy Mạt không phải không có lòng tin vào tình cảm mà cô kiểm soát, chỉ có điều năm tháng đổi thay, thứ mà cô không kiểm soát được không phải là tình cảm đó, mà là hai trái tim đang thay đổi theo thời gian...

“Đúng, tôi đang lo cho em!” Diệp Như Thìn hùng hồn nói, mắt lóng lánh nhìn cô: “Những năm qua, em có biết, tôi luôn lo lắng điều gì cho em không?”

Trái tim cô chột xốn xang, như được chòm ánh sáng nóng ấm chiếu vào. Thì ra, xa cách bao lâu, cuối cùng anh vẫn luôn nhớ cô?

“Anh lo em trở thành gái già, không tìm được người chồng tử tế!” Diệp Như Thìn mặt điềm nhiên, trầm tĩnh như đang nói một chuyện hệ trọng, giọng nói cũng nghiêm túc hẳn lên.

Sắc mặt Thẩm Hy Mạt bỗng chốc giống như một bảng màu bị đổ, đỏ cam vàng lục lam tím chàm, lần lượt hiện ra, thay đổi rất nhẹ, nhưng vẫn bị phát hiện. Cô mở to mắt nhìn anh, một thoáng bối rối từ chân tay lan ra, lan đến các đầu dây thần kinh, khiến cô xấu hổ không biết trốn vào đâu.

Diệp Như Thìn mặt vẫn tĩnh bơ, khóe miệng kiên nghị hơi nhếch, nhưng đôi mắt tinh quái lóe lên đầy tà ý.

“Cứ coi như cả thế giới này không có ai cần tôi, cứ coi như tôi sẽ trở thành gái già, anh cũng đừng tưởng tôi sẽ đi tìm anh.” Bộ dạng đó của Diệp Như Thìn làm cô tức lộn ruột.

“Ồ...” Diệp Như Thìn cười ranh mãnh, một tay chống tường, cúi nhìn Thẩm Hy Mạt, ánh mắt lạnh lùng và nghiệt ngã nói dần từng chữ: “Có bản lĩnh, thì cả đời đừng đến tìm tôi!”

Anh nói cơ hồ như một sự hiển nhiên, cứ như Thẩm Hy Mạt sẽ không cưỡng lại được sức quyến rũ của anh, chịu khuất phục, ngoan ngoãn đi tìm anh. Cô không thích những lời như thế, nhưng không muốn phản bác.

Cả đời ư? Cả đời thật sự giống như một đại dương xa thẳm không thấy bến bờ!

“Em có chuyện gì phiền lòng hả?” Trịnh Gia Vũ hỏi khi đưa Thẩm Hy Mạt về đến khu chung cư của cô. Trong lúc ăn tối, anh không khó nhận ra tâm trạng bất an của cô.

“Chuyện phiền lòng ư?” Thẩm Hy Mạt hỏi lại.

“Lúc ăn tối, em...”

Anh vừa nói thế, cô lập tức hiểu ra, thầm nghĩ: Biểu hiện của mình trong buổi tối hôm nay thực sự bất thường. Cô cố gắng kiềm chế, mỉm cười nói: “Không có gì đâu, em đang nghĩ đến một phương án thiết kế thôi.”

“Em thích ngôi nhà phong cách thế nào?” Trịnh Gia Vũ hỏi.

Thẩm Hy Mạt làm thiết kế nội thất đã được mấy năm, rất thông thạo thiết kế, trang trí, nhưng đến nay vẫn chưa tậu được ngôi nhà cho mình. Ngôi nhà lý tưởng của cô là bốn phía có cây xanh, nhiều dải cây xanh, mở cửa sổ là có thể nhìn biển xanh thẳm, những con sóng bạc đầu và bãi cát nắng chan hòa. Nhưng với điều kiện kinh tế hiện nay của cô, đó là điều không tưởng, chỉ có thể giấu giấc mơ thật sâu trong lòng, để nó dần lên men, đợi ngày trở thành hiện thực.

“Một ngôi nhà có biển bao quanh.” Thẩm Hy Mạt nói.

“Vậy thì anh nghĩ, em nên đi du lịch một hòn đảo nhỏ nào đó vài ngày, xem có thích hợp không.” Mưa vẫn nổi nhau như những chuỗi ngọc từ không trung rơi xuống, Trịnh Gia Vũ nghiêng ô về phía Thẩm Hy Mạt.

“Anh cho là em đi du lịch mấy ngày sẽ chán, bỏ về giữa chừng hay sao?” Thẩm Hy Mạt cố ý lờm anh một cái, vừa bước xuống mái hiên vừa nói: “Ngôi nhà lý tưởng của em không như anh nghĩ đâu. Thôi muộn rồi, anh về nghỉ đi.”

“Đợi đã.” Trịnh Gia Vũ gọi.

“Có chuyện gì không?” Thẩm Hy Mạt quay đầu nhìn anh.

“Chuyện đó... em suy nghĩ đến đâu rồi... chuyện đi gặp mẹ anh ấy.”

Thẩm Hy Mạt hơi nhếch mép, tế nhị đáp: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

Lần trước, khi Trịnh Gia Vũ nói chuyện đó, Thẩm Hy Mạt không khỏi kinh ngạc. Ý tứ của anh với cô, tuy anh chưa nói thẳng ra nhưng thâm tâm cô đã hiểu. Còn chuyện đi gặp mẹ anh, sau khi suy nghĩ kỹ, cô cảm thấy không ổn. Cô đến gặp mẹ anh với thân phận gì, gặp rồi sẽ nói những gì? Với quan hệ hiện nay của hai người, cô cảm thấy vẫn quá sớm.

Trịnh Gia Vũ mím môi, trầm ngâm giây lát, nói: “Được. Anh nghe em.” Nói xong, đi vào màn mưa, cái bóng đó sao mà cô đơn.

“Bà, cháu đã về.” Sau khi vào nhà, Thẩm Hy Mạt thấy bà đang sắp bát đĩa ra bàn ăn, trên bàn rõ ràng thức ăn nhiều hơn thường ngày, cô ngạc nhiên hỏi: “Ai đến nhà mình hả bà?”

Bà nội để bát đĩa xuống bàn, mắt cười cười nhìn cô hỏi: “Chàng trai ban nãy là ai thế?”

“Bà nói ai cơ?” Thảm Hy Mạt ngạc nhiên.

“Lẽ nào còn có những ai khác?” Bà cầm khăn lau bàn, nói đầy ẩn ý: “Người vừa che ô cho cháu đó.”

“Bà...” Thảm Hy Mạt đi đến, cùng bà chuẩn bị bàn ăn, chuyển chủ đề khác. “Chú đến phải không bà?”

“Vẫn chuyện mua nhà cho con trai.” Bà thở dài.

“Bà yên tâm, cháu nhất định sẽ nghĩ cách.”

Từ sau khi Thảm Hy Mạt tốt nghiệp, chú cô rất chăm đến đây, thỉnh thoảng cũng đem ít đồ bổ dưỡng biếu bà, nhưng phần lớn là đến vay tiền.

“Phải nộp bao nhiêu?” Thảm Hy Mạt lấy khăn lau từ trong tay bà, hỏi.

“26 vạn.” Nói xong, bà hơi sầm mặt, nhưng liền đó, lông mày lại giãn ra, “Cháu có thể giúp được bao nhiêu thì giúp, đừng cố quá, khổ thân!”

Thảm Hy Mạt giật mình khi nghe con số đó, đây là khoản tiền lớn đối với cô, làm sao có thể gom ngay được? Lòng bết tắc, ngao ngán.

“Bà...” Thảm Hy Mạt tần ngần, muốn nói lại thôi. Tâm sự trong lòng cô vẫn chưa nói với bà. Lần trước, cô bị đánh không phải chuyện bất ngờ, cũng không phải lần đầu. Lúc còn sống, cha cô đã vay tiền của bang xã hội đen Tiền Trang, sau khi cha qua đời, bọn chúng thỉnh thoảng lại đến tìm cô đòi tiền, cả góc lẫn lãi, đòi không được thì đám đá không nương tay. Số tiền đó cô chưa trả hết, giờ lại thêm vấn đề nan giải này.

“Thôi thôi, tạm thời không nói đến chuyện này nữa.” Bà nội vội nói sang chuyện khác, “Lần sau cháu đưa cậu ấy về nhà nhé.”

“Cháu và anh ấy chỉ là bạn bình thường.” Lòng rối bời, Thẩm Hy Mạt bỗng nhiên cảm thấy có một bụi gai rậm rịt ở phía trước.

“Cháu có thể nói thật với bà không.” Nét mặt bà nội đầy băn khoăn.

“Thật thế mà! Đã bao giờ cháu lừa bà chưa?” Thu dọn xong bàn ăn, Thẩm Hy Mạt ra sofa ngồi xoa bóp vai cho bà.

“Cháu à.” Bà vuốt mái tóc suôn dài mềm mại của Thẩm Hy Mạt, trầm ngâm nói: “Cháu cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc tìm người khác, đừng sớm quên Diệp Như Thìn.”

“Bà, ai nói cháu vẫn nhớ anh ta?” Thẩm Hy Mạt ngẩng đầu cự lại.

“Những bức thư, chẳng phải đã bị cháu đốt rồi cơ mà, vì sao vẫn còn giữ lại?”

“Bà, sao bà lại lục đồ của cháu?” Thẩm Hy Mạt nhích người ra sau, kinh ngạc nhìn bà. Cô biết, bà nội luôn là rất tôn trọng cô, không bao giờ tùy tiện lục đồ của cô, cô luôn tin tưởng bà nhất, nhưng không ngờ bà lại... lén xem trộm những đồ vật riêng tư của cô.

“Không, không...” Bà hấp tấp nói, “Hôm nay trong lúc quét dọn phòng, bà nhìn thấy trong ngăn kéo, nhưng không đọc”

Thẩm Hy Mạt thở phào một hơi, cũng may bà chưa đọc nội dung. Tuy trong thư không có quá nhiều bí mật, nhưng những chuyện thân mật viết trong đó nếu để bà đọc được không hay lắm.

Từ ngày chia tay Diệp Như Thìn, cô đã quyết tâm vứt hết những thứ liên quan đến anh, bao gồm cả những bức thư chất chứa tình cảm thơ ngây của họ.

Thắm Hy Mạt đã vứt hết những con búp bê Baby, những chiếc gối nệm hình con gấu, thậm chí cả sợi dây chuyền bạch kim anh tặng, nhưng chỉ duy nhất không vứt những bức thư anh viết cho cô.

Thực vậy, bằng ấy năm rồi, cô vẫn giữ, trân trọng giữ như báu vật.

Thậm chí, cô biết rõ vì sao cô giữ chúng lại.

“Bà, lần sau bà không phải dọn ngăn kéo cho cháu đâu, để tự cháu làm.”

“Được rồi, được rồi.” Bà gật lia lịa rồi nói: “Vẫn là câu này, không nên có bất kì qua lại nào với Diệp Như Thìn nữa.”

Có những người, bạn đã tưởng suốt cuộc đời có thể không gặp lại nữa, nhưng người đó vẫn xuất hiện trong thế giới của bạn. Đối với Thắm Hy Mạt, Trình Mộ chính là một người như thế.

Gặp lại Trình Mộ lần này là do việc công, công ty cử cô đi gặp một khách hàng, để tạo quan hệ vững chắc cho hợp tác về sau, và khách hàng ấy không ngờ chính là Trình Mộ.

“Trình Mộ, lâu rồi không gặp.” Trong một quán cafe, Thắm Hy Mạt mỉm cười mở đầu câu chuyện.

“Trông em ngời xuân sắc thế này, chắc mấy năm nay sống rất tốt, phải không?” Trình Mộ gọi cho mình một ly Latte, rồi hỏi cô: “Em dùng gì?”

“Mocha.”

“Thật không ngờ, mấy năm rồi mà em vẫn đẹp như vậy!” Trình Mộ không tiếc lời tán dương Thẩm Hy Mạt.

“Anh quá khen!” Cô nhả nhận mỉm cười, rồi hỏi: “Anh có bạn gái chưa?”

“Sau khi em bỏ anh, chẳng có ai cần anh cả.” Trình Mộ giả bộ tủi thân.

“Em bỏ anh lúc nào?” Thẩm Hy Mạt ngăn ra.

“Năm năm trước, em quên rồi à?” Trình Mộ nói vẻ nghiêm túc.

“À, anh nói chuyện đó.” Thẩm Hy Mạt cúi đầu cười.

“Nếu sớm biết đã không giúp em.” Trình Mộ khẽ thở dài.

“Anh hồi hận à?”

“Em thấy đây, anh đã uông công chia rẽ một đôi uyên ương, đúng là tạo nghiệp chướng rất nặng... Sau này nghĩ lại, thực không nên giúp em, quá vô lương tâm.” Lúc đó, phục vụ đi đến, đặt ly Latte và ly Mocha trước mặt hai người, tạm thời làm gián đoạn cuộc chuyện trò của họ. Khi người đó đi khỏi, Trình Mộ mới tiếp tục: “Về sau, em biết không, một anh bạn cùng phòng với anh rất thích anh ta, sau khi biết anh yêu em đã suýt đánh anh một trận. Nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng là anh ta chính là Diệp Như Thìn.”

“Anh ta... sao rồi?” Thẩm Hy Mạt thoáng lo lắng.

“Theo em thì sao?” Sau khi uống một ngụm Latte, Trình Mộ tiếp tục: “Em thực sự đã giày vò anh ta đến thảm hại.”

Thẩm Hy Mạt biết, Diệp Như Thìn luôn chú trọng hình tượng cá nhân, một người rất sỹ diện, sao có thể để mình trở nên thảm hại? Trái tim cô như bị bóp mạnh, đau nhói. Nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình thản, giữ giọng bình thường:

“Anh đừng đùa em, em biết anh ta luôn là người cứng rắn, không bao giờ để lộ mình đâu.”

“Nhưng, em không biết ư?” Trình Mộ dừng một chút, lại nói, “Anh ta dù cứng rắn đến mấy, cũng vẫn là một người thường.”

Thẩm Hy Mạt bất lực nhún vai: “Em không cố ý, chuyện đó nguyên nhân thế nào, anh cũng biết mà.” Ánh mắt cô thoáng ảm đạm.

“Thôi được rồi, không nhắc chuyện cũ nữa. Hôm nay, đến quán cafe này đúng là thiếu sáng suốt, nếu biết gặp em thì đã mời em uống vài ly.” Trình Mộ nhanh chóng chuyển chủ đề, “Còn em, đã có ai chưa?”

Thẩm Hy Mạt nhẹ nhàng lắc đầu, nâng cốc cafe nhấp một ngụm nhỏ, vị sữa ngọt tan nơi đầu lưỡi, lẫn với vị cafe đắng đắng.

“Vậy mau tìm đi, không nhanh lên thì ế đấy.” Trình Mộ trêu cô.

“Em nghĩ, tình yêu không phải lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm đi tìm, mà sẽ đến bất chợt khi ta không để ý.”

“Như em với anh ta chứ gì?” Trình Mộ nói xong mới nhận ra mình lại quay về chủ đề cũ, để không ảnh hưởng đến tâm trạng của Thẩm Hy Mạt, vội nhanh trí hỏi: “Mấy năm nay, em sống thế nào?”

“Gặp lại bạn cũ, ai cũng hỏi vấn đề tiền lương của em, cũng may anh không chịu ảnh hưởng của họ.”

Thẩm Hy Mạt bỗng bật cười, “Tất cả đều rất tốt, chỉ có điều...” Nghĩ đến chuyện phải góp tiền để mua nhà cho chú, lại thấy buồn.

“Chuyện gì? Có gì khó khăn, em cứ nói, nếu giúp được, anh rất sẵn lòng.” Trình Mộ vỗ ngực, hào phóng nói.

“Dạo này... hơi thiếu tiền.” Thẩm Hy Mạt hơi do dự, nhưng vẫn nói thật.

Trình Mộ hỏi: “Thiếu bao nhiêu?”

“Khoảng hai mươi vạn.” Thẩm Hy Mạt khó nhọc mở miệng. Nếu không vạn bất đắc dĩ, cô sẽ không làm phiền bạn bè. Nhưng với Trình Mộ, một người cô tin tưởng như anh trai, Thẩm Hy Mạt không kìm được, thốt ra.

“Đừng lo, để anh nghĩ cách giúp em.” Trình Mộ nói ngay, không do dự.

Từ khi cầm tiền của Trình Mộ, Thẩm Hy Mạt rất phân vân. Đêm nào cũng trằn trọc không ngủ được. Trả cho ngân hàng tự nhân kia hay đưa cho chú? Nghĩ mãi không quyết được, cũng bắt chước người khác thử bốc thăm, nhưng kết quả thế nào cũng không phải điều cô muốn.

Cuối cùng, quyết định sẽ đưa cho chú mười vạn, số còn lại trả cho ngân hàng kia.

Ngày hôm sau, cô gọi điện cho chủ ngân hàng, hẹn địa điểm gặp, nhưng ông ta nói: “Cô vợ được đại gia, nhiều tiền không tiêu hết phải không?”

“Cái gì?” Thảm Hy Mạt hết sức kinh ngạc, thầm nghĩ ai đã trả giúp cô khoản tiền lớn như vậy, chuyện này là thế nào?

“Nếu cô muốn cho tôi thêm, đại ca này cũng không chê ít”. Ông ta cười ha hả.

“Ai đã trả tiền cho tôi?” Thảm Hy Mạt vội hỏi.

“Cô cảm thấy có thể là ai?” Ông ta không cười nữa, hỏi: “Người tên Diệp Như Thìn là thế nào với cô?”

[©DTV](#)

Anh ấy sao? Thảm Hy Mạt sửng sốt, mình đã không còn bất cứ liên quan nào đến anh ấy, vì sao Diệp Như Thìn lại trả tiền giúp cô?

“Ông không cần biết.” Thảm Hy Mạt lạnh lùng đáp.

“Một gã được đấy, on lớn như vậy mà không cho cô biết.”

Sau khi cúp máy, Thảm Hy Mạt vô cùng rối trí, thầm nghĩ: Không phải trả tiền cho ngân hàng kia, nhưng mình đã nợ Diệp Như Thìn một ân tình lớn.

Tiền đã vay được rồi, nên Thảm Hy Mạt cũng nói qua với bà nội. Khi cô nói đã gom đủ số tiền, bà kinh ngạc hỏi: “Cháu lấy ở đâu nhiều tiền như vậy?”

Thảm Hy Mạt cười: “Một người bạn của cháu đúng lúc có một khoản tiền nhàn rỗi, cho nên cháu vay tạm.”

“Hai mươi vạn, không phải nhỏ, bao giờ cháu mới trả hết người ta?” Bà bỗng lo lắng.

“Bà ạ, chuyện đó bà đừng lo, hai mươi vạn này, hôm nay cháu sẽ đến đưa cho chú.” Thẩm Hy Mạt lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nói.

“Hy Mạt à.” Bà nội đi về phòng ngủ, lát cầm ra hai tấm thiệp mời đưa cho cô, “Cháu xem đi.”

Thẩm Hy Mạt nhìn lướt qua, là thiệp mời của tập đoàn Cẩm Thế, đối tượng là giới kinh doanh bất động sản và những người có nghiệp vụ liên quan, thời gian là tối thứ Sáu.

“Cháu có đi không?” Bà hỏi.

“Cháu không đi, bà cũng không đi chứ?”

“Hy Mạt à, cháu thật hiểu bà.” Bà nội vui vẻ nói.

“Bà ta lại đến à?” Thẩm Hy Mạt cầm thiệp mời, trầm ngâm.

“Đúng là trợ lý, đã nói bao nhiêu lần là đừng đến nữa, nhưng vẫn không nghe.” Bà chán ngán thở dài.

Chiều thứ Sáu, khi cuộc họp của công ty sắp kết thúc, giám đốc yêu cầu mấy người ở lại, trong đó có Thẩm Hy Mạt.

“Tôi yêu cầu mọi người ở lại đây là có chuyện muốn nói.” Giám đốc thông thả lên tiếng, “Bảy giờ tối nay, tập đoàn Cẩm Thế mở tiệc chiêu đãi những người trong ngành ở nhà hàng “Hẹn gặp lại”, thiệp mời cũng vừa nhận được, lượng khách có hạn, những người có mặt hôm nay nhất thiết phải đi.”

Tập đoàn Cẩm Thế? Thẩm Hy Mạt cảm thấy hình như mình nghe nhầm, bất giác lẩm bầm, “tập đoàn Cẩm Thế?”

“Sao, chị không nhớ ra à? Diệp Như Thìn chị còn nhớ không?” Tiền Khê Khê ngồi bên cạnh huých tay cô, nói nhỏ.

Diệp Như Thìn, Diệp Như Thìn... cái tên giống như ma chướng không ngừng xộc vào tai, khiến tâm trí cô rối loạn.

Nếu anh chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, có lẽ bây giờ cô sẽ không như thế này. Nhưng cô không hề hối hận đã gặp anh. Bởi vì cô biết rõ: Có những người, là định mệnh mà ta không cách nào cưỡng lại, còn ta không thể quyết định sự đến hay đi của người đó.

Thẩm Hy Mạt mặt thẫn thờ ngây ngây dường như không nghe thấy câu hỏi của Tiền Khê Khê.

Cuộc họp kết thúc, Thẩm Hy Mạt cơ hồ vẫn chưa bình thường trở lại, khuỷu tay chống xuống bàn, tay hờ hững cầm chiếc bút máy, mắt thất thần.

“Hy Mạt, làm gì có chuyện chị đã quên! Lần trước, chị gặp anh ta ở công ty mình, hai người còn rất thân thiết, chị không thể đã quên!” Tiền Khê Khê

nhìn Thẩm Hy Mạt như nhìn một người ngoài hành tinh. “Một chàng ấn tượng như thế, nếu không nhớ thì chị đúng là bị đờ rồi.”

“Ồ, anh ta.” Thẩm Hy Mạt búng tỉnh, gượng cười gập laptop, hờ hững nói.

“Nghe sếp Vương bảo trước đây hai người quen nhau?” Tiền Khê Khê bắt đầu phát huy thói tò mò tám chuyện.

“Ồ.” Thẩm Hy Mạt định trả lời cho qua, nhưng Tiền Khê Khê không buông tha, lại truy hỏi: “Quan hệ gì vậy?”

“Chị và anh ta...” Thẩm Hy Mạt tư lự: “Chỉ là bạn cùng trường thôi.”

Đúng vậy, từ ngày chia tay, tình yêu giữa họ đã đặt một dấu chấm hết. Hai người không còn liên quan gì đến nhau nữa.

“Nếu ai lấy được anh ta, chắc hạnh phúc lắm.” Tiền Khê Khê mơ màng thốt lên.

“Ít nếu thôi. Em có nghĩ nhiều, làm nhiều bao nhiêu, cuối cùng cũng không thắng được số mệnh đâu.” Thẩm Hy Mạt vờ vai Tiền Khê Khê, “Nghĩ nhiều, chi bằng cứ sống hiện tại cho tốt.”

Nếu họ trở lại quan hệ ngày xưa, cô chỉ có thể tuân theo sắp đặt của số phận.

Khi Thẩm Hy Mạt và mấy đồng nghiệp đến nhà hàng “Hẹn gặp lại”, thì trời đã tối, thành phố vừa lên đèn, dòng xe trên đường nối nhau tạo thành một dải lụa màu lưu động như một dòng sông cuộn chảy.

Khi họ đang chuẩn đi cầu thang máy lên tầng ba thì một giọng nói quen thuộc vang lại: “Hy Mạt.”

Thẩm Hy Mạt đứng giữa mấy đồng nghiệp, ngoái đầu hơi kiễng chân nhìn về phía người gọi, đó là Trịnh Gia Vũ. Anh mặc bộ comple, trên mặt vẫn là vẻ dịu dàng cố hữu, như ánh mặt trời bừng lên sau cơn mưa, tỏa từng tia ấm áp.

Tiền Khê Khê đứng bên ném cho cô một nụ cười đầy ẩn ý.

“Anh có việc lên trước, nói chuyện sau!” Cùng với tiếng “ting” cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Thẩm Hy Mạt vẫy tay chào Trịnh Gia Vũ, bước nhanh vào trong thang máy.

Bước vào thang máy, trưởng phòng Vương mặt lạnh như băng tuyết ngàn năm bỗng dừng chuyển ám, hỏi với Thẩm Hy Mạt: “Cô quen Trịnh tổng à?”

Thẩm Hy Mạt không hiểu, Trịnh tổng ư? Trịnh Gia Vũ có chức danh này từ bao giờ?

Ông trưởng phòng nghi ngờ hỏi: “Lẽ nào cô không biết, anh ta là tổng giám đốc nhà hàng này, có bố là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Bảo Khí?”

Tiền Khê Khê mắt chữ O mồm chữ A, tuy rất rành chuyện bếp núc của những nhân vật có tiếng nhưng không hề biết Trịnh Gia Vũ có lai lịch trứ danh như thế.

Một nụ cười ảm đạm thoáng qua mắt, Thẩm Hy Mạt trầm nghĩ, mình quen Trịnh Gia Vũ nửa năm có dư, nhưng không hề biết hàng ngày anh làm gì, công việc thế nào, cuộc sống ra sao, chỉ biết, mỗi lần anh mời đi ăn, hay đến nhất chính là nhà hàng “Hẹn gặp lại” này.

Ở phòng tiệc trên tầng ba, đèn chùm thủy tinh màu vàng ảm áp, sáng rực long lanh, ghế bọc da từng hàng ngay ngắn, nền trải thảm dày, nền màu cafe nổi lên những hoa văn màu hoa hồng, trang nhã mà phóng khoáng. Cả căn phòng lớn lộng lẫy, sáng rực.

Phòng tiệc đã tề tựu đầy đủ những nhân vật nổi tiếng các giới, trang phục sang trọng, nhìn đâu cũng thấy phái đẹp vô cùng quyến rũ trong những bộ dạ hội cao cấp. Thảm Hy Mạt vốn không định tham dự bữa tiệc này, bất giác cúi nhìn bộ quần áo trên người, chỉ muốn trốn quách vào một chỗ nào đó. Cô mặc chiếc váy liền màu trắng rất bình thường, vẫn kiểu cổ tròn truyền thống.

“Hy Mạt, nhìn cô nàng diện váy dạ hội màu đen kia đi, hình như là mẫu mới nhất của hãng CHANEL đấy, trông Tây quá nhỉ.” Tiên Khê Khê ghé tai cô nói thầm rất không đúng lúc.

“Thảm Hy Mạt liếc cô bạn một cái, thầm nghĩ: Con bé này đúng là vô duyên.

“Ý?” Tiên Khê Khê bỗng đứng lại, gãi đầu: “Nhìn hơi quen quen.”

Thảm Hy Mạt vô thức nhìn ra xa, bỗng giật mình, cô gái đó chẳng phải chính là người mặc váy dài màu tím cô đã nhìn thấy ở sân bay lần trước? Cô vẫn nhớ hình dáng cô ta cũng như không thể quên hình ảnh cô ta sánh vai với Diệp Như Thìn rời khỏi sân bay.

Cùng với tiếng micro ngắt quãng, buổi tiệc sắp bắt đầu.

Khách đến mỗi lúc một đông, Thảm Hy Mạt cũng liên tục đưa mắt nhìn quanh, hình như có ý tìm ai.

“Hy Mạt, chị đang tìm ai à?” Tiền Khê Khê mắt sắc đã nhận ra, hỏi cô.

“À.” Thâm Hy Mạt gượng cười: “Không.”

“Những năm qua, có biết tôi luôn lo lắng cho em điều gì không? Tôi lo em ế chồng, không tìm được người tử tế!”

Những lời Diệp Như Thìn đã nói lại văng vẳng bên tai, giống như cơn ác mộng không tài nào xua đi được, bám riết lấy cô.

Thâm Hy Mạt không thể phân biệt anh nói thật hay đùa, nhưng lúc này, quả tình cô đang muốn tìm anh.

Rốt cuộc cô sợ gặp lại anh, họ lại cãi nhau kịch liệt, hay còn suy nghĩ nào khác, chính cô cũng không rõ.

“Anh ta chính là tổng giám đốc tập đoàn Cẩm Thế ư? Sao trông cứ như siêu sao vậy?”

“Lại còn không, trẻ măng đã là tổng giám đốc, điển trai như thế lại có tài.”

Những lời bàn luận xoáy vào tai Thâm Hy Mạt.

Đúng vậy, trong mắt người ngoài, anh là hoàng tử, nhưng với cô, chẳng qua chỉ là một cái bóng lơ mờ, một quá khứ đã qua không bao giờ trở lại.

Nhìn theo ánh mắt những người xung quanh, Diệp Như Thìn mà họ vừa bàn luận đang đi đến chỗ cô.

Không phải anh ấy sẽ... Tim Thẩm Hy Mạt bất chợt đập lỗ nửa nhịp, nhẹ co thắt, đã mấy lần khi anh bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, toàn bộ hệ thống phòng thủ của cô liền khởi động.

Diệp Như Thìn mặc bộ comple rất chuẩn, ánh mắt ngạo mạn không nhìn ai, dường như tất cả xung quanh đều là cát bụi. Nụ cười ẩn nơi khóe miệng, khiến khuôn mặt nghiêm lạnh trở nên hiền dịu hơn, làm mọi người xung quanh bất giác đưa mắt nhìn.

“Oa!” Những tiếng xuýt xoa vọng vào tai Thẩm Hy Mạt, cô thấy rõ những ánh mắt nóng bỏng của phái đẹp hướng vào anh.

Mỗi lúc anh lại tiến gần cô hơn, ánh mắt như thò ơ chỉ lướt qua cô một cái, mặt điềm tĩnh, hoàn toàn không thể đoán anh đang nghĩ gì.

Thẩm Hy Mạt vô thức lùi về sau một bước, tựa vào mép bàn bên cạnh, tay phải cũng vô thức chống lên bàn, nhìn có vẻ thản nhiên, nhưng tim đã đập lên như trống dồn, vang những âm thanh vỡ vụn.

Diệp Như Thìn càng tiến đến gần, tim Thẩm Hy Mạt càng đập dồn.

Cuối cùng, Diệp Như Thìn cũng đến bên cô, mùi hương quýt thanh thanh ngọt ngào lan tỏa. Anh đúng là người bảo thủ, trước đây thích nhất nước hoa hương quýt, bây giờ vẫn thế.

Anh không dừng lại bên cô, chỉ liếc cô một cái, miệng hơi nhếch nụ cười gian tà, dường như nhìn thấu lòng cô, sau đó đi thẳng về phía trước, dừng lại bên cạnh Thư Hàm.

Thẩm Hy Mạt lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt vụt tối, ảm đạm như món đồ sứ cổ mất đi màu men bóng.

Mặc dù anh không còn thuộc về mình nữa, nhưng sao lòng vẫn nhói đau? Giống như... có mũi kim đâm, đâm vào vết thương...

Cảnh tượng hai người đó sánh vai nhau lại hiện trước mắt, gần như vậy lại rất xa xôi, giống như cách hai thế giới. Trong khi rõ ràng cô và Diệp Như Thìn vẫn ở trong một thế giới.

Xung quanh rất ồn ào, nhưng đột nhiên yên lặng khi người chủ trì tuyên bố khai mạc. Tiếp theo là phát biểu của nhà tổ chức, người đại diện chính là ông Diệp Quang Hoa, cha của Diệp Như Thìn.

Bà ta đã đến chưa? Thẩm Hy Mạt không để vào tai những lời khách sáo của ông Diệp Quang Hoa, đột nhiên nhớ đến người đã mang thiệp mời đến nhà mình. Đưa mắt nhìn khắp một vòng nhưng không thấy bóng dáng bà ta, tại sao không đến? Lòng đầy băn khoăn. Cho đến khi một giọng thấp trầm đầy uy lực vang bên tai, dòng suy nghĩ của cô mới đột nhiên bị cắt ngang.

Diệp Như Thìn xuất hiện trên khán đài có một sức cuốn hút đặc biệt mà người ta không thể bắt chước, phong thái điềm tĩnh, đôi mắt đen rất sáng, lóng lánh như vì sao sáng nhất nơi cuối trời.

Trước đây, Thẩm Hy Mạt cũng từng ngồi dưới khán đài nghe Diệp Như Thìn diễn thuyết như thế này. Lúc đó, anh còn khá vụng về, tham gia cuộc thi hùng biện ở trường, ánh mắt hồn nhiên sáng long lanh, nói còn chưa lưu loát. Cô biết, anh căng thẳng vô cùng, nhưng vẫn cố tỏ ra ra điềm tĩnh, tự nhiên. Nhưng cuộc thi hùng biện hôm đó, anh đã thể hiện rất tốt, cuối cùng đoạt giải nhì. Hôm nay, dù bản lĩnh hay phong thái anh đều đã trưởng thành vượt bậc, rõ ràng không còn là chàng trai vụng về thuở ấy.

Còn cô hôm nay, quả thực cũng không giống ngày xưa.

Thẩm Hy Mạt không thích lắm những chỗ đông người thế này, bởi vì phải chuyện trò, cười nói, đương nhiên không thể thiếu khoản uống rượu.

“Hy Mạt, chúng ta đi chúc rượu người kia đi...” Tiền Khê Khê chỉ một người đàn ông bụng phệ, kéo Thẩm Hy Mạt tiếp tục cuộc “Chúc rượu vòng quanh”.

“Ồi, không đi nữa, em muốn thì đi mà chúc.” Thẩm Hy Mạt đã uống bốn, năm ly, mặc dù tử lượng của cô cũng không xoàng, nhưng khi uống ly thứ tư, bụng đã cuộn lên, khó chịu.

“Ông ta là khách hàng lớn thường xuyên với chúng ta, rất có tiếng trong giới bất động sản, đi thôi đi thôi.” Tiền Khê Khê cứ thế vừa thuyết phục vừa kéo Thẩm Hy Mạt đi gặp không ít người, còn uống kha khá nữa.

“Không, không được rồi, em đừng kéo chị đi nữa, bụng chị không chịu nổi rồi.” Cuối cùng Thẩm Hy Mạt có vẻ không trụ nổi, xoa tay nói với Tiền Khê Khê, “Chị muốn nghỉ một chút, em đi trước đi.”

Tiền Khê Khê thấy cô nhăn nhó, cũng không ép nữa, chỉ nói: “Được, vậy chị nghỉ đi.” Vỗ nhẹ vai cô một cái, rồi len vào đám đông.

Cơ thể quả đã không chịu nổi, Thẩm Hy Mạt đặt chiếc ly lên bàn, nhẹ nhàng xoa bụng dưới, nhìn các món cao lương mỹ vị trên bàn tiệc, quả thực không có hứng chút nào.

“Vị này là...” Một người đi chúc rượu, dừng lại bên bàn của Thẩm Hy Mạt, nhìn cô.

“Ô, Lý tổng, xin chào!” Thẩm Hy Mạt vừa thấy người quen, vội đứng dậy, xúc lại tinh thần và nở nụ cười xã giao.

Thêm một ly rượu nữa, bụng Thẩm Hy Mạt đã cuộn lên. Đến khi vừa ngồi xuống, một bóng người cao lớn từ phía sau tổng giám đốc Lý tiến đến trước mặt cô, giai nhân Thư Hàm đi bên cạnh, nụ cười nhàn nhạt trên môi, làn da càng trắng muốt dưới ánh đèn rực rỡ.

Thẩm Hy Mạt vốn không muốn uống nữa, nhưng ly của cô lại bị ai rót đầy, chất lỏng màu hổ phách sóng sánh trong ly, trông như ngọn nến bị gió lay.

“Nào, nào, tôi mời mọi người một ly.” Diệp Như Thìn vui vẻ nâng ly rượu trong tay, nói với quan khách xung quanh.

Mọi người tới tấp đứng lên, Thẩm Hy Mạt đương nhiên cũng khó có thể từ chối một ly, đành đứng lên.

Chất lỏng cay cay chảy vào cơ thể, cảm giác từng cơn lạnh lướt qua, cơn đau ở bụng dưới lại cuộn lên.

Hôm nay đúng là không ai muốn buông tha cô! Thẩm Hy Mạt thầm than thở.

Diệp Như Thìn và Thư Hàm cùng nâng ly, trông cực kì ăn ý.

“Diệp tổng, thật tinh mắt, phu nhân quá xinh đẹp!” Một vị khách nào đó nói nịnh, có điều tuy là nói nịnh, nhưng Thư Hàm quả thực có vẻ đẹp chim sa cá lặn. Trong con mắt mọi người, họ đích thực là một cặp trời sinh.

Thẩm Hy Mạt hy vọng Diệp Như Thìn có thể nói điều gì đó, ví dụ phản bác hoặc cảm ơn, nhưng anh chỉ cười, không đáp.

Im lặng là đồng ý sao? Thẩm Hy Mạt đột nhiên cảm lấy chai rượu bên cạnh, rót đầy một ly, uống liền một hơi...

Khi này, mới thật cảm nhận hết nỗi đau tột cùng khi nhìn thấy người yêu đầu tiên của mình ở bên người khác, nỗi đau thấm vào xương tủy.

Lẽ ra nên sớm quên anh, không phải sao? Thẩm Hy Mạt bất giác bật cười tự giễu mình, hà tất phải đau khổ vì một người không bao giờ quay lại?

“Uống ít thôi!” Lúc sắp rời đi Diệp Như Thìn khẽ nhắc cô, giọng vẫn lạnh như băng.

Uống ít uống nhiều, liên quan gì đến anh? Thẩm Hy Mạt trầm nghĩ, lòng chột bàng hoàng.

Vì cái bụng quả thực không ổn nên Thẩm Hy Mạt đi vào toilet, bỗng bị ai chặn giữa đường.

Lòng bàn tay anh mát lạnh, tựa chiếc áo sơ mi lụa được là phẳng trong trời mùa hè, mùi hương quýt từ cơ thể anh xộc thẳng vào khứu giác cô.

Là anh! Thẩm Hy Mạt lập tức nhận ra, ngoái đầu nhìn, chính là Diệp Như Thìn. Mắt anh sâu, trầm lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Nơi này cách xa phòng tiệc, người qua lại cũng ít. Nhưng để tránh bị hiểu lầm nếu ai đó nhìn thấy họ, Thẩm Hy Mạt cúi nhìn cổ tay mình đang bị tay Diệp Như Thìn nắm chặt, khẽ nói: “Buông tôi ra!”

“Cầm lấy.” Diệp Như Thìn đưa túi khăn giấy trong tay cho cô, nói xong quay người bỏ đi.

“Cái gì đây?” Thẩm Hy Mạt ngạc nhiên hỏi, chưa vội cầm.

Diệp Như Thìn dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt như ẩn chứa nét dịu dàng. Trong khoảnh khắc, cô như bị ảo giác, dường như vẫn là anh ngày trước, dường như họ chưa từng chia tay.

“Tự nhìn đi.” Diệp Như Thìn vẫn giọng lạnh lùng, nhất định nhét túi giấy vào tay cô, tay hai người chạm nhau, Thẩm Hy Mạt thoáng rùng mình, thoát khỏi ảo giác.

Lúc sắp đi, vẻ mặt nghiêm trọng Diệp Như Thìn nói với cô: “Từ bao giờ em uống được nhiều rượu như vậy? Em tưởng em có thể uống ngàn ly không say à?”

“Anh là gì của tôi mà đòi quản tôi!”

“Em biết anh là gì của em mà, tốt nhất ngoan ngoãn một chút!” Sắc mặt nghiêm lạnh, giọng sòng sạo, anh nói.

“Ha, ha.” Sau khi đau khổ cười gằn hai tiếng, cô nói: “Tốt nhất anh hãy tránh xa tôi.”

“Em đang tự dối mình đúng chứ?” Diệp Như Thìn nhướn mày, dường như nhìn thấu tâm can cô.

Cô bối rối vội cup mắt lần tránh.

“Quá khứ của chúng ta, dù em đã quên, anh có thể thông cảm. Thực tế có một số người trí nhớ suy giảm rất nhanh.” Khóe miệng Diệp Như Thìn khẽ nhếch, “Nhưng vừa rồi em đã nhìn thấy cô ấy rồi chứ?”

Trái tim thoáng lạnh, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh, làm như không liên quan đến mình, Thẩm Hy Mạt nói: “VẬY CHÚC MỪNG ANH.”

“Khi anh cưới, có cần gửi thiệp, mời em không?” Diệp Như Thìn chờ câu trả lời của Thẩm Hy Mạt nhưng cô im lặng rất lâu.

Cuối cùng anh bỏ đi, ánh đèn màu vàng ấm áp phủ xuống vai, trông anh càng dịu dàng và xa xăm tựa bức tranh sơn dầu xưa cũ.

Thẩm Hy Mạt đứng nguyên tại chỗ ngỡ ngàng rất lâu, mới mở túi giấy, bên trong là chiếc quần dài màu đen và chiếc áo sơ mi ngắn tay, lại còn... một gói băng vệ sinh! Cô bỗng lặng người, đứng như chôn chân mãi không thể nào nhúc nhích.

Hốt hoảng đi vào toilet, đến trước gương, quay nhìn ra sau, trên chiếc váy trắng nổi rõ những bông hoa đỏ lốm đốm giống như bị ai đó vẩy màu lên.

Gay quá, kỳ kinh đến sớm ư, từ lúc nào? Sao không ai nhắc mình, mà lại là anh... lúc này chẳng phải anh đã nói, không muốn mình khó xử trước đám đông? Thẩm Hy Mạt trầm nghĩ, lại nhìn túi giấy, lập tức hiểu ra.

Sau khi thay xong bộ quần áo, bỗng phát hiện bộ đồ trên người có lẽ là đồng phục của nhân viên nhà hàng! Bộ dạng này mà xuất hiện trong phòng tiệc, người không quen nhất định sẽ tưởng là người phục vụ, người quen sẽ hỏi về bộ quần áo này. Thôi vậy, lấy điện thoại nhắn tin cho Tiền Khê Khê, nói mình không khỏe, muốn về trước.

Khi Thẩm Hy Mạt bước ra khỏi nhà hàng thì có tiếng gọi: “Hy Mạt.” Quay đầu, nhìn thấy Trịnh Gia Vũ lịch lãm trong bộ comple trang trọng, ánh đèn màu càng tôn vẻ quý phái đó.

“Tiệc kết thúc rồi sao?” Trịnh Gia Vũ đến bên Thẩm Hy Mạt, nhìn bộ quần áo trên người cô, tỏ ra hết sức ngạc nhiên.

Ánh mắt đó làm cô lúng túng, cô gãi đầu nói: “Vẫn chưa.”

“Quần áo của em?” Trịnh Gia Vũ chỉ bộ đồ trên người cô.

“À... cái này...” Cô đáp ứng. Quả là khó mở miệng về vấn đề này, cũng may anh không hỏi nữa, nhẹ nhàng nói: “Cũng muộn rồi, anh đưa em về.”

“Anh định làm tài xế miễn phí cho em à?” Thẩm Hy Mạt cười, trêu anh.

“Nếu em đồng ý, làm tài xế cho em bao lâu, anh cũng vui lòng.” Trịnh Gia Vũ nói vẻ chân thành, tình âu yếm như ánh nước sóng xao trong mắt.

“Tôi không đồng ý!” Một giọng gay gắt, gấp gáp phá vỡ đối thoại giữa hai người.

Thẩm Hy Mạt ngẩng nhìn người vừa đi đến, anh đứng trên bậc thềm trước cửa nhà hàng, ánh mắt lạnh như gió bắc. Đang mùa hè những Thẩm Hy Mạt vẫn cảm thấy từng tia hơi lạnh đó.

Diệp Như Thìn hai tay rút túi quần, dăm dăm nhìn họ. Sau đó ánh mắt sắc đột ngột nhằm vào Trịnh Gia Vũ, cả người như toát ra một từ trường nguy hiểm.

Thẩm Hy Mạt cảm thấy không khí căng thẳng, bối rối nói với cả hai: “Tôi về trước.”

Lúc này, cô là kẻ đào ngũ không biết làm dịu bầu không khí căng thẳng, ích kỷ định bỏ trốn một mình, nhưng có người không muốn buông tha cô.

“Đứng lại!” Diệp Như Thìn nói như ra lệnh cho cô, còn Trịnh Gia Vũ bần thần đứng nhìn màn kịch xen ngang bất ngờ đó.

“Anh có biết tôi và cô ấy là quan hệ gì không?” Diệp Như Thìn bước đến bên Thẩm Hy Mạt, túm tay cô, nói với Trịnh Gia Vũ bằng thái độ ngang tàng.

“Bất luận anh và cô ấy có quan hệ gì, chỉ cần cô ấy chưa lấy anh thì tôi sẽ ở bên cô ấy.” Trịnh Gia Vũ ung dung nói, mặt lạnh tanh.

“Nếu vậy, tôi khuyên anh sớm từ bỏ ý định đi!” Diệp Như Thìn không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, kéo tay Thẩm Hy Mạt đi về phía chiếc xe đậu phía xa.

Chương ba: Ai từng cho tôi tình yêu mãi mãi

*Anh còn nhớ, những ngày tháng ngắn ngủi hoặc lâu dài họ bên nhau.
Anh còn nhớ, họ từng ước hẹn suốt đời không xa nhau. Anh còn nhớ, họ đã
dùng tình yêu vẽ ra một con đường ấm áp.*

Diệp Như Thìn ấn Thẩm Hy Mạt vào ghế phụ cạnh tay lái, lạnh lùng nhìn ga.

“Dừng xe!” Thảm Hy Mạt nhìn anh chăm chăm, cố gắng nói nhỏ, nhưng Diệp Như Thìn vẫn phớt lờ.

“Dừng xe, anh có nghe thấy không?” Thảm Hy Mạt không muốn làm một con rối gỗ bị giật dây, không muốn bị khống chế như thế này. Anh muốn làm gì thì làm ư? Anh coi tôi như một món đồ chơi, lúc vui thì lấy ra chơi, chán thì bỏ vào hộp?

Diệp Như Thìn nhếch môi, trông có vẻ bình thản, không nói một lời.

Thảm Hy Mạt thấy không thể làm gì được, hốt hoảng, chộp vô lăng, xoay mạnh, chiếc xe ngoặt gấp sang phải.

Diệp Như Thìn vội đạp phanh, chiếc xe cuối cùng dừng lại.

Người qua đường phía đó đều sợ tái mặt, sững sờ nhìn về phía họ, đến khi hiểu ra, tức tối quát: “Lái xe kiểu gì thế, muốn chết à?”

Diệp Như Thìn coi như không nghe thấy, nhưng Thảm Hy Mạt sợ toát mồ hôi hột, mắt đờ đẫn, miệng hơi há.

“Tài sức đang vượng, sao đã muốn tổng tiến mình sớm thế?” Diệp Như Thìn giễu cợt nhìn Thảm Hy Mạt. Lúc này, anh rất muốn gõ vào đầu cô cho đến khi cô tỉnh táo lại. Dù muốn xuống xe, cũng việc gì phải dùng hạ sách đó, quả là quá ngốc.

Sau khi đã định thần trở lại, Thảm Hy Mạt vội vàng mở cửa xe, nhưng không thể mở được. Tưởng sẽ được buông tha ở đây, không ngờ, Diệp Như Thìn lại nhún ga, phóng xe đi như không có chuyện gì xảy ra.

Thảm Hy Mạt không dám có hành động quá khích nào nữa, trở nên trầm lặng khác thường. Ngồi nhích ra xa, tựa vào cửa kính, nhìn các cửa hiệu đèn

màu rực rỡ lướt nhanh bên ngoài, lòng bỗng trào nổi phiền muộn vô cớ.

Anh năm lần bảy lượt đến tìm mình, rốt cuộc có ý gì? Thảm Hy Mạt không thể nào làm rõ, nhưng lúc này không còn sức để suy nghĩ chuyện đó.

Hai người im lặng rất lâu, Thảm Hy Mạt nhìn Diệp Như Thìn, hờ hững hỏi: “Anh nhất quyết khiến tôi trở thành gái ế phải không?”

“Em tìm ai không được, sao cứ phải là anh ta?” Diệp Như Thìn lạnh lùng vặn hỏi.

“Anh ấy thì sao, anh ấy có gì không tốt?”

Diệp Như Thìn không trả lời, chỉ nắm chặt vô-lãng, lặng lẽ lái xe, mặt đăm chiêu.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

“Diệp Như Thìn!” Cô ngoảnh sang, nghiêm nghị nhìn anh, nói: “Xin anh đừng như thế nữa! Tôi tìm ai là lựa chọn của tôi, dẫu sau này tôi và anh ấy có ngàn vạn điều không hợp cũng không liên quan gì đến anh.”

Không liên quan gì? Nổi đau nhói trong lòng Diệp Như Thìn như bị kim đâm. Lúc nãy, Thảm Hy Mạt uống hết ly này đến ly khác, anh chỉ muốn chạy đến giằng ly rượu khỏi tay cô, nhắc cô không nên uống nữa, nhưng cuối cùng chỉ có thể nói nhỏ một câu “uống ít thôi”. Khi nhìn thấy chiếc váy trắng của cô thấm máu, anh cũng muốn cởi áo của mình che cho cô, nhưng rồi cũng chỉ có thể chuẩn bị cho cô bộ quần áo và gói băng vệ sinh. Khi nhìn thấy người đàn ông đó luôn ở bên cô, lòng anh lại trào nổi buồn không thể nào cưỡng nổi, giống như hồi nhỏ bị người khác cướp đi món quà sinh nhật yêu thích nhất. Anh ước ao được ở bên cô, nhưng chỉ có thể

đứng bên cạnh ghen sông, bằng câu nói “khi anh cưới, có cần đưa thiệp, mời em không”...

“Anh có biết, anh làm thế này sẽ làm tổn thương bạn gái anh, anh đã nghĩ chưa?”

Diệp Như Thìn vẫn không trả lời, một lúc sau, mới chậm rãi hỏi: “Vậy em đã nghĩ cho anh chưa?”

“Anh tuổi trẻ tài cao, thành đạt, lại có bạn gái xinh đẹp. Tôi còn phải nghĩ gì cho anh?” Thảm Hy Mạt cười nhạt, châm biếm.

Ánh đèn ngoài cửa sổ như những vì sao không ngủ, lướt qua trước mắt Thảm Hy Mạt. Cô tựa vào cửa kính, một tay chống cằm, đợi câu trả lời của anh.

Thời gian như ngừng lại, rất lâu rất lâu, lâu như một năm ánh sáng, anh mới chậm rãi nói: “Anh chỉ muốn có em, chỉ cần em!”

Từng chữ nhẹ tênh mà nặng trĩu, in vào lòng cô.

Khi nói câu đó, ánh mắt anh không lạnh nữa, trở nên quá đỗi dịu dàng, ánh sáng màu da cam vàng đục nóng bỏng trong xe, khiến trái tim băng lạnh của cô từ từ ấm lại.

Cho đến khi Tiên Khê Khê mắt tròn mắt dẹt hô lên: “Oa, Diệp Như Thìn là người yêu cũ của chị. Vậy Trịnh Gia Vũ thì sao?” Thảm Hy Mạt mới sực nhớ tới qua cô chưa xin lỗi Trịnh Gia Vũ, dù sao anh đã có lòng đưa cô về, nhưng cô lại bị người khác bắt cóc, ấn lên đưa về.

“Suýt!” Thảm Hy Mạt để ngón tay trở lên môi, đây là công ty, không phải ở nhà, nói nhỏ thôi. Em muốn cả công ty biết chuyện à?

“Biết thì sao? Đẳng nào người yêu cũ chị cũng không phải hạng đầu thừa đuôi thẹo gì, anh ấy điên trai vào loại khủng lại giàu nữa.” Mắt Tiên Khê Khê sáng như sao.

Thẩm Hy Mạt gõ đầu cô bạn một cái: “Mau làm việc đi. Sếp thấy chúng mình chém gió là phiền đấy.”

Tiên Khê Khê nghe nhắc đến sếp, mới thôi tán gẫu, trở về bàn làm việc.

Lúc nhận được điện thoại của Thẩm Hy Mạt, Trịnh Gia Vũ đang họp, anh liếc chiếc di động đang rung, vội tắt máy, rồi nhanh chóng kết thúc cuộc họp.

Sau khi mọi người ra về hết, Trịnh Gia Vũ thông thả đi đến trước cửa sổ rộng sát đất, một tay ấn số của Thẩm Hy Mạt, tay kia kéo rèm cửa sổ, phút chốc, ánh mặt trời vàng rực ngập tràn căn phòng.

“Hy Mạt, vừa rồi anh bận họp.” Trịnh Gia Vũ giải thích.

“Không sao.” Thẩm Hy Mạt nói, “Chuyện tối qua, anh đừng để bụng nhé.”

“Không đâu, ai đưa em về cũng thế thôi, chỉ cần em về an toàn là được.” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Trịnh Gia Vũ quả thực rất khó chịu. Lúc này anh rất muốn hỏi Thẩm Hy Mạt, rốt cuộc cô có quan hệ thế nào với người đàn ông tối qua, nhưng anh kiềm chế không hỏi.

Tối qua, thấy Thẩm Hy Mạt bị người đàn ông khác lôi đi, lòng dấy lên bao cảm xúc phức tạp chồng chéo, vô cùng khó chịu.

Trịnh Gia Vũ, một người luôn hành động rất lý trí, nhưng lần này lại không kiểm soát được, dường như có một ma lực lớn vô cớ thúc đẩy anh đi theo họ, đến khi người đàn ông kia đưa Thẩm Hy Mạt về tới nhà cô.

Tối qua, trời đầy sao lấp lánh, nhà nhà lên đèn. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó, thế giới của anh hình như đột nhiên mất đi mọi ánh sáng, chỉ còn màu đen tăm tối..

Anh ta chậm chậm tiến lại gần cô, gần nữa... cô hơi ngả người ra sau, anh ta lại tiến tới, đến khi cô lùi lại hai bước, anh ta vẫn đi tiếp, tay quả quyết giơ lên, hình như... vuốt ve mặt cô, sau đó vuốt ve tai cô...

Trịnh Gia Vũ đứng trong bóng tối ở góc tường, lờ mờ nhìn thấy Thẩm Hy Mạt co rúm người, như muốn né tránh, nhưng không thoát khỏi “bàn tay ma quỷ” của người đàn ông đó, vẫn bị anh ta vuốt ve tai. Rồi, bất ngờ lòng Trịnh Gia Vũ trào lên nỗi đau âm ỉ.

Anh chỉ muốn xông đến, lao vào đánh người đàn ông kia một trận, nhưng xem ra người đó và Thẩm Hy Mạt có quan hệ không bình thường, nếu anh xông ra, liệu có quá đường đột? Và lại, anh lấy tư cách gì lôi người đàn ông đó ra khỏi cô? Rốt cuộc anh vẫn không phải là bạn trai của Thẩm Hy Mạt.

Chần chừ một hồi, Trịnh Gia Vũ lên xe, vượt nhanh ra khỏi con ngõ, phóng thẳng đến quán bar.

Uống hết ly này đến ly khác, chính anh cũng không rõ mình đã uống bao nhiêu, nhưng cảm nhận rất rõ nỗi đau không ngừng dội trong lòng. Từng trận, từng trận như mãi mãi không dừng.

Khi Thẩm Hy Mạt kết thúc cuộc gọi cho Trịnh Gia Vũ, thì bất ngờ phát hiện Tiên Khê Khê đứng bên cạnh, cô chau mày khó chịu nói: “Em hứng

thú với chuyện riêng của chị như vậy, có cần chị cho số của Trịnh Gia Vũ không?”

“Không, không.” Tiền Khê Khê xua tay, vẻ nghiêm nghị, “Chị đa nghi rồi, nhìn này!” Cô giờ cao bản thiết kế đang vẽ dở, cau mày, nói: “Em đến để hỏi chị vài việc.”

“Quý thật!” Thảm Hy Mạt mỉm cười liếc cô bạn một cái.

Tiền Khê Khê ngồi xuống bên cạnh Thảm Hy Mạt, bắt đầu nghe cô giảng giải.

Thảm Hy Mạt nói rất say sưa, giữa chừng, bất giác giờ tay sờ tai.

“Sao thế?” Tiền Khê Khê ghé lại gần, nhìn tai cô hỏi.

“Viêm vành tai.” Thảm Hy Mạt lơ đãng nói, trong đầu ẩn hiện cảnh tượng tối qua.

Tối hôm qua, khi Diệp Như Thìn đưa cô đến trước khu nhà tầng, tai cô rất ngứa, cứ như bị lông chim quét qua, không chịu được giờ tay xoa, không ngờ thấy đầu ngón tay dính dính, mới biết vành tai bị viêm, kêu “á” một tiếng.

“Sao thế?” Diệp Như Thìn hỏi, giọng thoáng lo âu.

Thảm Hy Mạt ngược lên, bắt gặp ánh mắt lo âu đó.

Đôi khuyên tai bằng trân châu sáng bóng, lóng lánh dưới ánh đèn, càng tôn làn da mịn trắng muốt của cô. Anh ngậy người nhìn, dường như muốn nhìn tận tâm can cô.

Diệp Như Thìn lấy ra một chiếc khăn giấy trắng tinh, nhẹ nhàng lau tai cho cô.

Kề sát như vậy, dễ dàng ngửi thấy mùi hương cơ thể anh, mùi hương quen thuộc của những ngày xưa thoảng qua cổ. Những ngón tay dài thanh tú của anh chạm nhẹ vào tai cô.

Thẩm Hy Mạt ngo ngo ngẩn giây lát, chỉ mong thời gian có thể dừng lại ở phút này.

Nếu giây phút này có thể dài hơn chút nữa, cho dù không còn được thấy hoa mộc miên nở, cho dù không còn được nghe tiếng sơn ca hát, không còn được thưởng thức mùi hoa tường vi, cô cũng cam lòng.

“Trong nhà có còn không?” Diệp Như Thìn nói rất dịu dàng, ánh mắt dường như chan chứa muôn vàn âu yếm.

Suy nghĩ một hồi, cô đáp: “Hình như hết rồi.”

“Có bông tăm không?”

“Có.”

“Em chờ ở đây, anh sẽ quay lại ngay.” Nói xong, anh quay đi.

“Anh đi đâu?” Thẩm Hy Mạt hỏi.

Diệp Như Thìn lên xe, còn hạ cửa kính, âu yếm nói với cô: “Ngoan nhá, ở đây đợi anh.”

Trái tim Thẩm Hy Mạt đột nhiên mềm nhũn, bật cười: “Em sẽ đứng ở đây, không đi đâu hết.”

Khi quay lại, thấy cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vừa xuống xe anh liền xoa đầu cô, hỏi: “Tai còn ngứa không?”

“Ồ.” Thẩm Hy Mạt khẽ đáp, “Hơi ngứa, nhưng lại không thể gãi.”

“Lại đây.” Diệp Như Thìn nắm tay cô, ngồi vào trong xe.

Bàn tay anh mềm mại biết mấy, hơi ấm thấm dần vào lòng bàn tay hơi lạnh của cô, cũng thấm vào tim cô.

Anh bật đèn xe, nhìn cô.

Có lẽ mặt cô được phủ kem lót có ánh ngọc trai, nên dưới ánh đèn, cặp má trắng hồng lóng lánh như kim cương nước, đẹp mê hồn.

“Lại gần chút nữa.” Diệp Như Thìn vừa nói vừa vịn nắp lọ cồn, sau đó lấy bông thấm ít cồn.

“Để em tháo khuyên tai đã.” Nói xong, cô gỡ khuyên tai xuống.

“Trước đây, em rất ít đeo khuyên tai, nhất là loại khuyên này.” Anh lơ đãng nói.

“Anh nhớ dai thật.” Thẩm Hy Mạt nhớ lại, hồi đó quả thực cô rất ít khi đeo kiểu khuyên tai này, hầu như chỉ dùng loại khuyên cặp luôn vào tai, lần này để dự tiệc, cô mới đi mua đôi khuyên tai trân châu này, không ngờ, mới đeo lần đầu tai đã bị viêm.

“Còn tùy vào chuyện gì, chuyện của em, sao anh quên được?” Hơi thở của anh phả ra thoảng qua tai, như gió nhẹ vờn qua, khiến tai cô càng ngứa.

“Những khuyên tai kiêu này, sau này nên ít dùng.” Diệp Như Thìn trách nhẹ.

Với cô lúc này nghe như lời trách yêu. Không biết có phải cô suy diễn, hay mọi cử chỉ của anh lúc đó đều quá dịu dàng, ánh mắt cũng âu yếm như hồi còn yêu nồng nàn.

Tiền Khê Khê thấy bộ dạng thần thờ của Thẩm Hy Mạt, hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Thẩm Hy Mạt lắc đầu, trầm nghĩ, tại sao thỉnh thoảng mình lại nghĩ đến anh ấy? Sau đó, lập tức tập trung vào bản thiết kế, cố không nghĩ miên man.

Lúc sắp hết giờ làm, Thẩm Hy Mạt vẫn đang vùi đầu vào công việc, điện thoại trên bàn bỗng rung. Giật mình, cầm lên và xem, là tin nhắn của Diệp Như Thìn: những gì em nợ tôi, định trả như thế nào?

Thẩm Hy Mạt bấm từng chữ trả lời, sau đó lại từng chữ xóa đi, mấy lần như thế, mặt chột buồn.

“Anh nói xem?” Vì cô nợ tiền anh, nên không có quyền quyết định, chỉ có thể lựa chọn.

Diệp Như Thìn đến nhà hàng đã hẹn từ rất sớm, nói nhà hàng thực ra là một quán ăn rất nhỏ của một gia đình nông dân.

Khi Thẩm Hy Mạt hỏi anh hẹn gặp ở đâu, anh lập tức nhắn lại: Chỗ cũ.

Họ từng đến không ít nhà hàng sang trọng, nhưng Thảm Hy Mạt chỉ thích mỗi quán ăn của gia đình nông dân này.

Diệp Như Thìn mấy lần từ chối cùng cô đến đây, không phải vì thức ăn không ngon mà vì anh quen đến những nơi trang nhã, chưa quen kiểu quán ăn địa phương như thế.

Còn nhớ, câu Thảm Hy Mạt hay nói nhất với anh lúc đó là: “Diệp Như Thìn, nếu anh không đến đó với em thì đừng hòng em đến lớp tự học buổi tối với anh.”

Sau đó đúng là có mấy ngày, Diệp Như Thìn lên lớp tự học buổi tối, không có Thảm Hy Mạt ở bên.

Thiếu cô, anh bỗng nhiên phát hiện, lòng thiếu vắng làm sao.

Vậy là, tối nào anh cũng đến ăn ở quán đó. Nhưng kì lạ là, tuyệt nhiên không gặp lại cô.

Một hôm, cuối cùng anh cũng gặp được, đúng lúc đồ ăn chưa chuẩn bị xong, anh liền đến ngồi đối diện với cô. Nhìn thấy anh, cô hơi ngẩn ra, rồi mỉm cười, nói: “Chà, Diệp đại thiếu gia, sao lại ở đây?”

“Mấy hôm nay, em đi đâu?” Diệp Như Thìn hình như giận dữ, lạnh lùng hỏi, chứng tỏ anh đã sốt ruột đợi cô thế nào. Tuy chỉ vài ngày ngắn ngủi không gặp, nhưng anh nhớ, nhớ vô cùng, hành hạ anh đêm ngày.

“Vẫn luôn ở đây mà.” Thảm Hy Mạt vừa nói vừa gắp một miếng thịt gà trong đĩa thức ăn trước mặt anh.

Diệp Như Thìn kinh ngạc nhìn cô, thì ra, họ cùng đi một con đường, vào cùng một quán ăn, nhưng thời gian khác nhau, vậy là lẽ làng không gặp

được nhau.

Từ nay về sau, anh không muốn để vắng cô dù một giây.

Không ngờ, thời gian lạnh lùng như sương giá, ào ào cướp đi cơ hội gặp nhau của họ.

Anh nhớ, những ngày ngắn ngủi hay lâu dài họ từng bên nhau. Anh nhớ, họ từng hẹn suốt đời không xa nhau. Anh nhớ, họ đã dùng tình yêu để vẽ nên một con đường ấm áp...

Tiếc là, thời gian năm năm qua đã làm rơi rụng hết tất cả những gì tốt đẹp từng có, giống như những cánh hoa tàn rơi đầy mặt đất.

“Diệp...” Bà chủ quán đem lên một đĩa thịt gà chiên xì dầu, nhìn thấy Diệp Như Thìn, nhất thời chưa nhớ ra tên anh.

Diệp Như Thìn gật đầu chào bà.

“Ô, nhớ ra rồi, là Diệp Như Thìn.” Bà chủ quán cuối cùng cũng nhớ ra tên anh.

“Chào cô, lâu rồi không gặp.” Trong bao nhiêu ngày của ngày xưa, anh là khách quen ở đây, khá thân thiện với bà chủ quán.

“Sao cô ấy không đến?” Bà chủ quán hỏi có vẻ rất ngạc nhiên.

Có một dạo, rất lâu, rất lâu, ở đây luôn thấy anh và Thẩm Hy Mạt đi với nhau như hình với bóng, nhưng hôm nay chỉ còn mình anh. May là cũng sắp gặp nhau, lòng xúc động xốn xang.

Quả thực, khi đến sân bay đón Thư Hàm, Diệp Như Thìn đã trông thấy cô, nhưng ánh mắt họ cuối cùng lại không gặp nhau.

Cô dường như đã thay đổi, lại dường như không thay đổi gì, tất cả bỗng chốc như trở lại ngày xưa. Cô vẫn như trong tâm trí của anh, xinh đẹp và đáng yêu, bộ trang phục công sở khiến cô càng thanh lịch và năng động.

Anh đã tưởng suốt đời không còn gặp lại cô, nhưng thật may, cuối cùng họ cũng tình cờ gặp lại.

Chỉ đứng xa nhìn cô, là anh mãn nguyện rồi.

“Ồ, ra ngay đây!” Bà chủ nghe thấy có người gọi, lớn tiếng đáp lại.

Đến lúc này, Diệp Như Thìn mới như sự tỉnh, mỉm cười nói: “Lát nữa cô ấy sẽ đến.”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông, ánh đèn màu lấp lánh rực rỡ, từng chiếc xe vút qua trước mắt.

Thời gian nhích dần, những đĩa thức ăn trên bàn đã không còn bốc khói nữa.

Anh nhìn đồng hồ, đã một tiếng trôi qua, ánh mắt chợt tối.

Trước nay, cô luôn rất đúng giờ, nhưng hôm nay thì không.

Trón anh lâu như vậy, lẽ nào nàng vẫn định tiếp tục trón ư? Bàn tay Diệp Như Thìn bất giác nắm chặt cốc nước, chìm trong suy tư.

Thẩm Hy Mạt, em đừng định ra khỏi thế giới của anh một lần nữa. Anh rút điện thoại gọi cho cô, nhưng một giọng nữ vang lên: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện tắt máy.”

Rõ ràng đã nói hôm nay sẽ gặp nhau ở đây, vì sao không đến? Diệp Như Thìn nhìn bàn thức ăn đã nguội hết, lạnh lùng nói với chủ quán: “Cô tính tiền cho cháu, tiện thể thu dọn thức ăn đi.”

“Cô bé đó không đến à, trước nay cô ấy có bao giờ thất hẹn đâu, lạ thật.” Bà chủ quán nhắc đĩa thức ăn lên, “Nguội cả rồi, để tôi hâm lại cho nhé?”

“Không cần đâu, cô dọn hết đi giúp cháu.” Diệp Như Thìn giọng kiên quyết.

Bữa tối của hai người biến thành buổi chờ đợi của một người, khiến một ngày hè nóng nực càng thêm buồn tẻ.

Thẩm Hy Mạt không phải lần đầu đi làm với vết quầng dưới mắt, nhưng lần này thậm chí hơn mọi ngày, Tiền Khê khê vừa nhìn đã phát hiện ngay kinh ngạc, kêu lên: “Nói thật đi, tối qua chị đi tìm niềm vui ở đâu? Vết quầng này có thể sánh với quốc bảo đấy.”

“Bệnh tim của bà chị lại tái phát.” Thẩm Hy Mạt mệt mỏi nói, mặt buồn rầu.

Tiền Khê Khê tái mặt, vội vàng xin lỗi: “Hy Mạt, xin lỗi, em rút lại câu vừa rồi.” Nói xong, lại hỏi, “Sao bệnh tim của bà lại tái phát?”

“Tại bà ta, tại bà ta, tất cả là tại bà ta...” Thẩm Hy Mạt nói nhỏ dần, như nói với chính mình.

“Bà ta là ai?” Tiền Khê Khê nghe thấy, vội hỏi.

“Là người chị không muốn gặp, là người bà chị ghét nhất.” Mặt sa sầm, Thẩm Hy Mạt khó nhọc nói dần từng chữ, dường như dùng hết sức lực trong người.

“Nếu chị coi em là bạn, thì nói với em đi, đừng chịu đựng một mình” Tiên Khê Khê khẽ vỗ vai Thẩm Hy Mạt, như muốn động viên cô.

“Là mẹ chị.” Thẩm Hy Mạt nói xong, mệt mỏi dựa lên vai Tiên Khê Khê.

“Mẹ chị ư?” Tiên Khê Khê vẫn nhớ Thẩm Hy Mạt chưa bao giờ nhắc đến mẹ, có lần ai đó nhắc đến, cũng chỉ cười trừ không nói.

“Mẹ chị và bà có thù oán gì hay sao?” Tiên Khê Khê hỏi.

“Nói thì rất dài, sau này có thời gian chị sẽ kể với em.” Thẩm Hy Mạt không muốn nhớ lại chuyện cũ, bởi vì đối với cô, mỗi lần nhớ lại là một lần đau khổ, cô từng ước ao giá mà quãng thời gian đó chưa từng tồn tại.

Tiên Khê Khê nhìn vẻ mệt mỏi của Thẩm Hy Mạt, cũng không gắng hỏi, chỉ an ủi: “Dù xảy ra chuyện gì, chị phải tin rằng, nỗi buồn nhất định sẽ qua.”

“Chị không sao, em khỏi lo cho chị.” Thẩm Hy Mạt mỉm cười, trở giọng vui vẻ, “Theo em, loại kem nào có thể xóa được những vết quầng này?”

“Chị dùng thử ‘Khê Khê’ xem, loại này đặc trị rất hiệu nghiệm.”

“Được.” Thẩm Hy Mạt đặt tay lên vai cô bạn nói: “Đợi khi em xóa hết được vết quầng dưới mắt em, chị sẽ dùng thử.”

Tiền Khê Khê im bật không biết nói sao.

Hơn năm rưỡi chiều, ngoài cửa sổ trời vẫn sáng, lúc Thảm Hy Mạt và Tiền Khê Khê ra khỏi tòa nhà của công ty thì nhìn thấy Diệp Như Thìn đang đứng tựa vào xe cách đó không xa.

Một tay anh để trong túi quần, tay kia kẹp điếu thuốc hút dở, trong làn khói mỏng thấp thoáng, bóng hình ấy trông càng sâu muộn.

Thảm Hy Mạt không nhìn rõ nét mặt, nhưng có thể cảm nhận được sự khác thường của anh. Cô vẫn nhớ, anh hiếm khi hút thuốc, trừ những lúc tâm trạng rất xấu.

Cô bước đến, dừng lại bên anh. Còn Tiền Khê Khê đã bước lên hai bước, ngoái lại nhìn, thấy Thảm Hy Mạt nháy mắt ra hiệu, liền hiểu ý, đứng đợi ở chỗ cách đó không xa.

“Hôm qua...”

Thảm Hy Mạt còn chưa nói xong, Diệp Như Thìn đã nắm cổ tay cô, mặt lạnh băng, giọng nói còn lạnh hơn: “Em nhất định phải giải thích ư? Được, vậy em giải thích rõ cho tôi, hôm qua em đã đi đâu? Lẽ nào em cố tình biến mất mới là trả tôi món nợ ân tình, hả?” Tay anh xiết nhẹ.

Cơn đau từ tay lan đến ngực, Thảm Hy Mạt nói giọng châm biếm: “Trong suy nghĩ của anh, em là người như thế ư?”

“Nếu không thì sao?” Diệp Như Thìn hỏi dồn.

Thảm Hy Mạt vốn định giải thích rõ với anh, nhưng thấy thái độ anh như vậy, lại không muốn giải thích gì hết, chỉ nói: “Tùy anh nghĩ.” Nói xong, hất tay anh ra, quay người bỏ đi.

“Nói cho rõ rồi hãy đi.” Diệp Như Thìn lại nắm tay cô: “Em muốn chúng ta giằng co thế này mãi hả?”

“Nếu anh không cảm thấy mất mặt, thì cứ tiếp tục!” Thâm Hy Mạt tỏ vẻ bất cần, chìa tay làm động tác mời.

Cứ coi như anh không thấy mất mặt, nhưng tôi thì có. Chúng ta thế này là sao? Thâm Hy Mạt bất lực nghĩ.

“Chỉ là kéo tay thôi mà.” Tay Diệp Như Thìn từ từ dịch xuống dưới, nắm chặt tay cô.

Tay cô vẫn rất mềm, mềm đến mức như mọng nước. Anh bỗng chỉ muốn cứ nắm như thế này mãi mãi.

Thâm Hy Mạt thử rút tay ra, nhưng lại bị xiết chặt hơn.

“Buông ra.” Cô nói nhỏ, đưa mắt nhìn Tiên Khê Khê phía xa, cũng may cô ta không ngoái lại, không nhìn thấy họ, nếu không, thực sự không biết giải thích cảnh tượng này thế nào với cô bạn đó. Là tình cũ trở dậy, hay tình cảm nhất thời bột phát? Bất luận là gì cũng không phải là câu trả lời tốt nhất.

Diệp Như Thìn nhếch môi, không có dấu hiệu buông tay cô.

Thâm Hy Mạt đang không biết làm thế nào thì điện thoại của Diệp Như Thìn bỗng reo.

Ánh mắt anh dừng lại vài giây trên người cô, cuối cùng chuyển sang chiếc điện thoại, rồi bước hai bước ra ngoài nghe máy.

“Ồ, có chuyện gì không? Em để bạn đi đi, anh đang có việc.” Diệp Như Thìn im lặng giây lát, ngoái đầu nhìn Thâm Hy Mạt, “Được, lát nữa anh đến.”

Anh cúp máy, trở lại chỗ cô, nói: “Hôm nay đến đây thôi nhưng...” Anh dừng một chút mới nói, “Em cho là kết thúc như thế này ư?”

“Anh sẽ vẫn đến tìm tôi?” Thâm Hy Mạt cười nhạt. Cô biết rõ tính cách anh, điều gì anh muốn, nhất định sẽ làm, bất kể phải dùng phương thức gì.

“Không chỉ có như vậy.” Diệp Như Thìn vừa nói vừa ấn chìa khóa vào ổ, một tiếng “tạch” vọng ra.

Anh sẽ không từ bỏ, vậy anh muốn gì? Thâm Hy Mạt nhìn theo chiếc xe phóng đi, trầm nghĩ.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Đến nhà Thư Hàm, ấn chuông cửa, một lúc lâu sau mới có, người ra mở.

Thư Hàm đầu tóc sỗ tung, mặc bộ đồ ngủ nhìn thấy Diệp Như Thìn, cất giọng khàn khàn nói: “Cuối cùng anh cũng đến.”

“Em bị làm sao?” Diệp Như Thìn nghiêng người bước vào, rồi đóng cửa.

“Như Thìn.” Thư Hàm ôm chầm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh.

“Không đi làm à?” Diệp Như Thìn đẩy nhẹ cô ra, nhìn sắc mặt cô quá thực rất xấu, liền hỏi: “Chân em sao vậy?”

“Buổi sáng thức dậy thấy người hơi mệt, em xin phép nghỉ, không ngờ tắm xong bước ra ngoài thì trượt chân ngã.” Thư Hàm vừa nói vừa đi đến

trước mặt anh, bước chân hơi loạng choạng.

Diệp Như Thìn nghiêng người, vòng qua cô, đi đến sofa.

“Thấy em thế này, mà anh không giúp sao?” Cô tập tễnh bước từng bước đến sofa.

“Hình như em vẫn ổn mà?” Diệp Như Thìn cúi đầu lo lắng nhìn cái gối ôm, không ngẩng lên.

“Vậy anh nghĩ là em lừa anh hả? Anh nhìn đi, nhìn chỗ này đi.” Thu Hàm vừa nói vừa chỉ vào đầu gối.

Lúc này Diệp Như Thìn mới ngẩng nhìn Thu Hàm, ánh mắt dừng trên đầu gối cô, quả nhiên đầu gối bị thương, nhìn rõ vết máu và vết thương khá sâu.

“Có nghiêm trọng không?” Giọng anh mềm hẳn.

“Rất đau, chảy bao nhiêu máu.” Nói xong, cô chỉ vào thùng rác, “Nhìn thấy chưa?”

“Sao vết thương lại sâu như thế?” Diệp Như Thìn nhíu mày hỏi.

“Lúc ngã em làm đổ chiếc bình, cho nên mới thành ra thế này.”

“Vừa rồi trong điện thoại em bảo em không thể đứng lên cơ mà?” Diệp Như Thìn lộ vẻ không vui.

“Em không nói thế thì anh có đến không?” Cô ngồi xuống cạnh Diệp Như Thìn, tựa vào vai anh.

“Trong trường hợp này, em có thể gọi 120.”

“Việc này, chưa đến mức phải gọi 120.” Sau khi dừng vài giây lại nói tiếp: “Những lúc thế này, em rất mong có anh ở bên.”

“Chiếm dụng thời gian riêng tư của anh.” Diệp Như Thìn vừa nói vừa đứng dậy.

“Em sẽ đền bù.” Thư Hàm đứng dậy, kiễng chân, hôn nhẹ lên má anh, nhẹ như cánh chuồn chuồn chạm mặt nước.

Diệp Như Thìn giơ tay xoa mặt, nghiêm nghị nói: “Cách đền bù thế này, em nên dành cho người khác. Em đừng tìm anh mới là đền bù cho anh.”

“Nếu em không gặp anh, đương nhiên sẽ không tìm anh. Gặp anh rồi, em không đành từ bỏ.” Thư Hàm nói dịu dàng như nước, đôi mắt êm như dòng suối.

Đúng, khi chưa gặp Diệp Như Thìn, cô đã sống rất phiêu, Nhưng sau cuộc gặp được mẹ sắp xếp, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã bị hút hồn. Lịch lãm và nho nhã, vẻ ngoài lạnh lùng, thậm chí ngay cái giọng lãnh đạm khi nói chuyện, tất cả đều cuốn hút cô. Cảm giác này luôn đeo bám, khiến cô ngơ ngẩn. Cuối cùng, Thư Hàm đã tin thì ra trên đời có tình yêu sét đánh, chỉ là trước đây cô chưa từng gặp một người như thế. Bây giờ đã gặp, sao có thể để cơ hội tuột khỏi tay?

Diệp Như Thìn dường như không nghe thấy Thư Hàm nói gì, trông anh có vẻ bồn chồn. “Đưa em đến bệnh viện đi, em thực sự rất đau.” Thư Hàm nhăn mặt, ngẩng nhìn anh, mắt long lanh.

Vết thương ở đầu gối Thư Hàm đúng là không nhẹ, bác sĩ đã phải khâu hai mũi.

Diệp Như Thìn dìu cô ra khỏi bệnh viện, đứng bên đường chuẩn bị vẫy taxi.

“Để em về một mình, anh yên tâm được ư?” Thư Hàm lập tức hỏi.

“Anh vẫn đang bận chút việc.”

“Có việc gì quan trọng hơn em?” Giọng cô hơi nghẹn, cố kiềm chế thất vọng. “Rất nhiều.” Diệp Như Thìn nói ngay.

Trái tim Thư Hàm chột lặng, như rơi xuống vực thẳm. Cô hít một hơi, im lặng hồi lâu mới nói: “Cho dù chỉ là bạn bình thường, anh cũng nên đưa em về chứ?” Giọng như cầu khẩn.

Diệp Như Thìn không nói, chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt không biểu cảm.

“Được không?” Thư Hàm lại nài nỉ.

“Được!” Diệp Như Thìn trả lời, anh vốn định để Thư Hàm về, sau đó lại đến chỗ Thẩm Hy Mạt, nhưng thấy cô đi lại vẫn khó khăn, không có người đi cùng, nên quyết định đưa cô về.

Thẩm Hy Mạt vốn ghét bị người khác nghi oan, mà người khác đó lại chính là Diệp Như Thìn. Quả rất khó chịu, hết giờ làm cô không về nhà, mà hẹn gặp Trịnh Gia Vũ, địa điểm vẫn là nhà hàng “Hẹn gặp lại”.

Ngồi trên xe buýt, nhìn qua cửa sổ, ngắm dòng người qua lại và rừng cây xanh mướt lùi về sau, thầm ôn lại tất cả những gì Diệp Như Thìn đã làm cho mình, càng nghĩ càng không hiểu anh. Cô không hiểu tại sao anh lại trả nợ giúp cô món tiền lãi suất cao đó, không hiểu vì sao anh can thiệp vào quan hệ giữa cô và Trịnh Gia Vũ, càng không hiểu câu “anh chỉ muốn có

em, chỉ cần em”... Đáng lẽ anh nên hận cô, mới phải! Ngày trước, người bỏ đi là cô, chính cô đã rời bỏ anh, để lại cho anh vết thương lòng không sao hàn gắn nổi.

Bây giờ, anh vẫn đến với cô, rốt cuộc là thế nào? Thẩm Hy Mạt lắc đầu không muốn nghĩ nữa.

Cảnh vật nối nhau vụt qua trước mắt như bức tranh phong cảnh di động, trang trí cho tầm nhìn của cô. Mùa hạ ban ngày luôn rất dài, thành phố vẫn chưa lên đèn, ánh nắng cuối chiều hắt lên tay cô, cảm giác hơi nóng loang dần.

Bỗng, một bóng người mảnh khảnh thoáng hiện trước mắt, thấp thoáng đằng sau cây ngô đồng trên vỉa hè. Cô ghé sát cửa sổ, bàn tay vô thức áp lên tấm kính.

Trước công bệnh viện, người qua lại ồn ào, nhưng thế giới của cô lại dần dần yên tĩnh.

Xe buýt tiến gần tới bệnh viện, anh rẽ dần, lén dần trong tầm mắt cô.

Anh mặc sơ mi màu xanh da trời và quần dài màu đen, một bộ trang phục hết sức giản dị, nhưng vẫn thu hút ánh mắt những người xung quanh.

Là anh, nhất định là anh.

Anh ở đâu dường như cũng gây chú ý, ngay cả giữa đám đông.

Anh đang dìu một cô gái, cô ta thân thiết tựa vào người anh, lúc ngẩng nhìn anh, ánh mắt yếu đuối long lanh đến nao lòng.

Cô biết cô ta, người yêu của anh.

Thẩm Hy Mạt từng nghĩ, sau khi họ chia tay, nhất định sẽ có giai nhân nào đó cặp kè bên anh, nếu gặp lại, cô sẽ mỉm cười chúc mừng, hay đau thấu tâm can? Cô đã tưởng, nếu bắt gặp cảnh đó, mình sẽ không đau khổ, không bận tâm, càng không rơi lệ, nhưng cô đã nhầm, lòng cô vẫn dậy sóng.

Thì ra, nhìn thấy người mình từng yêu ở bên người khác, lòng lại đau đến thế, nỗi đau y hệt lúc mới chia tay.

Cô không thích mình như thế, cũng như không thích mình từng nói lời chia tay với anh.

Cuộc tình đó bất đắc dĩ kết thúc, giống như một dạ tiệc thịnh soạn, họ là tân khách mặc những bộ trang phục sang trọng, ăn sơn hào hải vị, sau khi tiệc tàn, vẫy tay tạm biệt, không bao giờ gặp lại.

“Đã đến bệnh viện Nhân Dân, hành khách cần xuống, xin chuẩn bị.” Tiếng nhân viên bán vé vang lên cắt ngang suy nghĩ miên man của cô.

Đến nhà hàng “Hẹn gặp lại”, những món ăn hấp dẫn đã bày bên bàn, nhưng Thẩm Hy Mạt không có tâm trí nào để ăn, gọi mấy chai bia, uống một mình, đến khi Trịnh Gia Vũ khuyên uống từ từ, uống ít thôi, cô mới bỏ cốc xuống, rồi vừa ăn vừa uống tiếp.

Tối đó, Thẩm Hy Mạt không biết mình đã uống bao nhiêu, cũng không biết Trịnh Gia Vũ nói những gì, chỉ biết nỗi buồn đã xâm chiếm toàn thân, lúc này mới cảm nhận sâu sắc câu thơ “cử bôi tiêu sầu, sầu cánh sầu”

Ánh nắng ấm áp như những chú tiểu yêu tinh nghịch len qua khe cửa, từng tia lọt vào phòng ngủ. Cửa sổ vẫn mở, gió lùa vào, thổi căng bức rèm màu xanh.

Thẩm Hy Mạt từ từ mở mắt, ngửi thấy mùi lạ, xung quanh cũng toàn vật lạ, hiện ra khuôn hình vàng vàng dưới ánh nắng.

Mình đang ở đâu? Thẩm Hy Mạt ngồi bật dậy, nhìn tấm chăn mỏng kẻ ca rô xanh trắng đắp trên người, lại nhìn chiếc váy ngủ lạ đang mặc, kính ngạc vô cùng.

Án huyết thái dương đang giật rất mạnh, cảm thấy hơi đau. Ánh sáng quét qua quét lại trên trên mặt, cảm giác hơi chói mắt.

Tối qua, cô nhớ mình đã đi ăn với Trịnh Gia Vũ, uống rất nhiều bia, cô vốn không dễ say, cuối cùng đầu óc quay cuồng, như có thiên binh vạn mã tung hoành, sau đó... trí nhớ dường như đột ngột dừng ở đây.

Lẽ nào Trịnh Gia Vũ đã đưa mình đến khách sạn, nhưng... Thẩm Hy Mạt giơ tay che ánh nắng chói hắt vào mặt, nhìn vào chiếc tủ đầu giường, bên trên để một khung ảnh, liền cầm lên xem. Trong ảnh có ba người, người phụ nữ dựa vào người đàn ông, tay người đàn ông bế một đứa trẻ, đứa trẻ trông rất giống Trịnh Gia Vũ. Lúc đó, Thẩm Hy Mạt mới xác định đây không phải là khách sạn, mà là nhà riêng của Trịnh Gia Vũ, một cảm xúc lạ lùng nhen trong lòng, bủa vây khiến cô ngộp thở.

Đúng lúc đang phân vân thì “soạch” một tiếng, cánh cửa mở ra, Thẩm Hy Mạt hốt hoảng kéo chăn lên tận cằm, nhìn thấy người vào là Trịnh Gia Vũ, vội hỏi: “Sao không đưa em về nhà?” giọng cô hơi trách móc.

Trịnh Gia Vũ không trả lời ngay, chậm rãi đi đến trước cửa sổ, kéo rèm sang hai bên. Bỗng chốc, cả căn phòng tràn ngập ánh nắng, như đồ lớp thủy tinh trên sàn.

“Đêm qua em ngủ ngon không?” Trịnh Gia Vũ đến bên giường, mỉm cười hỏi. Dưới ánh mặt trời sáng chói, nụ cười của anh càng rạng rỡ.

“Không.” Thảm Hy Mạt nói thẳng, lại xoa hai bên thái dương, nói: “Em không quen qua đêm ở nhà người khác.”

“Nếu anh đưa em về nhà, bà nhìn thấy em như vậy, có phải sẽ rất lo lắng không?” Tới qua, thấy cô uống rượu như uống nước, anh khuyên rất nhiều, nhưng cô không nghe, còn uống nhiều hơn. Anh đành uống với cô, cho đến khi cô say không biết gì nữa. Anh muốn đưa cô về nhà nhưng lúc đó đã quá khuya, chỉ sợ nếu đưa về, bà sẽ lo cuống lên, có thể còn hiểu lầm anh, cuối cùng đành đưa cô về nhà mình.

“Ồ, cảm ơn anh nhiều!” Thảm Hy Mạt ngược mắt cười với anh, rồi nhìn xuống chiếc váy đang mặc, hỏi: “Ai thay váy này cho em?”

“Em thấy còn có thể là ai?” Trịnh Gia Vũ mỉm cười, bộ đồ pizama không hề làm anh giảm phong độ, trái lại khiến anh càng dụ dàng hơn.

“Không phải chứ...” Thảm Hy Mạt kinh ngạc nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh, “Không phải là anh chứ?” nói xong mặt cô đỏ ửng, như hoa đào tháng ba.

“Anh có thể làm những việc như thế ư?” Trịnh Gia Vũ ngồi xuống mép giường, vuốt tóc cô, ánh mắt dụ dàng nói: “Thím Vương thay giúp em, bộ đồ là của mẹ anh.”

Thảm Hy Mạt thở phào, cười bẽn lễn: “Em cũng nghĩ anh cũng không làm việc đó.”

“Đầu còn đau không?”

“Vẫn hơi đau.”

Trịnh Gia Vũ ngồi dịch lại, xoa huyệt thái dương cho cô, động tác thuần thục, khéo léo bàn tay ấm áp.

Thẩm Hy Mạt hơi ngạc nhiên, định ngoảnh nhìn anh.

“Đừng động đây, em sẽ thấy dễ chịu ngay thôi.” Giọng nói của Trịnh Gia Vũ nhẹ như tiếng dương cầm.

Lúc này, Thẩm Hy Mạt như bị sức mạnh nào sai khiến lập tức ngồi yên. Cô cảm nhận rất rõ, hơi ấm từ đầu ngón tay anh, chà trên da thịt mình, mỗi lúc một nóng. Con đau âm ỉ ở thái dương dần dần dịu đi.

Không phải cô chưa từng nghĩ, sau Diệp Như Thìn, nếu gặp người phù hợp sẽ thử qua lại xem sao, bà nội cũng không ít lần nói với cô như thế. Nhưng bằng ấy năm rồi, trái tim cô dường như không thể chấp nhận người khác, không phải họ không ưu tú, cũng không phải họ không tốt. Chỉ là, có những khoảng trống, không phải ai cũng có thể lấp đầy.

Thẩm Hy Mạt cứ sống một mình như vậy, bà nội cũng sốt ruột cho cô, thường nhắc nhở: “Hy Mạt, Tiểu Tề ở công ty cháu, người rất được, rất nhiệt tình thường đưa cháu về nhà, sao cháu không thử suy nghĩ xem?” Bây giờ, Tiểu Tề đã chuyển công ty khác, cũng đã kết hôn, còn cô, vẫn cô đơn một mình.

Bây giờ, Thẩm Hy Mạt đã sắp bước vào đội ngũ gái ế, bà nội càng giục dữ. Thực ra, nhiều lúc, cô tự bảo mình, Trịnh Gia Vũ quá tốt, có thể thử xem sao, nhưng rốt cuộc cô vẫn không vượt qua được bước đó.

“Đã dễ chịu hơn chưa?” Trịnh Gia Vũ âu yếm sờ trán cô, Thẩm Hy Mạt vừa thức dậy, vẻ ngái ngủ uể oải trông rất trẻ con, đôi mắt sáng, trong veo

như nước mùa thu.

“Dễ chịu hơn nhiều, cảm ơn.” Thẩm Hy Mạt mỉm cười.

“Quần áo của em giặt rồi, đây là váy của mẹ anh, em mặc tạm.” Trịnh Gia Vũ đặt chiếc váy lên đầu giường, nói: “Vẫn còn sớm, em ăn sáng đã rồi hãy đi làm.”

‘Vâng!’

“À, anh đã chuẩn bị cho em nước chanh mật ong, chữa đau đầu sau khi say rượu rất công hiệu.” Trịnh Gia Vũ đứng ở ngưỡng cửa nói.

Cuối cùng Thẩm Hy Mạt đã hoàn toàn tỉnh táo, có thể nhớ lại chuyện tối qua, nhớ ra vì sao cô uống nhiều rượu như vậy, nhớ ra vì sao nhất định đoạt lại ly rượu Trịnh Gia Vũ giằng khỏi tay cô, còn nhớ cả những lời lúng búng cô nói trong cơn say lúc ngồi trong xe của anh... Nguyên nhân của mọi nguyên nhân, chính là Diệp Như Thìn, người cô từng mong đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Bây giờ nghĩ lại, chỉ cảm thấy mình quá nực cười. Anh ta đi với ai là quyền của anh ta, việc gì cô phải đem mình ra làm trò cười?

Lần đầu gặp mẹ Trịnh Gia Vũ, Thẩm Hy Mạt có cảm giác khoảng không trước mắt như sáng lên. Mẹ anh nhìn rất trẻ, phong thái cực kỳ quý phái, trang phục cầu kỳ, làn da được chăm sóc công phu, nhìn thấy Thẩm Hy Mạt, bà cười xởi lởi: “Thẩm tiểu thư, đã nghe tiếng từ lâu.”

“A...” Cô ngớ ra.

“Đến đây ngồi đi.” Bà kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh, “Gia Vũ nhắc cháu luôn.”

“Mẹ, con chỉ nhắc mỗi một lần, cũng là do mẹ hỏi thôi.” Trịnh Gia Vũ để cốc nước chanh mật ong trước mặt cô, để cốc sữa đậu nành trước mặt mẹ mình.

“Đây là làn đầu tiên Gia Vũ pha nước chanh mật ong.” Bà nhìn Thẩm Hy Mạt, nói đầy ẩn ý.

Sau đó bà còn nói rất nhiều chuyện thú vị như thế nữa, Thẩm Hy Mạt chỉ gật gù “Vâng, vâng”.

“Mẹ, hỏi con còn bé mẹ luôn nhắc con, không được nói chuyện trong bữa ăn cơ mà?” Trịnh Gia Vũ phàn nàn.

“Được, được, mẹ không nói nữa.” Lúc đó, bà mới yên lặng.

Lúc Thẩm Hy Mạt sắp ra về, bà đưa cho cô một túi giấy, nói: “Đây là ô mai dâu thím Vương làm, có thể ăn kèm với bánh mì, khoai tây, rất ngon.”

“Thôi cô ạ.” Thẩm Hy Mạt từ chối.

“Cứ cầm đi, có phải món đắt tiền gì đâu.” Bà tỏ ra rất nhiệt tình, nhìn thấy bộ quần áo trên người cô lại mỉm cười nói: “Không ngờ cháu mặc bộ này lại vừa thế, chiếc váy thời trẻ của cô đấy, may mà cô chưa quẳng đi.”

“Cảm ơn cô!” Thẩm Hy Mạt thấy không tiện từ chối nữa, đành nhận.

“Gia Vũ, con tiễn Hy Mạt nhé.” Bà nói với con trai.

“Đương nhiên rồi!” Anh đáp.

Ra khỏi nhà, Thẩm Hy Mạt nhìn thấy một khuôn viên nhỏ trông như vườn hoa, các loài hoa đua nở, đủ mọi sắc màu, có một hàng lan can màu trắng bao quanh, trông tuyệt đẹp. Cô ngoái nhìn ngôi nhà, đó là biệt thự nhỏ theo phong cách châu Âu cổ điển, sang trọng và lộng lẫy, nhìn qua là biết đó là nơi ở của những người giàu có.

Trịnh Gia Vũ lái xe tới, nhanh chóng chạy xuống xe, vừa mở cửa cho cô vừa nói: “Anh đưa em đi làm.”

“Em đi xe bus thì hơn.” Trịnh Gia Vũ nhìn đồng hồ đeo trên tay, thông thả nói: “Còn 20 phút nữa là 9 giờ.”

Lúc đó, cô mới chịu nhượng bộ, lên xe.

Cũng may khi xe dừng dưới tòa nhà công ty, không gặp người quen nào.

Đúng như dự đoán, vừa nhìn thấy chiếc váy trên người Thẩm Hy Mạt, Tiền Khê Khê đã chạy đến bàn làm việc của cô, một tay chống cằm, chau mày, phán: “Bộ này không phải style của chị, trước đây chưa thấy chị mặc bao giờ.”

“Chị mua lâu rồi, nhưng mặc thấy hơi già nên vứt xó. Hôm nay cảm thấy hay hay lại mặc thử.” Thẩm Hy Mạt nói dối.

“Nói như thật ấy, nhưng chị đâu có thích phong cách này?” Tiền Khê Khê tay chống cằm ngắm nghía chiếc váy liền màu đen, tha thướt, cổ khoét hơi sâu, không phải cô mặc không đẹp, thậm chí rất gọi cảm, chỉ có điều chưa bao giờ cô mặc kiểu váy thế này đi làm.

“Đương nhiên là thật.” Thẩm Hy Mạt nói vậy nhưng cũng hơi chột dạ.

“Được, vậy thì cứ coi là thật.” Tiền Khê Khê chấm dứt chủ đề này khiến Thẩm Hy Mạt đã hơi yên tâm, nhưng chủ đề tiếp theo lại làm cô khó trả lời.

“Vậy tại sao sáng nay Trịnh Gia Vũ lại đưa chị đi làm?” Tiền Khê Khê quả là cao thủ tò mò, không một biến động nhỏ nào trong tình cảm của Thẩm Hy Mạt mà không bị cô ta phát giác.

“À...” Thẩm Hy Mạt bắt đầu áp úng, cố tìm từ để nói. “Tình cờ gặp trên đường, anh ấy cho chị đi nhờ một đoạn.”

“Oa! Hai người đến là có duyên, muốn tránh cũng không được.” Tiền Khê Khê vừa uống sữa đậu nành, vừa nói nhỏ: “Nói thật với chị, Diệp Như Thìn tuy quá được, lại một thời yêu chị, nhưng hiện giờ Trịnh Gia Vũ rất thật lòng, chị đừng đứng núi này trông núi nọ. Phải biết, người cũ vẫn chỉ là người cũ, dù có làm mới quá khứ thế nào, hai người cũng không còn là hai người ngày xưa nữa.”

“Ồ, Trịnh Gia Vũ cũng không tồi.”

Tiền Khê Khê mừng thầm, xem ra cán cân tình cảm trong lòng Thẩm Hy Mạt đã nghiêng về một người, bởi vì Thẩm Hy Mạt chưa bao giờ khen Trịnh Gia Vũ một câu trước mặt cô, dù chỉ là câu “không tồi”.

“Thẩm Hy Mạt, có chuyển fax nhanh.” Nhân viên quày lễ tân gọi.

Thẩm Hy Mạt lấy xong bưu phẩm trở về, Tiền Khê Khê đã uống xong sữa đậu nành, nhưng vẫn nấn ná chưa trở về bàn làm việc, vô cùng tò mò nhìn gói bưu phẩm trong tay Thẩm Hy Mạt, nói: “Ôi! Có người tặng quà, Trịnh Gia Vũ phải không?”

Thẩm Hy Mạt nhìn hàng chữ mờ mờ dán trên bưu phẩm, ngo ngẩn mãi, sau đó ném “bịch” vào sọt rác.

“Sao vậy?” Thấy phản ứng thái quá của Thẩm Hy Mạt, Tiền Khê Khê khuyên: “Đó không phải là bom, việc gì phải làm thế?”

“Đến giờ làm việc rồi.” Thẩm Hy Mạt bắt tay vào việc, không một lần liếc mắt đến món quà đã bị cô rẻ rúng.

Chỉ khi người đàn bà đó gửi quà cho Thẩm Hy Mạt, cô mới như sự nhớ sắp tới sinh nhật mình. Nhưng tất cả những món quà của bà ta, cô luôn quẳng đi như quẳng miếng giẻ rách. Đã nhiều năm rồi, Thẩm Hy Mạt thừa nhận, cô chưa bao giờ thứ tha cho bà ta.

Sau khi hết giờ làm, Thẩm Hy Mạt đến quán ăn nhà nông đó, từ ngày chia tay với Diệp Như Thìn, cô ít khi đến đây.

Chính cô cũng không biết vì sao vẫn muốn đến nơi này, một nơi từng quen thuộc như thế, giờ có phần xa lạ.

“Thẩm Hy Mạt?” Bà chủ quán nhận ra cô ngay, vui vẻ nói, “Cuối cùng cô cũng chiều cô đến cái quán bé tí này của tôi.”

“Không phải cháu không đến, mà là...” Thẩm Hy Mạt không tìm ra lí do nào hợp lí, đành bỏ lửng.

“Cô bận công việc, chỗ làm lại cách xa đây, tôi thông cảm mà.” Bà chủ đưa thực đơn cho cô, hào hứng nói: “Đã có thêm vài món mới, cô xem có thích không.”

“Thịt gà hạt lựu chiên xì dầu, thịt thái chỉ hương cá, một bát canh trứng rong biển, và một bát cơm.” Thẩm Hy Mạt đưa mắt nhìn qua thực đơn, nói.

“Cô vẫn thích những món đó à.” Bà chủ quán cười.

Trong lúc ngồi đợi món, cô nhìn ra cửa sổ, ngắm dòng người qua lại, phần lớn có vẻ đều là học sinh, đi thành từng tốp, hoặc một mình đeo tai nghe thủng thủng bước, có cả những cặp đôi nắm tay, hoặc khoác tay nhau... hồi đó, cô và, Diệp Như Thìn cũng từng là một cặp khiến mọi người ngưỡng mộ.

Tan học, họ gặp nhau ở cổng trường rồi cùng đến quán ăn này. Thẩm Hy Mạt vẫn còn nhớ lần đầu tiên họ đến ăn ở đây.

Đang giờ cao điểm, khách rất đông, Thẩm Hy Mạt kéo Diệp Như Thìn vào quán, bên trong, người chen chúc, đi cũng khó. Diệp Như Thìn chưa từng thưởng thức kiểu quán ăn như thế, lập tức muốn đánh bài chuồn, nói: “Đi chỗ khác thôi.”

“Món thịt gà thái hạt lựu chiên xì dầu ở đây rất ngon.” Thẩm Hy Mạt rõ ràng không muốn đi quán khác.

Diệp Như Thìn kéo áo cô, chau mày: “Chỗ ngồi không có, đông thế này, phải đợi đến bao giờ, anh đói lắm rồi!” Anh nhất quyết muốn rời khỏi cái quán quỷ quái đó.

“Vì những món ngon, cố đợi chút nữa đi!” Thẩm Hy Mạt nũng nịu lắc cánh tay Diệp Như Thìn, sử dụng vũ khí sát thương của mình, ngược đôi mắt đẹp mê hồn, lúng liếng nhìn anh.

Diệp Như Thìn không chịu nổi đòn này, trái tim lập tức mềm nhũn như cây kẹo bông.

Thẩm Hy Mạt liếc trộm anh, trên khuôn mặt thanh tú hai hàng lông mày nhăn nhăn, ánh mắt không hài lòng, đôi môi mỏng hơi mím. Người đông, trời mùa hè nóng nực, chiếc áo sơ mi trắng của anh đã thấm mồ hôi.

Anh rút tờ giấy trong túi quần quạt lia lịa. Nhưng mồ hôi vẫn không ngừng túa trên mặt, long lanh trông như những hạt trân châu tan chảy. Thảm Hy Mạt lấy khăn giấy vừa nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt anh, vừa dịu dàng nhìn anh.

Hàng lông mày của Diệp Như Thìn từ từ giãn ra, miệng nhoẻn cười với cô.

Hồi ấy, anh là chàng thiếu niên áo trắng tung bay trong gió, cô là thiếu nữ ngây thơ đắm mình trong tình yêu, họ được tình yêu nuôi dưỡng, sống bằng tình yêu, không biết buồn đau. Cô không thể ngờ, cũng không nghĩ, có ngày họ sẽ chia tay, tuy nhiên, tình cảm mà cô tưởng sẽ theo họ suốt đời vẫn kết thúc. Bây giờ, cái quán ăn nông dân quen thuộc là thế trong ký ức dường như cũng thay đổi, bàn ghế mới, món ăn mới, sinh viên cũng là những người mới, tất cả đều khác xưa.

“Thịt thái chỉ hương cá.” Bà chủ quán đích thân bê món đến, mùi thức ăn thơm phức xộc vào mũi cô, “Lát nữa sẽ có cơm, thịt gà hạt lựu chiên xì dầu sẽ mang ra ngay.”

“Không vội đâu, cô.” Thảm Hy Mạt thoát khỏi dòng suy tư, mỉm cười nói.

“À, phải rồi.” Bà chủ quán nán lại một chút, nói: “Lần trước, bạn cô đến, nói là đợi cô, nhưng mãi không thấy cô đến.”

Thảm Hy Mạt trầm ngâm một hồi, nghĩ đến hôm hẹn gặp Diệp Như Thìn, vội giải thích: “Hôm đó lúc sắp đi, cháu lại có việc đột xuất, nên không đến được.”

“Cậu ấy cũng gan thật, đợi cô mãi không thấy, tôi bảo cậu ấy thử điện thoại hỏi xem có phải cô gặp trục trặc gì trên đường không, nhưng cậu ấy không nghe, nhất quyết ngồi đợi. Cậu ấy không sốt ruột, nhưng tôi nhìn cậu ấy đợi mà sốt ruột.” Bà chủ quán tỏ ra hay chuyện.

Đến là ngốc, vì sao không gọi điện cho mình? Thảm Hy Mạt trầm nghĩ.

“Thế anh ấy đợi bao lâu?”

“Đến khi quán đóng cửa.” Bà chủ lắc đầu nói, “Cậu ấy đã uống kha khá rượu, nói rất nhiều lời hồ đồ. Nếu quán chưa đóng cửa, chắc cũng chưa chịu đi. Đây là lần đầu tôi thấy cậu ấy như vậy.”

Bữa tối này, Thảm Hy Mạt cảm thấy mình ăn lâu đến mức thời gian như dài vô tận, ngay những món vốn yêu thích nhất cũng thấy vô vị.

Mùa hạ sắp qua, cái nóng dịu dần, Thảm Hy Mạt với chiếc áo Tshirt trên người, càng ăn càng thấy lạnh, càng ăn càng cảm thấy phải chịu đựng thời gian, cổ họng như bị vật gì vít chặt, khó chịu vô cùng.

“Thấy chưa, mình đã đợi hai mươi phút mà vẫn không có chỗ ngồi”, “món thịt gà thái lựu không ngon như em nói”, “Hy Mạt lần sau không đến những quán như thế này nữa”...

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Trong tâm trí cô chỉ toàn những lời nói của Diệp Như Thìn, từng câu, từng câu vọng ra, gần như ngay bên tai, lại xa như trong giấc mơ.

Như có làn sương mỏng tràn qua trước mắt, thức ăn trên bàn mờ dần.

Chương bốn: Ký ức là người kể chuyện

Ký ức đích thực là con dao hai lưỡi, khi cửa nát trái tim ta, nó đồng thời cũng để lại cho ta những khoảnh khắc hạnh phúc vô bờ.

Thâm Hy Mạt suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện hẹn gặp Diệp Như Thìn.

Đến nhà hàng, anh đã ngồi trong căn phòng được đặt trước.

“Anh xa xỉ quá.” Thâm Hy Mạt theo nhân viên phục vụ bước vào phòng, căn phòng rộng và thoáng đãng, bàn kê sát cửa sổ nên có thể nhìn thấy cây cối xanh ngắt bên ngoài, có cả tiếng gió xào xạc lùa tán lá. Ánh trắng xuyên qua kẽ lá, hắt từng vệt vàng xuống khung cửa.

Diệp Như Thìn ngồi tựa vào sofa cạnh cửa sổ, anh mặc áo sơ mi màu xanh kẻ ô, trông có vẻ rất ung dung, nhàn tản. Chìm trong ánh đèn ấm áp, khuôn mặt đẹp, sáng ngời của anh trở nên dịu dàng.

Anh ngẩng đầu nhìn Thâm Hy Mạt, nhếch mép, nói: “Quý hóa thật hiếm!”

Đúng, từ sau khi chia tay, cô hầu như không chủ động tìm anh. Trước đó Diệp Như Thìn đang ở nhà hàng, cùng một người thảo luận câu chuyện quan trọng, nhận được điện thoại của cô, anh vội dừng câu chuyện, tức tốc đến đây.

“Không ngờ phải không?” Thẩm Hy Mạt ngồi xuống chiếc sofa khác, để túi sắc bên cạnh, hỏi.

“Thế nào? Em tìm tôi hả?” Diệp Như Thìn ngồi thẳng lên, nhìn cô, dưới ánh đèn, đôi mắt đen của anh lóng lánh như kim cương. Anh chậm rãi nói: “Chắc chắn em sẽ đi tìm tôi, đó chỉ là vấn đề thời gian.”

“Anh biết vì sao em đến tìm anh không?” Thẩm Hy Mạt đi thẳng vào chủ đề.

“Có nên uống gì trước không, phải bổ sung năng lượng chứ? Nếu không sao em đủ sức nói chuyện với tôi?” Diệp Như Thìn rót một cốc nước ô mai, đưa cho cô.

“Từ lâu rồi em không uống nước ô mai nữa.” Thẩm Hy Mạt đẩy cốc nước ô mai sang một bên, lấy ra một tấm thẻ, rồi lại lục tìm vật gì trong túi sắc.

“Em có thể quên nước ô mai, có thể quên thịt gà hạt lựu chiên xì dầu, có thể quên quán ăn nông dân đó, nhưng em tưởng có thể quên được tình cảm kia ư?” Diệp Như Thìn cầm cốc nước ô mai lên, uống một ngụm, ung dung nói.

“Không biết thời gian là phương thuốc tốt nhất sao? Tình cảm sâu nặng đến mấy, khó quên đến mấy, cũng có ngày phai nhạt.” Thẩm Hy Mạt lục trong túi sắc lấy ra vật gì sáng loáng, khỏi cần nhìn cũng biết đó là vật gì.

Đó là chiếc bút máy cô luôn mang theo người, như hình với bóng. Cô lại tìm trong túi sắc lần nữa, không thấy chiếc bút khác, ngáp ngừng giây lát, rồi miễn cưỡng cầm bút máy kia, hơi bực mình, nhưng tỏ ra bình thường, viết lên giấy một dãy số.

Ánh mắt Diệp Như Thìn dừng lại mãi trên cây bút đó. Đột nhiên thế giới của anh dường như mở ra một cánh cửa, bên trong chứa đựng quá khứ của họ, cô vẫn là cô ngày xưa, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chưa hề ra đi.

“Nếu em đã quên hết, thì giữ nó làm gì?” Diệp Như Thìn ngược nhìn Thẩm Hy Mạt, ánh mắt cô chột xao động.

Bàn tay cầm bút bối rối xê dịch trên trang giấy, lát sau siết chặt trong tay, nói: “Chỉ là tiện thì dùng thôi.”

Diệp Như Thìn không hỏi nữa, cầm mẫu giấy trên bàn, nhìn dãy số trên đó, hỏi: “Mật mã à?”

“Vâng.” Thẩm Hy Mạt khẽ nói.

“Đơn giản thế thôi à, vẫn là sinh nhật em.”

“Không giống ai đó, nghĩ gì, làm gì cũng luôn phức tạp.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa cất cây bút đi.

“Nếu anh không nghĩ phức tạp thì có thể tìm được em không?” Diệp Như Thìn nói xong vẫy phục vụ lại gọi món.

“Em ăn rồi.” Thấy anh gọi hết món này đến món khác, cô buột miệng nói.

“Không nói là gọi cho em.” Diệp Như Thìn không nhìn thực đơn, tiếp tục gọi món, xem ra anh là khách quen ở đây.

Thẩm Hy Mạt im lặng, thăm rửa, vậy thì cứ ăn đi, cứ ăn như vậy, sẽ có ngày béo phì, xem còn ai thích anh nữa!

“Tiền trong này có đủ mời tôi một bữa không?” Người phục vụ vừa đi khỏi, Diệp Như Thìn cầm cái thẻ ngân hàng lên, cố tình châm chọc.

“Em có nói là mời anh ăn đâu?” Thẩm Hy Mạt liếc anh một cái, phản đòn.

“Em đối xử với ân nhân của mình như thế sao?” Diệp Như Thìn để cái thẻ xuống, khoanh tay trước ngực, ngồi ngay ngắn nhìn cô.

“Chẳng lẽ phải lấy thân báo đáp?” Thẩm Hy Mạt bật cười.

“Nếu em nhất định làm như thế, anh tán thành cả hai tay.” Diệp Như Thìn giang hai tay, làm động tác ôm cô.

“Bất cá hai tay thú vị lắm à?” Trong đầu Thẩm Hy Mạt hiện lên cảnh trước cổng bệnh viện, nhìn thấy anh dìu cô gái đó, lòng cô cồn lên như thủy triều.

Như Thìn đứng dậy, đi đến ngồi bên Thẩm Hy Mạt, từ từ nhích sát, nhìn vào đôi mắt hơi hốt hoảng của cô, thông thả nói: “Thú vị hơn trò trốn tìm em làm với anh.”

Nếu không phải anh đã trả nợ cho cô, Thẩm Hy Mạt muốn lập tức rời khỏi đây, nhưng không thể, món nợ này dù sao cũng phải trả.

“Em chưa bao giờ nghĩ muốn chơi trò trốn tìm ấu trĩ với anh.” Thảm Hy Mạt đĩnh chính, “Chỉ có điều, chúng ta nên giữ tình trạng như chưa từng gặp nhau.”

“Những người xa lạ sao?” Diệp Như Thìn hai tay choàng lên thành sofa phía sau Thảm Hy Mạt, như ôm lấy cô, ở khoảng cách gần như thế, hơi ấm của anh bao quanh cô.

“Người xa lạ tốt hơn nhiều, không có ký ức, không có nghi ngờ, không có mất lòng tin, cũng không có...” Thảm Hy Mạt nhìn khuôn mặt áp sát của anh, cười đau khổ.

“Tiếp tục đi.” Diệp Như Thìn tỏ ra kiên nhẫn lắng nghe.

Nếu là người lạ sẽ không có nhiều nỗi thống khổ đến thế, sẽ không có quá nhiều hồi ức đẹp muốn quên mà không thể. Ký ức đích thực là con dao hai lưỡi, khi cửa nát trái tim ta, nó đồng thời cũng để lại cho ta những khoảnh khắc hạnh phúc vô bờ.

“Bây giờ, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, còn tỏ ra bộ dạng đáng ghét như vậy.” Thảm Hy Mạt muốn đẩy anh ra, nhưng Diệp Như Thìn vẫn không nhúc nhích, lại dăm dăm nhìn cô, vẻ dịu dàng long lanh trong mắt.

“Vậy em thích bộ dạng thế nào?” Diệp Như Thìn nhếch môi, lộ nụ cười gian tà.

“Cách xa em ra.” Thảm Hy Mạt chống tay vào ngực anh, dùng hết sức lực đẩy ra, nhưng vô ích. Vì quá lên gân, hai má cô đỏ ửng như ráng chiều nơi chân trời, đẹp say lòng, đôi môi cũng mọng đỏ, quyến rũ.

Khuôn mặt anh to dần trong mắt cô, có thể nhìn rất rõ những chân râu xanh xanh dưới cằm anh, nhìn thấy bóng hình nhỏ bé của mình trong mắt anh. Hương quýt lan tỏa, cảm giác như lạc vào rừng quýt, quýt vàng rực xung quanh, toàn thân được bao bọc trong thanh tao hương quýt.

Có một cảnh vật hiện lên trong tâm trí, lúc đó họ mới yêu nhau, trong vạt rừng nhỏ cạnh trường, anh ôm cô, thì thầm: “Em mong ước điều gì?”

Thẩm Hy Mạt nghĩ nhanh, nói: “Có thể biến thành một cái bàn chải hoặc một cái cây.”

“Vô vị quá, không có ai chuyện trò với chúng. Hơn nữa, bàn chải dùng xong là bị vứt đi, còn cây thì luôn đứng trước nguy cơ bị đốn.” Diệp Như Thìn vuốt mái tóc tơ mềm mại của cô, cười nhạo sự ngây ngô của cô.

Tuy nhiên, chưa bao giờ cô nói với anh, vì sao cô muốn biến thành cái bàn chải và cái cây. Thực ra, câu trả lời hoàn chỉnh của cô phải là “Em muốn biến thành cái bàn chải hoặc cái cây. Nhưng dù biến thành gì, em đều là của anh, là bàn chải của anh, là cái cây bên cạnh anh. Bởi vì chỉ như vậy, hàng ngày anh đều cần đến em hoặc vĩnh viễn không thể quên em.”

Những lời nói đó, anh chưa bao giờ được nghe, cũng sẽ không được nghe.

Mắt anh vẫn cuốn hút như xưa, cô nhìn thấy mình, một con người bé nhỏ, hốt hoảng trong đó.

Diệp Như Thìn cách cô mỗi lúc một gần, 3... 2... 1... dường như thời gian đang quay ngược, trái tim đập loạn như con nai nhỏ hoảng sợ, cô bất giác nhắm mắt, bàn tay tỳ lên ngực anh cũng nói lỏng hơn, rồi chổng xuống sofa.

“Đừng!” Một giọng thất thanh bật từ miệng cô, đập vào tai anh.

“Em nghĩ anh định làm gì?” Diệp Như Thìn nhón sợi lông mi rơi trên mặt cô, “Nhặt giúp em sợi lông mi thôi mà.”

Trái tim Thẩm Hy Mạt vừa bay đâu mất, lại trở về, cô thở phào định đứng lên.

Hai tay Diệp Như Thìn vẫn quàng trên sofa, giữ nguyên tư thế ôm cô, mỉm cười nói: “Em đâu có giống người tự lừa dối.”

Nhân lúc anh không chú ý, Thẩm Hy Mạt đẩy mạnh một cái, thoát ra ngoài.

Lúc này, nhân viên phục vụ mang thức ăn ra.

Diệp Như Thìn một mình ngồi ăn.

“Tiền trong này tuy chưa đủ trả anh, nhưng em sẽ cố gắng trả anh sớm nhất.” Thẩm Hy Mạt chỉ vào tấm thẻ ngân hàng.

“Trả sớm nhất? Sớm nhất là bao lâu?” Diệp Như Thìn đặt đũa xuống, hỏi.

Thẩm Hy Mạt bỗng nhiên không biết trả lời thế nào, với thu nhập hiện giờ của cô phải vài năm nữa.

“Anh có một cách giúp em có thể trả nợ thật nhanh.” Diệp Như Thìn mặt tỉnh bơ, nói.

“Cách gì?” Thảm Hy Mạt quan sát mặt anh, nhưng không thể đoán được gì.

“Thảm Hy Mạt, nhìn xem cô vẽ cái gì đây, nhìn chỗ này!” Trưởng phòng Vương chỉ vào đồ họa trong máy tính, “Chỗ này chưa xong đã đưa cho khách? Đạo này cô sao thế, toàn phạm những lỗi ngớ ngẩn.”

“Vâng, lần sau tôi sẽ chú ý.” Thảm Hy Mạt khẽ nói.

“Lần sau, lần sau, không cho phép có lần sau!” Trưởng phòng nghiêm mặt nói.

“Vâng.” Thảm Hy Mạt đầu rũ xuống như trái cà chua gặp sương muối, “Tôi sửa xong sẽ gửi cho anh.”

“Gửi đến chỗ tôi, không được có bất kỳ sai sót nào nữa. Nếu tái phạm, cô đi luôn cho tôi!” Giọng trưởng phòng hơi gay gắt.

Thảm Hy Mạt ngẩng phát đầu, mắt cũng tròn tròn, hai từ “đi luôn” rõ ràng chạm vào dây thần kinh mẫn cảm nhất của cô. Bây giờ cô đang rất cần tiền, nếu không có việc làm, sao có thể trả nợ, tình hình sẽ bi đát thế nào?

Trưởng phòng trước giờ tuy tương đối hà khắc với nhân viên nhưng đây là lần đầu tiên nói Thảm Hy Mạt như vậy, rõ ràng ông ta rất bực.

Thảm Hy Mạt ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, thừa nhận, gần đây tinh thần mình hơi bất thường, thường xuyên phân tán tư tưởng, sự nghiêm túc, cần mẫn trước đây đã biến đi đằng nào.

Lúc sắp ra khỏi phòng làm việc của trưởng phòng Vương lại bị ông ta gọi lại: “Còn chuyện này nữa.”

Thẩm Hy Mạt quay lại bàn làm việc của sếp, lòng hơi căng thẳng, không hiểu có chuyện gì?

Ông trưởng phòng xoay cây bút trong tay, chau mày, mãi không nói.

Trống ngực đập liên hồi, lòng thấp thỏm. Không kìm được, cô hỏi: “Trưởng phòng, còn chuyện gì nữa?”

“Có một khách hàng lớn muốn chúng ta thiết kế nội thất, vụ này giao cho cô. lát nữa tôi sẽ đưa cô sổ máy của anh ta.” Ông trưởng phòng đang băn khoăn có nên giao việc này cho Thẩm Hy Mạt, nhưng biết năng lực của cô, do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định giao cho cô.

Thẩm Hy Mạt ngây người, mặt đầy nghi hoặc.

Thấy vậy, ông trưởng phòng nói: “Đó không phải là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, mà là một viên ngọc xù xì, cô phải gọt giũa thật công phu, nếu không làm được, thì tự chịu hậu quả.”

“Cảm ơn sếp, tôi nhất định mài nó thành viên ngọc đẹp.” Thẩm Hy Mạt thở phào, vội trả lời.

“Tang, tang, tang...” Hết giờ làm, Tiền Khê Khê vừa hát vừa lôi sau lưng ra một chiếc hộp rất đẹp, vui vẻ nói: “Happy birthday!”

Thẩm Hy Mạt bận tối mắt, không nhớ hôm nay là sinh nhật mình. Mỉm cười, nhận hộp quà: “Cảm ơn, Khê Khê!”

“Còn khách sáo với cả em nữa!” Tiền Khê Khê trách, “Tối nay có hẹn chưa?”

“Đương nhiên.” Thẩm Hy Mạt nói ngay.

“Vớ ai?” Nói xong, lại xua tay, “Thôi, để em đoán nha, Trịnh Gia Vũ hay Diệp Như Thìn đây?”

“Lại đoán, mình làm việc với nhau lâu như vậy, em không biết người chị hện hò phải đạt tiêu chuẩn thế nào à?”

“Tiêu chuẩn của chị hả?” Tiền Khê Khê bật cười, “Tiêu chuẩn của chị có lẽ dài hơn sông Trường Giang cuộn cuộn chảy mãi.”

Khi còn chưa yêu, Thẩm Hy Mạt từng nghĩ, người yêu của mình không hẳn phải đẹp trai, nhưng nhất định phải là người mạnh mẽ, không cần to cao, nhưng không nên quá thấp, không nhất thiết thật xuất sắc, nhưng phải thật yêu cô, luôn để cô trong tim, cho cô hạnh phúc. Rất may, Diệp Như Thìn chính là người như vậy. Gặp được anh, cô cảm thấy mình là người may mắn nhất, hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng hạnh phúc đó sao mà ngắn ngủi, cuối cùng họ vẫn mỗi người mỗi ngả.

Cái gọi là tiêu chuẩn của cô, thực ra chỉ như anh là được. Nhưng vì sao với bất kỳ người đàn ông nào khác anh, cô đều không có được cảm giác yêu. Nhiều năm nay, Thẩm Hy Mạt đã đau đầu không ít vì vấn đề này. Cũng may, bây giờ cô không nghĩ đến nó nữa. Nếu có người thực lòng muốn bước vào thế giới của cô, cô sẽ thử mở cho họ một cánh cửa. Suy cho cùng, tuổi xuân đâu có đợi ai!

“Nói đi, rốt cuộc hoa rơi vào nhà nào?” Tiền Khê Khê tiếp tục hỏi.

“Bà nội chị!” Thẩm Hy Mạt cười khinh khích.

Tiền Khê Khê nhăn mặt, “Chị muốn em tức chết à?”

“Đâu dám!” Thẩm Hy Mạt tỏ vẻ tội nghiệp.

“Nếu cả hai chàng đều không mời chị, thì chị mời em đi, để bù đắp vết thương tinh thần đã gây ra cho em!” Tiền Khê Khê nhăn nhó xoa ngực, giả bộ bị thương.

“Chị đã hẹn với bà rồi. Để lần sau đi, chị sẽ làm đại tiệc đãi em, được không?”

“Nhất định thế nhé, đừng quên đấy!”

“Chuyện quan trọng như thế, làm sao quên?” Thẩm Hy Mạt cầm hộp quà Tiền Khê Khê tặng, định mở xem, thì cô bạn ngăn lại: “Về nhà hãy mở.” Nói xong, chạy về bàn của mình, rồi lại chạy đến bàn của Thẩm Hy Mạt, một tay cầm một cái gói nhỏ, tay kia để lên vai cô: “Bất kể chị và người này có hiểu làm hay mâu thuẫn gì, cũng đừng nên vứt quà của người khác, như vậy là không tốt. Chị không cảm thấy đã vứt đi không chỉ một món quà mà còn là tấm lòng của người khác sao?”

Thẩm Hy Mạt cắn môi, ánh mắt dừng lại trên hộp quà, lát sau mới chậm rãi nói: “Cám ơn!”

Đi xuống tầng trệt, không thấy bóng dáng Trịnh Gia Vũ. Không đến cũng tốt, mình có thể về ăn tối với bà nội. Thẩm Hy Mạt thầm nghĩ.

Cô nhớ anh đã hỏi ngày sinh của cô, nhưng cô chỉ nói ngày âm, còn hôm nay là sinh nhật của cô theo dương lịch.

Thẩm Hy Mạt xuống xe bus, rồi rẽ vào chợ mua rau. Trên đường đi, gặp mấy người hàng xóm sống ở cùng khu, cô cười, chào họ, gặp một con chó hoang mình khoác nắng chiều nằm ngủ vùi ở một góc tường, gặp hai chị em, chị dẫn em đến hiệu bánh kẹo mua mấy cái kẹo, xé lớp vỏ rồi đưa cho em...

Những cảnh đó giống như cuốn phim cuộc sống quay chậm, từ từ xuất hiện trước mắt cô.

Cô gặp những người ngày thường ít thấy, nhưng lại không gặp Trịnh Gia Vũ ngày thường hay gặp, cho nên không khỏi thấy buồn.

Mỗi dịp lễ tết, Trịnh Gia Vũ luôn xuất hiện, tạo cho cô niềm vui bất ngờ. Nhưng sinh nhật cô lần này, không có anh, cảm giác hẫng hụt, giống như bị người ta cướp mất con búp bê yêu quý của mình.

Nhưng tối nay đã có bà nội ở bên, cũng không đến nỗi quá buồn.

Tối nay, cô sẽ xuống bếp làm món đậu phụ kho và món đậu quả xào thịt mà bà nội rất thích, cũng nấu cho mình món canh trứng rong biển mình rất ưa. Nghĩ đến nụ cười hiền hậu của bà cùng với lời khen khi cô bung lên các món ăn, Thẩm Hy Mạt thấy vui vui, miệng nhênh nhếch cười thầm.

Nhưng, không thể ngờ, một cảnh khác hẳn đang đợi ở nhà, lôi tuột cô xuống vực sâu.

Trịnh Gia Vũ làm xong công việc, nhìn đồng hồ, chết thật, đã 7 giờ 20, lỡ mất thời gian tuyệt nhất đi đón Thẩm Hy Mạt. Anh xoa hai huyệt thái dương, cầm điện thoại trên bàn xem lướt, không có tin nhắn của cô, lòng bỗng hụt hẫng, thất vọng.

Cô không gọi cho anh, thì anh gọi cho cô. Đang định bấm máy thì di động rung. Nhìn cái tên hiện trên màn hình, Trịnh Gia Vũ giật mình, sao cô có thể chủ động gọi cho anh?

“Gia Vũ, đến với em đi.” Giọng nói hơi nũng nịu.

“Em ở đâu?” Trịnh Gia Vũ đứng dậy, ngược nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ.

“Quán bar mình hay đến.”

Trịnh Gia Vũ cúp máy, lái xe đến thẳng quán bar.

Đi vào trong quán, len qua đám người, nhìn thấy Thư Hàm đang uống rượu ở một góc tối lờ mờ.

“Em bắt đầu thích uống rượu từ bao giờ?” Trịnh Gia Vũ ngồi xuống bên cạnh, nhìn lướt những chai rượu rỗng vút ngổn ngang trên bàn.

“Nào, đến đây, uống với em vài ly.” Thư Hàm giọng lúng búng, giơ tay nhắc chai rượu, rót một ly cho anh.

“Dù em uống bao nhiêu, não em cũng không thể biến mất.” Trịnh Gia Vũ đoạt chai rượu trong tay cô.

“Lâu như vậy rồi, anh đã đi đâu?” Thư Hàm nhìn anh, giọng không vui.

“Đi một nơi rất xa.” Trịnh Gia Vũ nói, nhìn vào ánh mắt ngây ngây của cô.

“Xa bao nhiêu?”

“Xa đến mức anh cũng không biết điếm cuối ở đâu.”

“Có phải là ở đây?” Thư Hàm đột nhiên bật cười, chỉ vào tim mình. Dưới ánh đèn vàng đục, nụ cười đó mới thê thảm làm sao.

Trịnh Gia Vũ nhắc ly rượu bên cạnh lên, nhìn thứ chất lỏng lỏng lánh trong đó, lắc nhẹ một cái, rồi mím môi, nhưn mày, hỏi: “Em có thể giả bộ gì ở đây?”

“À...” Thư Hàm tay chống má, chột trầm ngâm: “Nhiều lắm, rất nhiều, khoảng chừng này.” Cô giang hai tay ra hiệu, lại nói tiếp: “Ví dụ có thể giả bộ vui vẻ, hạnh phúc, hồi nhớ tình yêu không thể nào quên và nỗi đau khổ không sao xua đi được.”

Trong tâm trí Trịnh Gia Vũ, Thư Hàm là một cô bé hồn nhiên, có hai bím tóc đuôi sam, mặc chiếc váy bông trắng, nụ cười long lanh đứng đợi dưới nắng, rồi đi đến bên anh, thỏ thẻ nói: “Anh Gia Vũ, chơi trốn tìm với em đi.” Nhưng Thư Hàm trước mặt anh lúc này mặt chứa chất ưu phiền.

Nghe Thư Hàm nói vậy, Trịnh Gia Vũ đột nhiên hiểu ra, đúng như anh nghĩ, tình yêu của cô bị tổn thương. Anh bình thản hỏi: “Em và anh ta yêu nhau bao lâu rồi?”

Cô giơ ngón tay trở.

“Một năm?” Anh hỏi.

Mắt Thư Hàm hơi nheo, trông như nửa vàng trắng. Cô lắc ngón tay trở, cười đau khổ, nói: “Không hề, chưa từng yêu.”

Trịnh Gia Vũ hơi ngây người, hỏi ngay: “Anh ta không yêu em?”

“Em thường xuyên gọi cho anh ấy, anh ấy luôn thoái thác, không bận thì đi công tác, em mua quần áo, toàn hàng hiệu, tặng anh ấy, anh ấy lại không thích, ngay một câu ‘cám ơn’ cũng không có. Em chủ động hẹn gặp, nhưng gặp rồi lại cảm giác như người qua đường. Người qua đường, anh có biết không? Nghĩa là thế giới của anh ấy, em dường như chưa từng bước vào.”

Thư Hàm lại uống một ngụm rượu mạnh, trong ngực bỗng chốc như có lửa đốt, vô cùng bức bối khó chịu.

Cô chỉ nhăn mày rồi tiếp tục nói, “Gia Vũ, anh nói xem, em và anh ấy có giống chim trời, cá nước không. Em là cá, bơi lội tung tăng trong nước, cuối cùng có một ngày bơi lên mặt nước, nhìn ngắm thế giới bên ngoài, đúng lúc nhìn thấy con chim bay qua đỉnh đầu. Anh ấy có lông trắng bóng, và cú liệng cánh hình vòng cung tuyệt đẹp trên bầu trời, em lập tức bị mê hoặc. Nhưng anh ấy chỉ liếc em, rồi lại tiếp tục hành trình của mình. Còn em không thể nào nhảy khỏi mặt nước, càng không thể đuổi kịp anh ấy. Em chỉ có thể chìm dưới đáy biển, buông mình trong nỗi nhớ. Nhưng đó không phải là điều em mong muốn.” Giọng cô dần dần hơi khàn.

Trịnh Gia Vũ kéo cô vào lòng, xoa đầu, nói: “Tình yêu không phải cứ muốn là được, không phải là vở kịch độc vai mình em diễn, phải có người diễn cùng mới hay. Nếu không, một mình em dù nhập vai bao nhiêu, diễn hết mình bao nhiêu, cũng không thể có kết quả tốt đẹp.”

“Nhưng em đã nhập vai rồi, hoàn toàn nhập vai rồi, phải làm sao đây?” Có chất lỏng nóng ấm từ khóe mắt trào ra, cô không sao ngăn được.

“Em là cá, anh ta là chim, hai người là hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không bao giờ có thể gặp nhau.”

“Nếu em muốn bước vào thế giới của anh ấy, muốn gần anh ấy hơn, muốn trao nhiều hơn nữa, cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp ư?” Thư Hàm ngẩng đầu nhìn Trịnh Gia Vũ, ánh mắt long lanh.

“Đừng ngốc nữa!” Trịnh Gia Vũ khuyên cô, “Tuy tình cảm em dành cho anh ta không cách nào lấy lại, nhưng thời gian sẽ giúp em chữa lành vết thương, sẽ giúp em quên.”

“Không, không...” Thư Hàm rời khỏi vòng tay Trịnh Gia Vũ, xúc động nói: “Muốn em quên anh ấy thà giết em đi.”

“Tiểu Hàm, em nên biết, tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống, chỉ là một thứ gia vị...” Trịnh Gia Vũ an ủi cô.

“Em không nghe, không nghe!” Thư Hàm bịt tai, hét lên, rồi như một kẻ điên, vớ lấy ly, và chai rượu trước mặt bắt đầu quăng ném, liền đó là tiếng kính vỡ loảng xoảng.

Họ bị rượu bắn đầy người, chiếc váy trắng ngà của Thư Hàm cũng thấm đẫm rượu, rượu theo gấu váy tí tách nhỏ xuống đất.

“Muốn quậy thì về nhà quậy!” Trịnh Gia Vũ chưa bao giờ tỏ ra giận dữ trước mặt Thư Hàm, lúc này nghiêm mặt, giọng tuy nhỏ nhưng đầy uy lực.

Một nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng động, vội chạy đến hỏi: “Không bị thương chứ?”

“Phiền anh dọn giúp, tính tiền.” Trịnh Gia Vũ nhã nhặn với anh ta.

Trịnh Gia Vũ dường như phải vác Thư Hàm đi, do quá say, ý thức hỗn loạn, cô luôn miệng nói sảng, đến khi ngồi vào xe, mới yên yên một chút.

Anh đắp áo khoác lên người cô, Thư Hàm lại lầm bầm: “Nhu Thìn, Nhu Thìn...”

Trịnh Gia Vũ đột nhiên nhớ tới lần Thẩm Hy Mạt uống say, cũng luôn miệng lầm bầm gọi “Nhu Thìn”, anh bất giác chau mày.

Bỗng nhiên, cô túm tay anh, nói rành rọt rõ từng chữ: “Đừng xa em, xin anh đừng xa em...” giống như nói mê, như cầu khẩn.

“Tiểu Hàm” Trịnh Gia Vũ khẽ lay cô, “Anh là Gia Vũ!”

Lúc này, Thư Hàm mới mở to hai mắt đờ đẫn, nhìn anh nửa tỉnh nửa say lấp bắp: “Gia Vũ, thì ra là Gia Vũ! Anh biết bố mẹ em là người thế nào rồi, đưa em đến khách sạn đi.”

Trịnh Gia Vũ biết Thư Hàm luôn là đứa con ngoan trong mắt cha mẹ, nếu nhìn thấy con gái say khướt, người đầy mùi rượu thế này, họ nhất định sẽ không thể tưởng tượng nổi. Anh nhân ga, xoay vô lăng, phóng về hướng khách sạn.

Sau khi đưa Thư Hàm vào phòng, thu xếp cho cô đâu vào đấy, lúc chuẩn bị ra về, Thư Hàm loạng choạng bước theo, kéo tay anh, hấp tấp nói: “Gia Vũ, đừng đi!”

Lúc này, Thẩm Hy Mạt đi chợ về, tay xách túi thức ăn, vừa đi lên cầu thang miệng vừa “tăng, tăng, tăng” ngân nga điệu nhạc nào đó.

Nhưng sắp đến tầng nhà của mình, thì một chuỗi tiếng chửi bới, vô cùng khó nghe vọng ra, cô dừng lại lắng nghe, được vài câu thấy tình hình có vẻ căng thẳng, vội chạy thật nhanh lên tầng.

Thẩm Hy Mạt mở cửa, ngôi nhà trước nay vốn sạch sẽ, lúc này bừa bãi, ngổn ngang, bà nội đang cực kỳ tức giận, miệng sa sả mắng nhiếc. Còn Diêu Thanh đứng một bên, ngây đờ như con rối gỗ, không nói gì, quần áo xộc xệch, xem ra, trước khi Thẩm Hy Mạt bước vào, họ đã qua một cuộc ẩu đả kịch liệt.

“Bà, có chuyện gì vậy?” Thảm Hy Mạt đi đến gần bà nội, đưa mắt nhìn Diêu Thanh bộ dạng thảm hại đứng một bên.

“Cô ta lại mặt dày đến đây, đúng là trơ trẽn!” Bà chỉ vào Diêu Thanh, mắng.

“Mẹ, con chỉ muốn gặp Hy Mạt.” Giọng Diêu Thanh như cầu khẩn.

“Đã nói với cô rồi, đừng đến đây. Đừng đến đây nữa, nghe chưa?” Bà nội quát to.

“Bà, hôm nay là sinh nhật cháu, hai người đừng cãi nhau, được không?” Thảm Hy Mạt dịu giọng nói với bà, rồi đến trước mặt Diêu Thanh lạnh lùng: “Bà đi đi, tôi không muốn gặp bà.”

“Đã nhận được quà chưa?” Diêu Thanh nhìn thấy cô mừng rỡ, mắt sáng lên, hỏi ngay.

Bà ta vô tình nhắc làm Thảm Hy Mạt nhớ ra. Cô lấy trong túi chiếc hộp vẫn nguyên chưa bóc vỏ, ấn vào tay Diêu Thanh: “Cầm lấy.”

“Hy Mạt, con có thể đối xử với mẹ như vậy sao?” Diêu Thanh cup mắt, khẽ nói.

“Vậy bà muốn tôi đối xử với bà thế nào?” Thảm Hy Mạt vắn lại.

“Mẹ muốn ở bên con, cùng ăn với con bữa cơm.”

“Hy Mạt, cháu nhìn người đàn bà này đi, vừa nãy còn nói chỉ muốn nhìn thấy cháu, giờ lại bảo muốn ăn cơm với cháu, rõ ràng được đằng chân, lân đằng đầu!” Bà nội tức tối xen vào.

“Bà biết rõ sức khỏe của bà nội rất kém, cho nên bà mau đi đi!” Thẩm Hy Mạt lại đuổi khách.

“Mấy năm rồi, mẹ không cùng con đón sinh nhật, hôm nay cho mẹ ở lại, được không?” Diêu Thanh cố nài, dường như không đành ra đi.

“Đồ trơ trẽn, còn nói gì nữa? Đừng hòng ăn cơm với Hy Mạt!” Bà nội thấy Diêu Thanh vẫn nấn ná chưa định đi, tức điên vớ cái hộp sắt bên cạnh ném vào Diêu Thanh.

“Choang!” một âm thanh nặng nề phá vỡ không khí yên lặng, trong phút chốc, không khí như đóng băng, thời gian cũng dừng lại, không ai nói một lời, chỉ có bầu không khí im lìm như chết.

Chiếc hộp sắt ném không trúng mục tiêu mà trúng vào trán Thẩm Hy Mạt, một dòng máu đỏ tươi tức thì trào ra, từ từ tràn qua lông mày, chảy xuống mặt, vô cùng đáng sợ.

Bà nội đứng sững tại chỗ, toàn thân như đông cứng, mắt đờ đẫn, chỉ chăm chăm nhìn Thẩm Hy Mạt. Chưa kịp đến xem vết thương của đứa cháu, bỗng một cơn đau thúc ở ngực, bà vội giơ tay ôm ngực, mặt co rúm, thiếu não.

Thẩm Hy Mạt chỉ cảm giác trán rất đau, nhưng thấy bà như vậy, vội nhào đến không kịp lau máu trên mặt, cuống quýt nói: “Bà, bà ơi, để cháu đi lấy thuốc cho bà.”

Đây không phải lần đầu Thẩm Hy Mạt chứng kiến bà phát bệnh, nhưng thấy bà đau đớn khổ sở, tim cô như bị bóp ghẹt, vội nói với Diêu Thanh: “Giúp tôi trông bà một lát.” Rồi chạy vào phòng trong lấy thuốc.

Bà nội uống thuốc xong, tay vẫn ôm ngực, rên rỉ: “Đau...”

“Mẹ có xe, để mẹ đưa bà đi bệnh viện.” Diêu Thanh lo lắng nói, rút mấy tờ khăn giấy định lau máu trên trán cho Thẩm Hy Mạt, nhưng cô vội nghiêng đầu né tránh.

“Không cần, bà đi đi!” Thẩm Hy Mạt mở cửa, nói to. Sau đó, rút điện thoại, không buồn nhìn, bấm thẳng cho 120, không ngờ máy bận. Đầu óc tê dại, lòng quặn từng cơn, đau không chịu nổi.

Đúng lúc đó, di động đồ chuông. Nhìn thấy ba chữ “Diệp Như Thìn” nhấp nháy trên màn hình, do dự vài giây, cuối cùng ấn nút nghe, anh chưa kịp lên tiếng, Thẩm Hy Mạt đã hỏi ngay: “Anh đang ở đâu?”

“Nếu anh không nhớ nhầm, thì hôm nay là sinh nhật em phải không?” Diệp Như Thìn ung dung nói.

“Anh đang ở đâu?” Thẩm Hy Mạt nhắc lại, giọng hơi nghẹn: “Bà em phát bệnh rồi...”

Lúc này, không có lựa chọn nào khác, còn anh là cái phao cứu sinh duy nhất cô có thể bám vào.

“Anh sẽ đến ngay.”

Diệp Như Thìn quả nhiên đến rất nhanh, nhìn thấy căn phòng như vừa bị trộm cướp, anh tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng không hỏi nhiều, chỉ giục cô: “Đi lấy túi, đến bệnh viện mau.” Anh muốn sóc bà ra xe, nhưng bà hất tay anh, giọng yếu ớt như dốc hết sức nói: “Cút đi!”

“Bà, bây giờ bà nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra. Bà không muốn đi thì cháu cũng phải đi.” Thẩm Hy Mạt chỉ vào vết máu loang lổ trên trán mình.

Bà nội đau khổ nhìn Thẩm Hy Mạt, không phản đối nữa, miệng lẩm bẩm: “Nghịch chương, nghịch chương...”

Thẩm Hy Mạt ngồi bên ngoài phòng bệnh, mắt đờ đẫn nhìn xuống nền lát đá sáng bóng dưới chân, mãi không nói gì.

“Bà sẽ không sao đâu.” Diệp Như Thìn quàng tay ông vai cô, giọng anh vốn lạnh lùng, giờ ấm như nước suối nóng, tưới vào lòng cô.

Cô ngoan ngoãn dựa vào anh, mùi hương chỉ thuộc về anh, lại bao bọc quanh cô như ngày xưa.

Lúc này, cô chỉ muốn đắm trong mùi hương đó, cứ thế, đắm mãi, đắm mãi, không bao giờ tỉnh dậy.

Nếu không tỉnh dậy sẽ không có cãi nhau, không có những mối bận lòng muốn hóa giải cũng không thể, càng không có những đau khổ đầy vơi thế này.

Thế giới của cô như bị càn quét, cướp đi không chỉ bà nội rất mực thương yêu mà cả trái tim tan nát của cô. Còn anh là người duy nhất cô có thể nương tựa lúc này.

Thẩm Hy Mạt bèn chồm nhìn cửa phòng bệnh.

“Diêu Thanh đi rồi à?” Cô ngược nhìn Diệp Như Thìn. Làn da cô vốn trắng như hạt trân châu dưới ánh đèn ne-on càng nhợt nhạt.

“Ừ.” Diệp Như Thìn ái ngại vuốt tóc cô.

“Ngày trước em đã nói với bà ấy, sinh nhật em không cần đến, nhưng bà ấy vẫn đến.” Thảm Hy Mạt ngồi thẳng lên, rời khỏi tay anh. Khi anh vuốt tóc cô, Thảm Hy Mạt bỗng nhớ đến cô người yêu của anh, anh cũng đối xử với cô ta dịu dàng như thế sao?

“Chẳng lẽ em không muốn bà ấy đến thật?”

Thảm Hy Mạt đan hai tay vào nhau, siết chặt, trầm ngâm một hồi, khẽ nói: “Vâng!”

“Bà ấy sẽ rất buồn.”

“Không liên quan đến em.” Thảm Hy Mạt nói nhỏ.

“Bao nhiêu năm rồi, em vẫn chưa nghĩ thông? Em không thử suy xét vấn đề từ góc độ khác xem sao.” Diệp Như Thìn chau mày.

“Chúng ta không nên tiếp tục chủ đề này nữa.” Thảm Hy Mạt ngắt lời.

Diệp Như Thìn thấy cô có vẻ ủ rũ, cũng không nói nữa, sờ vào dải băng trên trán cô hỏi: “Còn đau không?”

“Không, không đau tý nào.” Thảm Hy Mạt nói trơn tru như không có chuyện gì xảy ra.

Chảy nhiều máu như vậy, sao có thể không đau! Diệp Như Thìn nhíu mày: “Sao phải tự lừa dối?”

Thảm Hy Mạt cười đau khổ, chỉ vào ngực mình, nói: “Nỗi đau trên trán có đáng gì so với nỗi đau ở đây.” Đúng vậy, vết thương trong tim dường như khiến cô quên mất vết thương trên trán.

“Có cần anh giúp em giải sầu không?” Diệp Như Thìn nhìn cô bằng đôi mắt đen như mực.

“Kể chuyện tiêu lâm hay nhăn mặt làm xấu?” Thâm Hy Mạt vẫn nhớ anh có sở trường về hai khoản đó.

“Coi thường anh quá rồi.”

“Vậy anh có chiêu gì?” Thâm Hy Mạt rất muốn biết, rốt cuộc anh dùng cách nào giúp cô đỡ buồn.

“Lát nữa mới tiết lộ.” Diệp Như Thìn tỏ vẻ bí mật, giơ tay vén tóc cô, nói nhỏ: “Em thế này, tiêu tụy quá, xấu lắm.”

“Em đâu phải là siêu sao, cần đẹp làm gì?” Thâm Hy Mạt gạt tay anh ra.

“Để cho anh nhìn.”

Thâm Hy Mạt cười nhạt: “Sau đó thì sao? Anh lại yêu em, bỏ cô người yêu kia, nói lại tình xưa với em à?”

Ánh mắt thâm trầm, Diệp Như Thìn đăm đăm nhìn cô: “Anh sẽ hối tiếc, hối tiếc không ở bên em.”

Chương năm: Cả bầu trời sao, đôi lấy một hạt đậu đỏ

Cô không hối tiếc họ đã để mất nhau giữa biển đời, chỉ tiếc lúc có anh, cô đã không yêu anh nhiều hơn, nhiều hơn chút nữa...

Trong khoảnh khắc, trái tim Thảm Hy Mạt rung lên, mặt tái đi. Bằng ấy năm, dường như cô vẫn chờ anh nói ra câu đó, chờ mãi, chờ mãi, cuối cùng cũng chờ được, nhưng lại không hề thấy vui, có một nỗi buồn vô cớ se sẽ trong lòng.

Năm xưa, chính cô rời bỏ anh, chính cô từ bỏ cuộc tình thủy chung của họ trong mắt người ngoài. Dẫu vậy, người buồn không chỉ mình anh, mà còn chính cô với những đêm dài trăn trở.

Trong thời gian đó, cô không muốn ăn gì hết, không muốn làm gì hết, lên giảng đường không thể nào tập trung nghe giảng. Tiểu Kiều, bạn cùng phòng bảo cô: “Thảm Hy Mạt, xem ra chàng Diệp Như Thìn không chỉ là món ăn tinh thần của cậu, mà còn là tất cả cuộc sống của cậu nữa kia.” Có lẽ Tiểu Kiều nói đúng, Thảm Hy Mạt đã coi anh là tất cả cuộc sống của mình, là người chông tương lai của mình. Nhưng một người quan trọng như thế, sắp ra khỏi cuộc sống của cô, biến mất trong tầm mắt cô, làm sao cô có thể sống bình thường như trước?

Dù cô là người trước tiên rời bỏ bến bờ tình yêu của họ, anh cũng nên quay lại chốn cũ tìm cô, cho đến khi tìm được chứ, không phải sao?

Phải, Thảm Hy Mạt từng hy vọng anh sẽ tìm mình, dù chỉ một tin nhắn, một lời nói. Nhưng sự chờ đợi dài dặc của cô, chỉ đổi lại những hẫng hụt,

thất vọng hết lần này đến lần khác. Sau đó, cô nghĩ, một người kiêu ngạo như anh, sao có thể tha thứ cho sự phản bội của cô. Tuy Trình Mộ chỉ là người bị cô lợi dụng để buộc anh ra đi, nhưng với anh, rốt cuộc cô vẫn là người phản bội.

Yêu một người, là có thể chịu đựng tính xấu của người đó, chấp nhận sự đùa giỡn của người đó, thậm chí có thể chấp nhận những bí mật người đó không muốn nói ra, nhưng ai có thể chấp nhận sự phản bội?

Nếu rốt cuộc hai người không thể bên nhau trọn đời, có lẽ như người ta bảo, duyên phận chưa đủ. Nếu duyên phận chưa đủ, thì mất nhau có gì phải hối tiếc?

Cô không nuối tiếc họ mất nhau trong biển đời, chỉ tiếc là, lúc có anh, cô đã không yêu anh nhiều hơn, nhiều hơn chút nữa...

Thẩm Hy Mạt lấy ra chiếc gương nhỏ trong ví, nhìn mình trong gương, quả thực vô cùng tiều tụy, mặt quá xanh xao, như không còn sắc máu. Cô gập gương lại, nhìn vào đôi mắt đen hút hồn của Diệp Như Thìn nói: “Cũng không phải lần đầu anh nhìn thấy em trong bộ dạng thế này.”

“Nếu em cứ muốn duy trì nguyên trạng, anh cũng không có ý kiến gì.” Diệp Như Thìn nhún vai gơ hai tay, thể hiện sự bất cần. Sau đó, hơi nheo mắt, giọng lạnh lùng: “Anh ta, chẳng lẽ không bận tâm?”

“Anh nghĩ ai cũng coi trọng ngoại hình như anh à?” Thẩm Hy Mạt liếc anh một cái, nói tiếp: “Hơn nữa, nhãn quan của anh càng ngày càng kém.”

“Như vậy càng dễ sống.”

Thẩm Hy Mạt không muốn tiếp tục tranh luận với anh, im lặng, bỏ dép ra, co chân ngồi trên ghế, đầu gục vào đầu gối, mặt hơi ngoảnh sang bên,

mắt khép hờ.

Cặp mi dài đỏ một vệt bóng râm cong cong dưới mắt, mấy lọn tóc mềm, đen mượt xõa xuống cánh tay, càng nổi bật làn da trắng muốt.

Diệp Như Thìn ngơ ngẩn nhìn, mắt tràn ngập yêu thương. Anh giơ tay, định vén mấy sợi tóc kia nhưng lại thôi.

Hy Mạt, sinh nhật em, anh chưa bao giờ quên, bởi vì nó luôn ở trong tâm trí anh. Làm xong việc, anh gọi điện mấy lần, em không nghe máy. Nhìn đồng hồ, giờ này em đã hết giờ làm, nhưng lại nghĩ, dù em đi đâu, anh cũng muốn thử đến nhà, hy vọng có thể gặp em.

Thật may, em ở nhà, vậy là anh được gặp em.

Khi nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của em, lòng anh quặn đau, nhưng không biết làm gì. Giá mà anh có thể chịu đựng đau đớn thay em, nhưng anh chỉ có thể lau vết máu cho em. Bàn tay ấm áp chạm vào mặt cô, cảm nhận được cái rung mình rất nhẹ của cơ thể em, giống như lần đầu tiên anh cầm tay em.

“Người nhà của bệnh nhân phòng 14 đâu?” Bác sĩ bước ra ngoài phòng bệnh, hỏi.

Thẩm Hy Mạt ngẩng đầu, nhảy khỏi ghế, chạy đến bên bác sĩ, cuống quýt nói to: “Đây ạ!”

“Nói nhỏ một chút.” Bác sĩ nói, “Bệnh nhân hiện đã ổn định, may đưa đến viện kịp thời.”

“Cám ơn bác sĩ!” Thẩm Hy Mạt xúc động nói.

Diệp Như Thìn định theo cô vào phòng bệnh, Thẩm Hy Mạt vội ngăn lại: “Bà em không muốn gặp anh.”

“Vậy anh đợi em ở đây.”

“Đợi em làm gì?”

“Quên rồi à? Giúp em giải sầu.”

“Không cần đâu, anh đi đi!” Cô mệt mỏi nói.

Một lúc sau, khi Thẩm Hy Mạt từ phòng bệnh đi ra, định lấy nước cho bà, nhìn thấy Diệp Như Thìn vẫn ngồi đợi bên ngoài. Cô đi đến hỏi: “Sao vẫn chưa đi?”

Diệp Như Thìn nhìn cốc nước trong tay cô nói: “Mang nước vào cho bà rồi đi với anh!”

“Em phải ở lại trông bà.”

“Một ngày hai bốn tiếng, dành cho anh một ít thời gian, không được sao?” Giọng anh như nài nỉ.

Hiếm khi thấy anh nói với mình bằng cái giọng đó, đúng là hạ mình hết cỡ, bé nhỏ như cát bụi, Thẩm Hy Mạt bỗng mềm lòng hỏi: “Anh định đưa em đi đâu?”

“Không xa lắm, không mất nhiều thời gian của em.” Diệp Như Thìn nói với vẻ thành khẩn.

Thẩm Hy Mạt trầm ngâm giây lát, cuối cùng đồng ý.

Diệp Như Thìn đưa cô đến trước một khu chung cư vừa xây xong.

“Đưa em đến đây làm gì?” Thảm Hy Mạt ngạc nhiên.

“Đi theo anh.” Anh kéo tay cô.

Bàn tay ấy rất lạnh, hơi ấm từ tay anh đang truyền sang từng ngón tay đó, lan khắp cơ thể.

Hơi ấm này, Thảm Hy Mạt vẫn nhớ, từng là hơi ấm anh trao cô.

Vẫn nhớ, vào mùa đông, tay cô luôn rất lạnh, anh thường nói đùa: “Kiếp trước chắc em là tảng băng.”

Cô hỏi: “Còn anh?”

“Anh ấy à, kiếp trước nhất định anh là ngọn lửa, chuyên làm tan em, làm tan băng tuyết trong tim em.” Anh vừa nói vừa nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô, rồi ử nó trong túi áo khoác ấm sực của mình. Năm đó, mùa đông lạnh đến mức làm người ta run bần bật, nhưng chỉ cần có anh ở bên, thế giới của Thảm Hy Mạt sẽ ấm áp, như tràn ngập ánh nắng.

Nhưng sự ấm áp anh trao lúc này, cô không thể yên lòng chấp nhận.

Muốn rút tay về, nhưng anh càng nắm chặt.

“Anh là người thế nào với em?” Thảm Hy Mạt không cố vùng ra nữa, chỉ đứng lại, nhìn anh hỏi.

“Em nghĩ thế nào thì là thế đó.” Diệp Như Thìn phớt lờ thái độ của Thảm Hy Mạt, vẫn nắm tay cô đi vào khu chung cư.

“Anh đưa em đi đâu, đến chỗ anh ở à?” Thẩm Hy Mạt tiếp tục hỏi.

“Ý đó không tồi.” Diệp Như Thìn nghiêng đầu, nhếch mép cười.

“Vậy thì anh tìm nhầm người rồi.” Thẩm Hy Mạt lại thử giăng tay ra, anh hình như đoán được, càng nắm chặt hơn.

“Đưa người lạ đến thà đưa em đến, không phải sao?”

“Khón kiếp!” Thẩm Hy Mạt vung tay kia lên, nhưng đã bị anh túm được.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh trở nên nghiêm lạnh, mặt cũng lạnh như băng, giọng sòng sạo: “Yên nào! Đây là khu chung cư mới xây, vẫn chưa có người đến ở. Em động não chút đi, anh chọn mua nhà ở đây sao? Tính khí vẫn thế, động tý là nổi nóng.”

Thẩm Hy Mạt buông tay, tỏ ra áy náy, khẽ nói: “Tại em quá nhạy cảm.”

“Em có biết lúc nào em đáng yêu nhất không?”

“Hả?” Thẩm Hy Mạt ngược mắt nghi hoặc.

“Khi biến thành động vật đơn bào.” Diệp Như Thìn thản nhiên nói.

“Anh có biết khoảnh khắc bất ngờ nào của anh làm em khó quên nhất không?”

“Sao?” Diệp Như Thìn nhíu mày, “Thì ra, em chưa hề quên anh.”

“Khoảnh khắc bất ngờ của anh khiến em khó quên nhất chính là...” Thẩm Hy Mạt hơi nghiêng đầu, ra vẻ suy nghĩ, “Là lúc nhìn thấy anh quần

lót bị gió thổi bay, mắc vào cành cây.” Nghĩ đến chuyện đó, cô che miệng cười thầm.

Mặt Diệp Như Thìn lập tức sa sầm, nhìn cô với ánh mắt có thể đông cứng vạn vật.

“Này, sao phải đi cầu thang bộ?” Thẩm Hy Mạt ngạc nhiên thấy Diệp Như Thìn xăm xăm đi về phía cầu thang bộ, liền đến trước cầu thang máy, ấn nút nhưng không có tín hiệu.

“Thang máy vẫn chưa lắp xong.” Diệp Như Thìn hai tay bỏ túi quần ung dung nói.

“Anh định đưa em đi đâu?”

“Sân thượng.”

“Anh muốn để bệnh nhân như em leo hai mươi mấy tầng sao?”

“Nếu không muốn anh bế lên, thì chịu khó đi bộ.” Diệp Như Thìn dang hai tay, như định bế cô.

Thẩm Hy Mạt lườm anh một cái, đi vượt lên.

Trong đêm yên tĩnh, tiếng giày cao gót lạnh lạnh nện trên nền lát đá.

“Lần sau có thể hạn chế đi giày cao gót, được không?” Diệp Như Thìn bước theo cô, trách móc.

“Có phải anh đi đâu.”

“Nhưng nó ảnh hưởng nghiêm trọng đến thính giác của anh. Em không thấy nó rất chói tai à?”

“Trái lại em cảm thấy tiếng giày cao gót nên trên đường rất hay, giống nó đang hát vậy.” Thẩm Hy Mạt quay đầu, mỉm cười.

“Có người, sao mà dễ quên mọi thứ thế!” giọng trầm ấm của Diệp Như Thìn thoảng qua tai.

“Anh nghĩ em vẫn là người trước đây ư?” Thẩm Hy Mạt hơi ngẩng đầu nhìn anh.

“Có lẽ mình đã lên đến tầng sáu rồi.” Diệp Như Thìn lơ đãng nói.

Thẩm Hy Mạt vội im bật, phớt lờ anh, quay người đi tiếp. Cô không biết mình đã lên đến tầng mấy, chỉ cảm thấy rất nóng, ngực hơi nặng nề, thở khó khăn, vô thức dừng lại, thở gấp.

“Hình như là... tầng mười hai.” Diệp Như Thìn vỗ tay, đèn điều khiển bằng âm thanh bùng sáng, dưới ánh điện màu vàng, âm áp trông cô hơi mệt mỏi, mặt thấm mồ hôi, ngực phập phồng như sóng. Anh bước qua bậc tam cấp, tiến đến trước mặt cô, biến mất ở chỗ rẽ.

[©DTV](#)

Thẩm Hy Mạt không chịu thua, đứng thẳng lên, đuổi theo anh.

Khi Diệp Như Thìn đến tầng mười tám, tiếng bước chân phía sau mỗi lúc một xa, dường như sắp biến mất. Anh vội vã đi xuống tầng.

Cô đứng dựa vào góc tường tối, thở hắt hắt, như con mèo nhỏ bị thương.

“Đây, không giống tầng thượng...” Diệp Như Thìn thông thả nói.

Thẩm Hy Mạt ngẩng đầu, không buồn nhìn anh, thông thả đi tiếp. Thẩm Hy Mạt, ai bảo hàng ngày không chịu rèn luyện, bị người ta chế nhạo phải không? Có tiếng nói nhỏ trong lòng.

Không còn hơi sức tranh luận với anh, chỉ mong nhanh chóng kết thúc cuộc “trường chinh” này. Bỗng, tay bị ai nắm chặt, cái bóng cao cao của Diệp Như Thìn đã đổ ngay trước mặt.

“Đừng hơi tý là túm tay em, em không phải là thú cưng của anh.” Thẩm Hy Mạt giằng tay ra, lại cố gắng đi lên tầng.

“Với tốc độ này của em, lên được tầng thượng chắc trời đã sáng.” Diệp Như Thìn vẫn nắm tay cô, cùng đi tiếp lên tầng.

Thẩm Hy Mạt thừa nhận, nếu Diệp Như Thìn không kéo đi, nhất định cô không thể lên tầng thượng nhanh như vậy.

Gió đêm mát lạnh thổi ù ù, Thẩm Hy Mạt cảm thấy khoan khoái vô cùng, nhưng vẫn còn chưa kịp đắm mình thưởng thức làn gió trong lành, thì một chiếc áo khoác đã quàng lên vai cô. Con gió lạnh thổi qua, thoảng mùi hương quen thuộc, tỏa quanh cô.

“Em đang rất nóng.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa bỏ áo xuống, trèo hai mươi mấy tầng nhà, cả người cô nóng rực, mặt ửng hồng thành cánh tường vi phấn hồng.

“Không mặc à?” Diệp Như Thìn đón chiếc áo, cúi đầu nói: “Ra mồ hôi mà gặp gió lạnh rất dễ bị cảm, em muốn bị cảm hả?”

Thẩm Hy Mạt mím môi, hơi do dự, rồi cầm lại chiếc áo khoác lên người. Sau đó, bước đến vịn tay vào lan can, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời đen đầy sao lấp lánh, một vầng trăng khuyết treo cao, tỏa ánh sáng mượt mà.

Muốn tìm chòm sao O-ri-on nhưng sao quá dày, lóa mắt, không tìm thấy. Bầu trời sao đẹp thế này, không phải lúc nào cũng được chiêm ngưỡng, hết như một dòng sông sao bát ngát, đầy ắp ánh sáng. Thẩm Hy Mạt ngây người nhìn, quên bẵng Diệp Như Thìn đứng bên.

Anh chỉ ánh đèn phía xa, nói: “Em nhìn đi.”

Một dải đèn sáng rực phía xa, chiếu sáng toàn thành phố, cảnh tượng thật tráng lệ.

“Nhìn gì?”

“Những ánh đèn kia.”

“Tiếc là, chúng không thuộc về em.” Thẩm Hy Mạt nghiêng đầu nhìn anh, bất ngờ gặp ánh mắt anh đang nhìn cô. Trong ánh đêm, đôi mắt Diệp Như Thìn càng sáng rõ, dường như có một sức hút mãnh liệt khiến cô không thể rời mắt.

“Em muốn có nó ư?” Diệp Như Thìn hỏi nghiêm túc, ánh mắt chân thành.

“Em muốn thì anh có thể cho ư?” Thẩm Hy Mạt buột miệng nói.

Diệp Như Thìn ngược nhìn trời, trầm ngâm hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Không thể.”

Thẩm Hy Mạt cười nhạt: “Đã không thể, sao còn hỏi?”

“Em trả lời qua quýt như vậy, tại sao anh phải nói thật?” Diệp Như Thìn quay đầu nhìn cô, mắt lóng lánh như sao.

Anh vẫn như trước, luôn thoáng nghe là có thể nhận ra sự dối phó, thậm chí nói dối của cô. Do cô không biết che giấu, hay giả bộ quá giống? Thẩm Hy Mạt trầm nghĩ, dù anh có thể cho cô một ngọn đèn, một gia đình thì sao? Có một số chuyện vẫn nằm chắn ngang trong lòng cô, không phải anh bước vào thế giới của cô là chúng sẽ biến mất. Huống hồ, sau khi chia tay nhau, cô chưa từng nghĩ, sẽ có ngày hai người sẽ có một gia đình.

“Anh đưa em đến đây, định giúp em trị thương như thế nào?” Ánh mắt dừng lại trên người Diệp Như Thìn, Thẩm Hy Mạt nhìn áo sơ mi của anh bị gió thổi căng phồng, “Bao nhiêu năm rồi, cách an ủi người khác của anh, không những không tiến bộ, mà còn thụt lùi đi.”

“Vết thương lòng của em, có còn cần anh điều trị không?” Anh bước đến bên cô, quan tâm hỏi.

“Tiểu nhân, nói không giữ lời.” Ban đầu ai khơi khơi nói giúp tôi giải sầu, rồi ai đưa tôi đến đây? Bây giờ thì hay rồi, anh đưa tôi lên tầng thượng hứng chịu gió lạnh, còn cố ý trêu chọc, làm tôi tức chết. Thẩm Hy Mạt nhìn

bộ dạng tung tung của anh, chỉ muốn anh biến đi cho khuất mắt, nhưng anh lại chăm chăm nhìn, như muốn nhìn thấu tận tâm can cô.

“Có những nút thắt, cần chính em tự cởi. Anh không giúp được, người khác cũng không giúp được.” Gió lạnh ù ù từ phía sau thốc tới, Diệp Như Thìn cảm giác gió lạnh hun hút sau lưng.

Ngực nặng trĩu, ánh mắt chỉ thoáng gặp ánh mắt anh, lại bối rối quay đi, Thẩm Hy Mạt đắm mình trong suy tư.

“Giữ mãi những ký ức đã qua, không phải là chuyện hay.”

Giọng trầm ấm của Diệp Như Thìn thoảng qua, cô hít một hơi, nói: “Những chuyện đó, anh không hiểu được đâu.”

“Vào chủ đề chính thôi.” Diệp Như Thìn cắt ngang suy nghĩ của Thẩm Hy Mạt, bắt gặp ánh mắt băn khoăn của cô ngược nhìn.

“Anh có tiết mục gì dành cho em sao?” Thẩm Hy Mạt khép tà áo khoác, mỉm cười.

Cặp mày cô giãn ra, khóe môi nhếch một đường cong tuyệt mỹ, mắt cong như cây cầu, cả khuôn mặt bừng sáng. Nụ cười đó như có ma lực khiến Diệp Như Thìn ngơ ngẩn nhìn mãi. Anh thích cô cười như vậy, dường như chỉ như vậy, anh mới yên lòng.

Một lúc sau, anh mới định thần, lạnh lùng hỏi: “Em nghĩ anh là MC chắc?”

“Nếu không thì sao?” Thẩm Hy Mạt phản bác.

Diệp Như Thìn rút trong túi áo ra một chiếc hộp màu hoa hồng tuyệt đẹp, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nói: “Hôm nay là sinh nhật em, gạt hết mọi phiền muộn sang một bên, đừng nghĩ nhiều. Dù em nghĩ bao nhiêu cũng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, chúng chỉ càng khiến em thêm phiền muộn.”

“Anh nghĩ đâu em là máy vi tính à, có thể bỏ tất cả những thứ không vui vào thùng rác?” Cô cầm chiếc hộp, vui vẻ nói: “Để em đoán nhé, trong này có phải là móc treo điện thoại Saint-Seiya hay mặt dây chuyền hình Dorremon?”

Thì ra, lưu trong tâm trí anh, vẫn là hình ảnh của cô ngày trước.

Diệp Như Thìn từng rất mê phim hoạt hình Saint-Seiya, anh thường tặng Thẩm Hy Mạt những sản phẩm ăn theo các dũng sĩ trong phim. Về sau, qua một cô bạn cùng phòng của Thẩm Hy Mạt, anh mới biết, thực ra Thẩm Hy Mạt không thích những sản phẩm ăn theo Saint-Seiya. Lúc đó, anh mới nghĩ ra, lâu nay, anh luôn dùng những thứ mình thích để tặng cô, mà quên hỏi sở thích của cô. Về sau, anh được biết, Thẩm Hy Mạt rất thích bảo bối của Doremon, cho nên mỗi lần sinh nhật cô, anh đều tặng món quà đó.

Chỉ có điều, bây giờ đã khác, anh không còn là chàng trai non nớt ngày nào, đã ném trái sóng gió cuộc đời, dần dần trở thành một người đàn ông khác mà cô không còn quen thuộc.

Diệp Như Thìn bật cười, mở chiếc hộp, nói: “Chúc sinh nhật vui vẻ!”

Bỗng, từ trong hộp tỏa ra vàng hào quang nho nhỏ, lóng lánh trong đêm.

Anh bắt đầu hiểu phụ nữ từ bao giờ? Thẩm Hy Mạt vô cùng ngạc nhiên, rồi chợt nghĩ, trong thời gian năm năm anh biến mất, nhất định đã có người

dạy anh biết yêu, dạy anh trưởng thành. Chỉ có điều, cô chưa từng được chứng kiến.

Nhìn đăm đăm đôi hoa tai hình con bướm đẹp mê hồn, Thẩm Hy Mạt nhoèn cười: “Anh cũng tặng cô ấy một đôi như thế này, phải không?”

Sắc mặt Diệp Như Thìn tức thì cứng lại, như đóng băng, giọng lạnh tanh: “Em với anh ta cũng thế, phải không?”

Thẩm Hy Mạt bần thần giây lát, nói: “Ồ, không như thế, đương nhiên là không như thế. Nếu cũng như thế, chúng tôi đã không chia tay.”

“Thẩm Hy Mạt!” Diệp Như Thìn chột cao giọng: “Nhất định phải nói như vậy em mới vui lòng ư? Không muốn lưu lại chút gì tốt đẹp trong buổi tối hôm nay, trong lúc này hay sao?”

“Tốt đẹp giữa anh và em?” Thẩm Hy Mạt lập tức cởi áo khoác trên người, nhét vào tay Diệp Như Thìn: “Chúng ta đã kết thúc từ lâu.”

Nếu anh muốn tôi nhớ anh ngày hôm nay, như kịp thời đưa bà tôi đi bệnh viện, chúc mừng sinh nhật tôi, tặng tôi đôi hoa tai, vậy thì xin lỗi. Lúc này, bộ nhớ trong đầu tôi đã hỏng, tạm thời không thể phục hồi.

Diệp Như Thìn cố gắng kiềm chế ký ức đang trỗi dậy, thản nhiên khoác lại chiếc áo lên người cô, nét mặt trở nên dịu dàng, nhỏ nhẹ nói: “Không phải anh và em, không phải chúng ta, mà là em, cái tốt đẹp thuộc về mình em.”

Thẩm Hy Mạt nhún vai, lộ vẻ bối rối, thầm nghĩ có lẽ tại mình quá nhạy cảm, có thể anh chỉ muốn ở bên mình trong buổi tối sinh nhật này, chỉ muốn tặng mình một món quà mà thôi. Nghĩ vậy, cô chỉnh lại áo khoác, nở một nụ

cười rạng rỡ, nói: “Cám ơn, cảm ơn anh đã ở bên em trong ngày sinh nhật em.”

Diệp Như Thìn vẫn nhớ, Thẩm Hy Mạt từng nói với anh, giữa hai người yêu nhau, khi họ nói nhiều những từ đại loại như: “cám ơn”, “không cần”, “không sao” nghĩa là họ sắp chia tay, đang dần xa nhau. Lúc đó, anh chưa hiểu lắm câu đó, nhưng lúc này anh đã hiểu, hiểu rất sâu sắc. Lúc này anh đã trở về vị trí của một người bạn bình thường, thậm chí, trong lòng Thẩm Hy Mạt, anh chỉ là một người qua đường trong thế giới của cô.

Dẫu vậy, anh vẫn cảm thấy mắc nợ Thẩm Hy Mạt. Bởi vì, bằng ấy năm, anh đã biến mất trong cuộc sống của cô, bằng ấy năm không ở bên cô.

“Không cần cám ơn.” Diệp Như Thìn lơ đãng nói mấy chữ đó, nhìn thấy ánh mắt long lanh của cô chột tối.

Gió đêm ào ạt thổi tung tóc cô, chúng bay phất phơ, chờn vờn áo sơ mi của anh.

Thẩm Hy Mạt cảm thấy hơi lạnh thấm vào người, vội vàng choàng áo khoác, nhìn đôi hoa tai kim cương lóng lánh, nói: “Món quà quá đắt, em không thể nhận.”

“Lý do không thuyết phục.” Diệp Như Thìn không đợi cô nói tiếp, đi thẳng đến trước mặt Thẩm Hy Mạt, vén những sợi tóc bay vào sau tai cô. Nhìn đôi hoa tai bạc cô đeo, trách nhẹ: “Đã biết em không thể đeo hoa tai bạc, sao vẫn đeo? Lần trước đã bị viêm tấy, quên rồi à? Đúng là vừa liên sẹo đã quên đau.”

“Lần này... không sao...” Thẩm Hy Mạt lắp bắp. Mùi cơ thể anh sao mà nồng nàn bao bọc quanh cô. Tim Thẩm Hy Mạt lại vô cớ đập nhanh, ngực phập phồng dữ dội.

“Từ nay không được đeo hoa tai bạc hoặc nhựa nữa. Lần trước em đeo mấy thứ đó nên mới bị viêm tai.” Diệp Như Thìn âu yếm nói.

Nhờ ánh sao trời, anh thận trọng tháo đôi hoa tai cũ, khi tay anh chạm vào tai, một làn hơi ấm bất chợt chạy qua cơ thể cô, lan đến tứ chi, lan khắp toàn thân.

Những điều nhỏ nhặt ấy, không ngờ anh lại để ý, vậy mà khi còn ở bên nhau, anh chưa bao giờ để ý cô đeo hoa tai hay không, đừng nói tặng hoa tai. Ý nghĩ này dấy lên làn hơi ấm từ từ lan trong tim Thẩm Hy Mạt.

Tai cô mềm mại, hơi lạnh vì gió đêm. Anh vừa đeo đôi hoa tai mới cho cô vừa hỏi: “Có đau không?” Động tác rất gượng nhẹ như sợ cô đau.

“Không.” Thẩm Hy Mạt khẽ cắn môi, thực ra, cũng hơi đau, nhưng chút đau ấy có là gì, cô chỉ thấy lòng ấm ran ran.

Bức tranh lần đầu tiên anh đeo hoa tai cho cô vậy là được đóng khung.

“Có biết hôm nay sẽ có sao băng không?” Đeo cho cô xong, anh ngẩng nhìn trời.

“Cái đó...sao biết được?” Lễ nào tiết mục thứ hai là ngắm sao băng.

“Có còn nhớ lần mình cùng đi ngắm sao băng không?”

Cánh cửa kí ức của Thẩm Hy Mạt bỗng bật mở, lần đó, sao có thể quên?

Đó là một đêm gió lạnh se sắt, họ đứng ở một góc tường khuất nẻo trong trường, lặng lẽ chờ xem sao băng. Đợi rất lâu vẫn không thấy sao băng, chỉ

có những cơn gió lạnh thấu xương. Anh ôm cô, siết chặt vào lòng, cô nép vào anh, hai tay họ đan vào nhau, như vậy có lẽ sẽ ấm hơn. Tối hôm đó, họ không nhìn thấy sao băng, ngày hôm sau Thẩm Hy Mạt còn bị cảm lạnh. Cô ngộ ra một cách sâu sắc, có những sự lãng mạn, cho dù phải trả giá, cũng chưa hẳn đẹp như trong tưởng tượng.

“Anh sẽ không để em lạnh cóng lần nữa chứ?” Thẩm Hy Mạt bật cười nghĩ đến chuyện cũ.

“Lần này chắc chắn có.” Diệp Như Thìn trả lời dứt khoát.

“Nhưng đôi tượng ngày mai bị cảm lạnh sẽ thay đổi.” Thẩm Hy Mạt nhìn chiếc sơ mi mỏng trên người anh.

“Đừng nghĩ anh là em.” Diệp Như Thìn chỉ một vì sao lấp lánh ở chân trời, hỏi: “Biết đó là sao gì không?”

“Anh đã hỏi em rồi, sao Bắc Cực mà.” Thẩm Hy Mạt nói ngay.

“Vậy em có biết nó là hóa thân của người chúng ta yêu nhất không?” Diệp Như Thìn thông thả nói.

Thẩm Hy Mạt không hiểu, ngược nhìn anh: “Vì sao?”

“Bởi vì, trong tim mỗi chúng ta, chỉ có người yêu nhất mới đủ sáng chói, mới đủ rực rỡ.”

“Ồ.” Thẩm Hy Mạt gật đầu nửa hiểu nửa không, rồi lại hỏi: “Ngôi sao sáng nhất trong tim anh là hóa thân của ai?”

Cô chờ câu trả lời của anh, nhưng lại sợ nghe thấy câu trả lời đó, bàn tay để trong túi áo bất giác nắm chặt.

“Em cảm thấy có thể là ai?”

Trái tim Thẩm Hy Mạt vừa nảy lên lại từ từ rơi xuống, cố gắng tỏ ra vui vẻ: “Em không phải là con giun trong bụng anh, làm sao biết?”

Diệp Như Thìn nhìn cô bằng ánh mắt như hiểu thấu cô, hơi nhướn mày, ra vẻ trầm tư, lát sau mới nói: “Cô ấy giống như sao băng, chỉ vút qua thế giới của anh, rồi lập tức biến mất.”

Một ngôi sao băng ở chân trời vụt lóe, chiếu sáng cả trời đêm, chiếc đuôi dài vạch một đường cong sáng chói, thanh như nét vẽ, rực rỡ hiện lên trong tầm mắt cô.

Thẩm Hy Mạt đăm đăm nhìn dải sao băng vừa vụt sáng đã biến mất, trầm nghĩ, cô ấy có thể là ai? Nhưng cuối cùng vẫn không hỏi lại anh.

“Đã nói điều ước chưa?” Diệp Như Thìn cúi đầu hỏi cô.

“Ồ.” Cô gật đầu.

“Ước điều gì?”

“Muốn nghe à?”

“Vớ vẩn.”

Thời gian đi hết vòng này đến vòng khác, dài lê thê như lá mùa thu mãi không rụng hết.

Anh lặng lẽ đứng trong gió đêm, dáng mảnh khảnh, ánh trăng dịu dàng phủ lên người, cơ thể chìm trong lớp lớp ánh sáng, hiện ra những đường nét tuyệt mỹ.

Cuối cùng, lời của cô nhẹ nhàng mà nặng trĩu vẳng đến tai anh, từ từ phá nát tim anh.

“Nếu có thể, anh đừng bao giờ xuất hiện trong thế giới của em.”

Ngày hôm sau, Thâm Hy Mạt xin phép nghỉ, để hầm món canh sườn củ cải mang vào bệnh viện cho bà nội. Món canh hầm tốn của cô không ít thời gian, lúc đến bệnh viện đã gần trưa. Nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào phòng bệnh trắng toát, chiếu lên bó cắm chướng tươi rói, tuyệt đẹp để đầu giường, dưới ánh nắng, những giọt nước li ti trên cánh hoa càng long lanh, khoe sắc.

“Bà, nhìn xem cháu đem gì đến cho bà này.” Thâm Hy Mạt tay cầm phích nóng, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống.

“Cháu nấu được món gì, sao bà chả biết!” Khí sắc bà nội đã khá hơn nhiều, nhìn thấy Thâm Hy Mạt đến, vội ngồi dậy.

“Bà, cẩn thận!” Thâm Hy Mạt vội để phích lên bàn, vừa đỡ bà vừa khoe: “Cháu còn biết làm nhiều món nữa, bà nhìn này!” Thâm Hy Mạt mở phích nóng, mùi thơm phức, vô cùng hấp dẫn tỏa khắp phòng.

Bà cười, khen: “Hy Mạt, cháu biết nấu món này từ bao giờ vậy?”

Đúng, bà vẫn nhớ, Thâm Hy Mạt chỉ biết làm mấy món, toàn các món đơn giản, nhưng món xương hầm củ cải này, cô chưa từng làm bao giờ.

Để bồi dưỡng sức khỏe cho bà nội, trước khi làm món này, cô đã bỏ công tìm cách làm, rồi làm theo hướng dẫn. Cuối cùng cũng làm được, nếm thử thấy cũng khá.

“Cháu cũng mới học thôi, bà nếm thử xem!” Thảm Hy Mạt trút canh ra bát, múc một thìa, thổi qua, đưa sát miệng bà: “Cẩn thận kéo bỏng.”

“Cứ để tự bà, tay bà không sao.” Bà nội cầm lấy thìa, nhưng cô đã nói: “Chỉ một miếng này thôi để bà nếm trải cảm giác được cháu chăm sóc.”

Bà cười tí mắt, từng nếp nhăn ly ty ở khóe mắt giãn ra, sau khi nếm một thìa, bà dùng tay vuốt mép nói: “Ngon hơn bà nghĩ.”

“Lần sau cháu sẽ làm cho bà nhiều món ngon hơn.” Thấy bà hài lòng, Thảm Hy Mạt rất phấn khởi.

“Thôi, để bà tự xúc.” Bà nội đón chiếc thìa từ tay cô.

Trong khi bà ăn canh, Thảm Hy Mạt đứng dậy vô tình nhìn thấy bó cảm chương lộng lẫy, liền hỏi: “Hoa này ai tặng, hả bà?”

“Hoa à...” Bà nội húp xong thìa canh, dùng tay nhìn bó hoa, mặt tươi cười, “Trịnh Gia Vũ. Cái cậu đưa cháu về hôm trời mưa ấy.”

Thảm Hy Mạt bất ngờ bởi trí nhớ của bà, ngạc nhiên hỏi: “Ồ, anh ấy à, tặng xong là đi luôn ư?” thầm nghĩ, sao anh ấy biết bà nằm viện? Rồi đột nhiên, hiểu ra, ngoài Tiền Khê Khê lắm điều còn ai vào đây?

“Không, cậu ấy còn đi lấy nước nóng cho bà nữa!” Bà cầm tay Thảm Hy Mạt, giọng ôn tồn: “Hy Mạt, cháu cũng lớn rồi, tìm đám nào tốt, lấy chồng đi. Bà thấy, Trịnh Gia Vũ rất được.”

“Bà, bà mới chỉ gặp anh ấy một lần mà...” Khi Thẩm Hy Mạt đang nói thì có tiếng gõ cửa, vội ngẩng nhìn ra, qua tấm kính, thấy Trịnh Gia Vũ đứng bên ngoài.

Ngoài bệnh viện, rất nhiều cây xanh, toàn những cây cao to, tán xanh um, rậm rạp, vô vàn hạt bụi li ti lọt qua kẽ lá bay lơ lửng trên không, chậm chậm di chuyển như những cảm xúc xáo động trong lòng cô lúc này.

Những chuyện đã xảy ra, đã biến mất giống như những mảnh ghép bập bênh trong thế giới của Thẩm Hy Mạt. Cô rất muốn đoạn tuyệt với hết thảy những cái đó, giống như gió ngoài tai, bụi ngoài mắt. Nhưng, ký ức không biết nói dối, người cô không muốn gặp, chuyện cô không muốn xảy ra, đều đã từng tồn tại rất thật.

Ký ức quá sâu sắc mới càng gây tổn thương.

Cũng may, lúc này, cô không một mình.

Ít nhất, có anh.

Cho nên, thế giới của cô dường như có lý do để trở nên ấm áp.

Thẩm Hy Mạt ngồi trên xe của Trịnh Gia Vũ, nhìn khuôn mặt anh tú của anh, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Bởi vì...” Trịnh Gia Vũ thắt xong dây an toàn, chậm rãi quay đầu, nhìn cô hồi lâu, đáp: “Em cần anh.”

Quyển luyến một người mới cần người đó. Nếu không...anh ta càng đến gần, càng khiến người ta chán ghét.

Vậy, anh ấy thì sao? Trong lòng mình anh ấy thuộc khả năng thứ nhất, hay thứ hai? Thảm Hy Mạt thầm hỏi bản thân, nhưng không thể tìm ra câu trả lời chính xác.

Suy nghĩ rất lâu, cô mới ngược đôi mắt long lanh, miệng mỉm cười, hỏi anh: “Bất kì lúc nào, bất kì ở đâu, chỉ cần em cần anh, anh đều có thể lập tức đến bên em chứ?”

Câu hỏi này đã trăn trở trong lòng cả trăm, ngàn lần, cô không biết hỏi như thế có thỏa đáng không, cũng không biết rốt cuộc câu hỏi có đúng không. Nếu anh ấy đã bộc lộ rõ ràng, có gì cô tiếp tục là con ốc sên ẩn mình trong lớp vỏ dày? Ốc sên mang cái vỏ trên lưng có lẽ có thể bảo vệ mình, nhưng có khi nào nó lại là hòn đá vướng chân ngăn mình đến với tình yêu?

Trịnh Gia Vũ chăm chú lái xe, dường như không nghe thấy lời Thảm Hy Mạt, mắt vẫn nhìn về phía trước.

Họ im lặng rất lâu, không khí dường như ngưng trệ, yên tĩnh vô cùng, nghe rõ hơi thở của nhau.

“Em muốn người đầu tiên ở bên em khi em cần là anh sao?” Giọng nói của Trịnh Gia Vũ giống như xuyên qua mấy thế kỷ, cuối cùng mới đến tai cô.

Người đó, có thể là anh không?

Thảm Hy Mạt tư lự nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời.

Đưa cô đến trước khu nhà, Trịnh Gia Vũ lịch sự mở cửa xe cho cô.

“Vết thương có đỡ không?” Anh nhìn dải băng trên trán cô, quan tâm hỏi.

“Có.” Thẩm Hy Mạt khẽ gật đầu.

“Trưa nay ăn gì?”

“Nhà có thức ăn, nấu gì ăn tạm cũng được mà.” Thẩm Hy Mạt mỉm cười, “Cám ơn anh!” “Phải cám ơn thế nào?” Mắt anh sáng sắn nụ cười, êm dịu như nước.

Thẩm Hy Mạt suy nghĩ giây lát, nói: “Lần sau, mời anh ăn cơm.”

“Thiếu sáng tạo vậy sao?” Trịnh Gia Vũ càng cười.

“Ồ...” Thẩm Hy Mạt bối rối: “VẬY... anh nói đi.”

“Không mời anh đến nhà ăn bữa cơm à?” Trịnh Gia Vũ nói rất tự nhiên, “Xem tài nấu bếp của em thế nào.”

Thẩm Hy Mạt hơi do dự, cuối cùng nhận lời.

Chưa bao giờ anh thấy cô như vậy, đeo một chiếc tạp dề lớn, trông người càng mảnh mai, thao tác rất thành thạo.

Nắng tràn vào qua cửa sổ, cả người cô chìm trong nắng vàng giống như khoác lên mình tấm sa mỏng óng ánh. Vài sợi tóc đen nhánh xõa trên cổ càng tôn làn da mịn, trắng lóa như ngọc.

Cô mặc chiếc T shirt hơi sát, lộ vòng eo mảnh dẻ.

Anh đứng cạnh cửa bếp, chăm chú nhìn cô.

“Đêm Nguyên tiêu năm trước, đèn hoa sáng rực như ban ngày, trăng treo đầu ngọn liễu, hẹn ai sau hoàng hôn...” Thảm Hy Mạt vừa xào rau vừa khe khẽ hát.

Tiếng máy hút mùi ù ù át đi tiếng hát của cô, Trịnh Gia Vũ chỉ nghe loáng thoáng giai điệu êm như tiếng suối chảy đến tai anh.

“Đang hát bài gì vậy?”

“Ôi...” Thảm Hy Mạt đang tập trung nấu ăn bỗng giật mình, ngoảnh sang anh, nói: “Một bài hát cũ.”

Trịnh Gia Vũ đi đến bên cô, cũng khe khẽ ngân nga giai điệu cô vừa hát.

“Nghe một lần đã nhớ được nhạc sao?” Thảm Hy Mạt ngạc nhiên.

“Đương nhiên là không. Bài này, hồi anh còn nhỏ, thường nghe mẹ hát. Hình như...” Anh nghĩ một lát: “...của Đặng Lệ Quân phải không?”

“Vâng.” Thảm Hy Mạt cười, “Hẹn hò sau hoàng hôn.”

Cô hát được nhiều bài nhưng không phải bài nào cũng nhớ ca từ. Chỉ có bài này, dù đã lâu lắm rồi, vẫn thuộc lòng.

Lần đầu tiên nghe bài hát này, là lúc cô còn rất nhỏ, ngồi trong lòng mẹ, ngược cặp mắt đen láy, long lanh hỏi: “Mẹ ơi, bài hát gì thế?” Mẹ xoa đầu cô, âu yếm: “Hẹn hò sau hoàng hôn.”

Không biết do ký ức tuổi thơ quá sâu hay quá nhớ mẹ. Bài hát đó đến bây giờ vẫn còn in đậm trong tâm trí.

Thẩm Hy Mạt như thanh nam châm, hút anh đến, mỗi lúc một gần.

Từng bước nhẹ nhàng, tiến đến sau lưng cô. Ở khoảng cách gần như vậy, có thể ngửi thấy mùi thơm từ tóc cô, thanh khiết và mê hoặc.

Cô vẫn chăm chú vào việc, đảo nhanh rau trong chảo, không hề phát hiện ra anh.

Trịnh Gia Vũ dang tay, ngấp ngừng vài giây rồi nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau. Vòng tay từ từ siết nhẹ, gương nhẹ như ôm món đồ sứ quý dễ vỡ.

[©DTV](#)

Cơ thể cô bỗng cứng đờ, bất thành linh quay người, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa hốt hoảng.

“Em biết không?” Anh áp má vào chiếc cổ mịn ấm nóng của cô, nói rất nhẹ nhàng: “Trông em thế này, lạ quá.”

Hơi thở âm ấm thoảng qua tai Thẩm Hy Mạt, nhồn nhột ngứa ngứa.

Vội đẩy tay anh, áp úng: “Anh cần xéng xào hay muối?” Không hiểu sao, cô cho rằng anh vốn không định ôm cô.

Trịnh Gia Vũ âu yếm nhìn cô, tay lại siết chặt hơn, miệng thì thầm: “Anh muốn như thế này.”

Không thể, không thể... Tiếng phản kháng vang trong cô.

Làm thế, có quá sớm không? Một lời thổ lộ chính thức cũng chưa có, đã có tiếp xúc cơ thể thân mật như vậy.

“Ở đây ngọt ngào quá, hay là anh ra phòng khách đi!” Thảm Hy Mạt lập tức chuyển chủ đề. Cảm thấy vòng tay anh càng siết chặt, tim cô chột lạng.

Anh ấy muốn gì, cô không đoán ra, lẽ nào... cô không dám nghĩ nhiều, một chút, cũng không.

Một khi nghĩ quá nhiều, sự việc sẽ phát triển theo quỹ đạo phức tạp của nó, chỉ bằng nghĩ ít nghĩ, hoặc không nghĩ thì hơn.

Trịnh Gia Vũ bỗng buông tay, thản nhiên nhìn cô, mỉm cười: “Khi nào cần anh phụ giúp cứ gọi nhé!”

“Vâng.” Thảm Hy Mạt nhìn anh khuất sau cánh cửa, cuối cùng cũng thở phào.

Trịnh Gia Vũ xuống bếp bê từng đĩa thức ăn đặt lên bàn, bốc hơi nghi ngút, mùi thơm phức tỏa ra, chỉ nhìn đã đủ hấp dẫn.

Thảm Hy Mạt đưa cho anh đôi đũa, cười cười, nói: “Anh nếm đi, xem thế nào!”

Trịnh Gia Vũ ăn một miếng đậu phụ kho, đậu rất mịn, béo ngậy, gật đầu: “Em có thể giữ chắc cái dạ dày của đàn ông rồi.”

“Cám ơn.” Thảm Hy Mạt nói: “Anh là người...đàn ông đầu tiên khen em nấu ăn ngon đấy.”

“Trước đây đã có người đàn ông nào ăn món em nấu chưa?” Trịnh Gia Vũ bỏ đôi đũa trong tay xuống, hỏi.

Ánh mắt Thảm Hy Mạt lóe sáng, rồi vụt tắt, thủng thẳng đáp: “À.”

Cô vẫn nhớ, lần đầu tiên Diệp Như Thìn ăn món cô nấu, anh đã chau mày nhăn mặt nhìn đĩa thức ăn như nhìn quái thú không đầu, bĩu môi: “Làm thế này mà cũng dám mời anh đến ăn hả?”

Nếu bây giờ ăn lại những món cô nấu, nhất định anh sẽ khen chứ? Nhưng, nếu vẫn chỉ là nếu, một giả thiết không thể thành hiện thực.

“Người đó phải không?” Hình ảnh Diệp Như Thìn lóe trong đầu Trịnh Gia Vũ.

“Người nào?”

“Người lần đó cướp em ngay trước mắt anh, đưa em về nhà.”

“À...” Thâm Hy Mạt như bưng tỉnh, không biết nói sao, đành kéo dài ngữ điệu.

“Là anh ta sao?” Họ thân mật đến mức nào rồi? Lúc này anh rất muốn biết.

Thâm Hy Mạt dùng sự im lặng thay câu trả lời.

Trịnh Gia Vũ thản nhiên nói: “Vậy thì anh ta đúng là không biết hưởng phúc.” Nếu sự thể đúng như anh nghĩ, thì quan hệ của họ rất không bình thường.

Thâm Hy Mạt nắm chặt đôi đũa, hơi lúng túng. Nếu Trịnh Gia Vũ muốn hỏi đến cùng, mình sẽ trả lời thế nào? Có những chuyện giống như một cây kim độc, cắm sâu vào ký ức cô. Cũng may, anh không hỏi nữa, chuyện chủ đề: “Bố mẹ em đâu?”

“Oàng!” Thế giới của cô như bị toác ra một hố đen khổng lồ, phát ra tiếng nổ dữ dội.

Cô bàng hoàng đặt đôi đũa xuống, hỏi anh: “Em đi lấy nước, anh có uống không?”

“Không.” Trịnh Gia Vũ đã nhìn thấy vẻ căng thẳng, bối rối của cô. Thực ra, anh chỉ là buột miệng hỏi, không ngờ cô lại phản ứng như thế.

Một lát sau, Thẩm Hy Mạt cầm cốc nước đi vào, uống một ngụm, thông thả nói: “Bố em đã mất, mẹ em đã tái giá rồi.”

Vết thương trên trán Thẩm Hy Mạt bình phục rất chậm, để tránh nhiễm trùng, vẫn chưa thể tháo băng. Đúng như dự đoán, ngày hôm sau đi làm, cô bị Tiền Khê Khê truy hỏi dồn dập như bắn súng liên thanh: “Hy Mạt, sao đoảng thế, đi trên đường mà cũng bị ngã à. Trịnh Gia Vũ đến thăm chưa? Bệnh tim của bà sao lại tái phát?”

“Em có thể hỏi từng câu không?” Thẩm Hy Mạt váng đầu vì những câu hỏi dồn của cô bạn.

“Vậy chị cứ trả lời từng câu đi.” Tiền Khê Khê đặt cốc sữa đậu nành trước mặt Thẩm Hy Mạt. “Chúc...lần sau đi đường đừng phải Trịnh Gia Vũ, như vậy dù có đau, cũng là tim anh ta đau.”

“Em nói với anh ấy chuyện của chị và chuyện bà ốm phải không?” Thẩm Hy Mạt mừng thầm vì đã không nói thật mọi chuyện với Tiền Khê Khê, nếu không cô bạn rộng miệng này nhất định sẽ kể hết với Trịnh Gia Vũ.

“Không nói với anh ấy, thì tình cảm giữa hai người sẽ vẫn giậm chân tại chỗ.”

“Theo em thì Trịnh Gia Vũ rốt cuộc có gì tốt?” Thẩm Hy Mạt không hiểu, Tiền Khê Khê tiếp xúc với Trịnh Gia Vũ không nhiều, tại sao luôn gán ghép cô với anh ta.

“Anh ấy hả...” Tiền Khê Khê một tay chống cằm, vẻ suy nghĩ, “Người cao, nho nhã, thanh tú, hoàn cảnh gia đình rất cừ, công việc cũng tuyệt, quan trọng nhất là đối tốt với chị.”

“Đối tốt với chị có nghĩa là hợp với chị à?” Thẩm Hy Mạt cũng tán thành vài ý của Tiền Khê Khê, nhưng anh ta đối tốt với cô, thì cô phải sống với anh ta hay sao?

“Đối xử tốt không phải là tất cả, nhưng nó là tiền đề để hai người đến với nhau, là biểu hiện của tình yêu anh ấy dành cho chị, là lý do để chị thử đến với anh ấy.” Tiền Khê Khê dừng lại một lát, lại tiếp, “Còn Diệp Như Thìn...”

Đang nói dở đã bị Thẩm Hy Mạt ngắt lời: “Anh ta đã có người yêu rồi.”

Tiền Khê Khê hơi sững ra, lặng lẽ nhìn Hy Mạt, trầm tư một hồi: “Đúng là em ủng hộ công lo lắng cho chị.”

“Vì sao em không thích Diệp Như Thìn?”

“Không phải em không thích anh ta, mà là không thích chị với anh ta.” Tiền Khê Khê xoay cốc sữa đậu nành trong tay, tự lự nói: “Nếu hai người thực sự hợp nhau, tại sao lại chia tay?”

Nếu chúng ta quả thực hợp nhau, tại sao lại chia tay? Mắt Thẩm Hy Mạt tối sầm, trong lòng như có một dòng nước ngầm chảy qua.

Thẩm Hy Mạt vốn định để bà nằm viện thêm vài ngày, nhưng để tiết kiệm tiền, bà một mực đòi xuất viện sớm.

“Hy Mạt, không đi làm à?” Buổi sáng sau khi thức dậy thấy cô vẫn nằm lì trên giường, bà hỏi.

“Hôm nay thứ Bảy mà.” Thẩm Hy Mạt hé mắt, giọng ngái ngủ trả lời.

Bà ngồi xuống mép giường, nhìn dải băng trên trán cô, hỏi: “Còn đau không?”

“Đỡ nhiều bà ạ.” Thẩm Hy Mạt nói vậy để bà yên tâm, thực ra hôm qua lúc gội đầu sơ ý để nước dính vào, vết thương bị viêm nhẹ, cô đã dùng mấy viên kháng sinh, coi như cũng khá lên nhiều.

“Cháu liên lạc với Diệp Như Thìn từ lúc nào vậy? Tại sao hôm bà phát bệnh cậu ta lại ở ngay gần nhà chúng ta?” Bà nội nghi ngờ hỏi.

“Anh ấy có việc ở gần đây, nên mới đến nhanh như vậy.”

“Hôm đó là sinh nhật cháu.” Bà nội bóc mẽ lời nói dối của cô.

“Dù anh ấy muốn có gì với cháu, cháu cũng không muốn có gì với anh ấy.” Cô nói chắc như đinh đóng cột, “Bà yên tâm đi. Những chuyện kia, cháu vẫn chưa quên.”

“Cứ coi như không xảy ra nhiều chuyện như thế, cháu và cậu ta cũng không thể quay lại với nhau. Như thế còn ra thể thống gì nữa?” Bà hình như hơi kích động, cao giọng.

Thẩm Hy Mạt cảm thấy có tiếng réo ù ù trong đầu, định trả lời bà, thì điện thoại bỗng reo.

“Nhớ kỹ lời bà đấy, bữa sáng bà làm xong rồi. Lát nữa xuống mà ăn.” Bà nói xong quay người ra khỏi phòng ngủ.

Nghe xong điện thoại, Thẩm Hy Mạt đờ đẫn ngồi tựa đầu giường. Khách hàng lần trước, trưởng phòng Vương giao cho cô phụ trách không phải là ai xa lạ, mà chính là Diêu Thanh.

Thẩm Hy Mạt ngồi trên chiếc giường đầy ánh nắng, lòng buồn bực. Diêu Thanh muốn gặp cô để trao đổi công việc cụ thể. Nhắc chú mèo Doremon bên cạnh để lên lòng, tỳ cầm lên đầu nó, phân vân mãi không biết có nên đi hay không.

Sau khi suy đi tính lại, Thẩm Hy Mạt quyết định đi, rốt cuộc vẫn không thể từ bỏ bát cơm của mình, không được mất nguồn kinh tế duy nhất của hai bà cháu.

Bước ra ngoài, ánh nắng gay gắt đột ngột trùm lên người. Thẩm Hy Mạt nheo nheo mắt đi về phía trạm xe bus.

Nhìn bóng mình đổ trên mặt đất, giẫm lên từng ô gạch lát vỉa hè, miệng lẩm nhẩm đếm 1...2...3... Khi lòng bán loạn, đếm gạch lát đường là một trong những cách giải tỏa.

Xe bus ngày cuối tuần đông nghịt, khó khăn lắm mới lên được xe, Thẩm Hy Mạt chen từng bước lên phía trước, thử xem có thể tìm được chỗ ngồi.

Sau khi đứng yên, ánh nắng gay gắt bên ngoài cửa kính làm cô hơi lóa mắt.

Xe đi được nửa đường, Thẩm Hy Mạt định lấy điện thoại xem giờ, thò tay tìm trong túi xách, nhưng tìm mãi không tìm thấy. Cô hơi hoảng, tựa vào

thành ghế tìm kỹ lần nữa, nhưng lật tung cả túi sách vẫn không thấy.

Cô bắt đầu lo lắng, bối rối nhìn quanh, không thấy ai khả nghi. Lẽ nào mình quên ở nhà? Cô trầm nghĩ, nhưng lúc ra khỏi nhà, rõ ràng cô đã cầm điện thoại trên bàn bỏ vào túi sách cơ mà. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại một hồi, không thể không thừa nhận, điện thoại đã bị mất trộm.

Thẩm Hy Mạt vốn là người cẩn thận, hầu như chưa bao giờ để mất ví tiền, chìa khóa, thậm chí bao nhiêu ký ức như vậy, cũng chưa bao giờ đánh mất. Vậy mà, lần này cô lại mất điện thoại vốn gắn bó như hình với bóng.

Có những thứ, khi còn sở hữu, không cảm thấy nó quý giá thế nào, khi mất đi mới thấy đáng tiếc biết bao. Lúc này, Thẩm Hy Mạt cảm nhận điều đó một cách sâu sắc, không có điện thoại, lòng đột nhiên cảm thấy trống trải, dường như mất đi một phần cảm giác an toàn đã gìn giữ rất lâu.

Chương sáu: Quá khứ là một trận cảm nặng

Thời gian đã lấy đi không chỉ nhan sắc, mà cả những năm tháng dài lâu họ từng bên nhau.

Ánh nắng ngoài cửa sổ giống như từng sợi tơ mỏng tang, từ từ quấn quanh người Thẩm Hy Mạt, khiến cô không thở nổi.

Cô không nói gì, chỉ nhấc cái cốc trước mặt, uống ừng ực từng ngụm lớn.

“Tại sao mẹ gọi, con không nghe máy?” Diêu Thanh ngồi đối diện hỏi.

“Lúc nào?” Thẩm Hy Mạt đặt chiếc cốc xuống.

“Mười giờ mười.” Diêu Thanh nhìn đồng hồ tay.

Dù cô đã chạy với tốc độ nhanh nhất đến quán trà này, vẫn bị muộn.

Thẩm Hy Mạt nhìn Diêu Thanh, cô làm vẻ trân tĩnh trả lời: “Di động bị mất.”

Diêu Thanh thoáng ngạc nhiên, sau đó tao nhã nhấp ngụm trà, hết sức tự nhiên nói: “Lát nữa mua cho con cái khác, cái cũ không đi, cái mới không đến.”

“Không cần đâu.” Thẩm Hy Mạt nói dứt khoát.

“Ngày trước con không thế này.” Một nét buồn thoáng qua trên mặt Diêu Thanh.

“Còn mẹ?” Thẩm Hy Mạt giọng lơ đãng, nhưng kiên quyết.

“Mẹ ư?” Diêu Thanh bật cười, “Bao giờ còn có thể tin mẹ? Mẹ đã nói, mẹ không như con nghĩ đâu.”

“Thế là thế nào?” Thẩm Hy Mạt chờ đợi câu trả lời của bà.

Những năm qua, có một số chuyện bà chưa bao giờ bỏ qua, nó nằm vắt ngang trong lòng, như một cái gai, đâm đau nhói.

Đó là một mùa đông tuyết rơi, tuyết lả tả rơi đầy mặt đất, cả một vùng tuyết trắng như bạc.

Diêu Thanh chẳng mấy khi nổi hứng, hẹn bạn đi công viên thành phố ngắm tuyết.

Trong công viên có một con sông nhỏ rất trong, mặt sông đã bắt đầu đóng băng, tuyết đọng từng đống nhấp nhô, trắng muốt, sạch tinh.

Cô men theo lối đi, giẫm lên mặt đất đầy tuyết, lạo xạo, để lại đằng sau một vệt dài dấu chân.

Tuyết đọng trên cành cây thỉnh thoảng lại rơi vào vai, giống như những đóa sen trắng nở xòe.

Cô bạn vẫn chưa đến, Diêu Thanh quyết định một mình tản bộ. Tuyết vẫn rơi, cả bầu trời mênh mông cơ hồ chìm trong tuyết trắng, lờ mờ lãng đãng như tiên cảnh trần gian.

Trong công viên rất ít người đi dạo, thỉnh thoảng mới gặp một cặp vợ chồng đưa con đi chơi, hoặc đôi vợ chồng đưa nhau đi ngắm tuyết. Ngôi đình hóng gió phía xa, thắp thoáng có mấy người ngồi.

Bỗng, xa xa có một bóng người quen thuộc, anh cởi áo khoác bông trên người, quàng lên vai người phụ nữ bên cạnh, cử chỉ rất dịu dàng, ánh mắt âu yếm cô chưa thấy bao giờ.

Cảnh bầu không khí đầy hoa tuyết, mắt Diêu Thanh như bị dải sương mù tràn qua, lòng đau nhói.

Bước đi mỗi lúc mỗi chậm, càng đi càng chậm, dường như đoạn đường này phải đi mấy thế kỷ mới tới.

Có những chuyện, nếu không tận mắt chứng kiến, nhất định không bao giờ tin. Nhưng, hiện thực giống như thanh dao sắc, đâm thẳng vào tim.

Mỗi bước đi, là mỗi bước đến gần anh, càng đến gần anh, lòng cô càng thất lại.

Thế giới bỗng như một đại dương im lìm, còn cô là con cá nhỏ dưới đáy đại dương, chầm chậm bơi, bơi mãi, bơi mãi, nhưng dường như vĩnh viễn không bao giờ tới bờ.

Đúng là anh ấy, người đã yêu cô như vậy. Còn bên cạnh anh ấy lúc này lại là một người phụ nữ khác.

Anh ấy nói với cô, anh ra ngoài mua ít đồ, sao lại ở đây?

Sau đó, cô không hỏi gì hết, cô sợ xé đi lớp giấy dán trên cửa sổ kia, họ không bao giờ có thể trở lại như trước nữa. Tuy nhiên, cảnh tượng đó giống như một con dấu in sâu trong lòng cô, thỉnh thoảng lại nảy ra, khiến cô đau đớn.

Nhưng phàm tình cảm trong sáng, một khi đã dính sạn, sẽ không thể trở lại nguyên vẹn như ban đầu.

Thẩm Hy Mạt lặng lẽ ngồi nghe, lòng rối như tơ.

Diêu Thanh kể lại chuyện cũ với một vẻ bình thản lạ thường. Lòng đã thôi dậy sóng, cuối cùng kết luận: “Đại khái là thế.”

“Đây mới là nguyên nhân thật sự khiến mẹ rời bỏ ba?” Thẩm Hy Mạt ngạc nhiên hỏi.

Cô biết tình cảm của ba mẹ vốn rất tốt, nhưng không thể hiểu, mẹ có thể vì chuyện đó mà đi lấy người khác.

Ba thật sự là người thế sao? Thẩm Hy Mạt thâm nghĩ, ba xưa nay không có thói trăng hoa, luôn một lòng một dạ với mẹ, sao có thể dan díu với người đàn bà khác?

“Con tưởng mẹ thật sự coi trọng đồng tiền thế sao?” Diêu Thanh thở dài, “Con có hiểu mẹ không?”

Thẩm Hy Mạt chỉ muốn để cho đầu mình trống rỗng, vội xua tay: “Nói vào chuyện chính đi.”

“Né tránh có phải là cách giải quyết vấn đề không?”

“Mẹ muốn thiết kế theo phong cách gì?” Thẩm Hy Mạt dường như không nghe thấy lời Diêu Thanh, bắt đầu hỏi vào công việc.

“Con đã biết những chuyện đó mà vẫn không định tha thứ cho mẹ ư?” Diêu Thanh cau mày.

Thẩm Hy Mạt kiểm chế những cơn sóng cuộn trong lòng, ung dung trả lời: “Hồi đầu tại sao mẹ không nói với con?”

“Nói với con?” Diêu Thanh hơi nhếch mép, cười nhạt, “Hồi đó mẹ nói con có tin không? Con có cho mẹ cơ hội nói ra không? Hồi đó, con thay đổi

rất nhiều, giống như một người xa lạ mà mẹ không quen biết.”

Mình hỏi đó chỉ là người xa lạ trong mắt mẹ ư? Lòng Thảm Hy Mạt thất lại. Thì ra, chỉ là người xa lạ.

Mẹ hỏi đó, sao không là người lạ trong mắt Thảm Hy Mạt? Lặng lẽ ra đi, một câu tạm biệt cũng không có. Mẹ đi vội vàng, vẫn còn để lại một số đồ đạc trong nhà. Mẹ đi dứt khoát kiên quyết thế, không hề ngoái lại... còn Thảm Hy Mạt vẫn đang chờ đợi, chờ ngày mẹ trở về. Nhưng, chờ mãi cũng vô ích, người đi rồi, trà nguội rồi có ai hay biết?

Vết thương giấu kín, giống như lá rụng không ai quét, chồng chất càng dày, cho đến khi phủ kín mặt đất. Nhưng, một khi có người quét đi, nó lập tức lộ nguyên hình, loang lổ vết dâm, thâm hại vô cùng.

Giống như vết thương trong lòng Thảm Hy Mạt, khi có người nhắc đến là lập tức hiện ra, ào ạt như nước vỡ bờ, cuốn băng cô, dìm cô trong đau đớn.

Thảm Hy Mạt cúi đầu nhìn nước trà xanh nhạt sóng sánh trong cốc, dưới ánh mặt trời nó chuyển màu vàng óng long lanh, lát sau, ngẩng lên: “Chúng ta có thể thôi nói chuyện quá khứ được không?”

“Con có thể tha thứ cho mẹ không?” Diêu Thanh lại hỏi, ánh mắt hỏi hệt, lo lắng.

Thảm Hy Mạt thực sự không muốn nhớ lại quá khứ, cũng không muốn trả lời những vấn đề như thế, uống ngụm trà, nói: “Mẹ cố ý yêu cầu con thiết kế cho mẹ phải không?”

Diêu Thanh không trả lời, chỉ nói: “Điều đó có quan trọng không?”

“Không quan trọng. Quan trọng là, con phải tiếp nhận một khách hàng lớn như mẹ. Cho nên, con muốn biết mẹ có ý tưởng hoặc yêu cầu gì về phong cách thiết kế không?” Thảm Hy Mạt nặn ra nụ cười, khách khí nói.

“Đông Tây kết hợp.” Diêu Thanh thản nhiên đáp, “Có cần xem qua bộ cục căn nhà không?”

Công tư phân minh, Thảm Hy Mạt mỉm cười: “Cũng được.”

Lúc đó, điện thoại của Diêu Thanh đổ chuông, bà liếc Thảm Hy Mạt nói: “Xin lỗi, mẹ nghe điện thoại.”

Thảm Hy Mạt phác một cử chỉ ý bảo “cứ tự nhiên”.

“Ồ, được. Tôi đang ở Nhất Phẩm trà quán.” Diêu Thanh nghe điện thoại ngay trước mặt cô.

“Lát nữa cậu ấy sẽ đến.”

Câu nói của Diêu Thanh như hòn đá ném xuống mặt hồ trong lòng Thảm Hy Mạt, làm dây từng gợn sóng.

Bàn tay đang cầm cốc trà khựng lại, Thảm Hy Mạt kinh ngạc nhìn mẹ.

Ra khỏi quán trà, không biết do nắng quá gắt hay chiếc sơ mi của anh quá trắng, quả thực khiến mắt Thảm Hy Mạt hơi lóa.

Dáng anh rất thẳng, những đốm nắng nhảy nhót trên người như khoác tấm sa mỏng vàng tươi, trên mặt đất là cái bóng dài đổ nghiêng.

Lúc Thẩm Hy Mạt ngược mắt, anh đang bước về phía cô, dáng lạnh lùng, dù dưới ánh nắng vẫn lạnh như băng.

Người cô không muốn gặp nhất, cuối cùng vẫn gặp.

Cái gọi là ngõ hẹp tương phùng là thế đấy. Người không muốn gặp càng dễ gặp, còn người muốn gặp càng không bao giờ gặp được.

Thẩm Hy Mạt ngoái lại nhìn Diêu Thanh, ánh mắt nghi ngờ: “Mẹ sắp đặt chuyện này phải không?”

“Con thấy có thể không?” Diêu Thanh nói xong đi về phía Diệp Như Thìn, đưa chìa khóa cho anh, hỏi, “Sao lại quên chìa khóa?”

“Đi vội quá.” Diệp Như Thìn đáp gọn lỏn.

Thẩm Hy Mạt nhìn hai người đó, lòng vô cớ âm ỉ đau.

Nếu ba nhìn thấy cảnh này, liệu có đau lòng như cô không? Mẹ không còn là người mẹ yêu cô như trước, còn ba cũng không còn là duy nhất trong lòng cô.

Thời gian không chỉ lấy đi nhan sắc, còn lấy đi những năm tháng dài lâu họ cùng đi qua.

“Hai người nói chuyện, tôi đi trước.” Diệp Như Thìn nói xong, ánh mắt chuyển sang Thẩm Hy Mạt, sắc mặt vẫn nghiêm lạnh.

Ngăn cách với bầu không khí hư vô, ánh mắt họ gặp nhau. Một giây, hai giây, ba giây... thời gian tích tắc trôi, không ai bỏ cuộc trước.

Sự kiên trì kéo dài bao lâu, cũng sẽ có lúc ngừng nghỉ, thậm chí dừng lại giữa đường vì biết không thể đến đích... giống như lúc này, ánh mắt họ còn chưa chạm đến lòng nhau, anh đã quay đi, để lại cho cô bóng lưng lạnh lùng, dưới cái nắng trưa hè buồn tẻ trông càng lạnh đạm, vô hồn.

Thẩm Hy Mạt vô thức giơ tay lên sờ tai mình, đầu ngón tay chạm vào viên kim cương lóng lánh.

Tình yêu liệu có như kim cương, ngoài lớp vỏ lung linh, lâu dần sẽ trở nên nhạt nhẽo, không có hào quang?

Người đã ân cần lau vết thương cho cô, âu yếm đeo hoa tai cho cô, háo hức đưa cô đi xem sao băng... quả thật đã quá xa lạ với người đàn ông trước mắt, cứ như đó là hai người khác hẳn.

“Nếu có thể, anh đừng bao giờ xuất hiện trong thế giới của em.” Thẩm Hy Mạt nhớ câu cô đã nói với anh, lẽ nào câu đó cuối cùng đã đánh trúng tử huyệt của anh, khiến anh bùng tỉnh? Khiến anh lấy lại sự ngạo mạn và lạnh lùng vốn có, từ bỏ cuộc tìm kiếm vô vọng?

Thẩm Hy Mạt cười chua chát, tự hỏi mình: Đó chẳng phải là điều mi muốn hay sao?

Như thế cũng tốt, một thế giới không còn bị anh quấy rầy, mặc dù yên lặng như tờ, những sẽ không còn những tình tiết bất ngờ, trập trùng như thủy triều lên xuống.

Những ngày không có điện thoại thật bất tiện, Thẩm Hy Mạt quyết định mua một cái máy giá rẻ dùng tạm.

Đi mấy vòng trong trung tâm thương mại, xem ba chiếc điện thoại của các hãng khác nhau, chọn hai chiếc tương đối ưng. Nhưng lưỡng lự không

biết nên lấy cái nào.

Chủ quầy đưa hàng mẫu ra, Thẩm Hy Mạt chăm chú xem rất kỹ, không hề biết có người vừa đến đứng bên cạnh, đến khi một giọng nói sỏi lời vang lên: “Lại gặp rồi.”

Mới giật mình, tim nảy lên.

Ngoảnh sang, thấy một khuôn mặt quen thuộc, liền mỉm cười: “Anh không lên tiếng làm em đứng tim, suýt chết.”

Trình Mộ cười, “Nhu thế chẳng phải anh sẽ càng hạnh phúc?”

“Hạnh phúc gì cơ?”

“Vì được em chết ngay bên cạnh.” Trình Mộ thôi cười, nghiêm túc nói.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

“Ôi, sao lại có người rửa bạn bè thế?” Thẩm Hy Mạt giả vờ sảng giọng.

“Đùa thôi.” Trình Mộ nhún vai.

“Theo anh, hai cái này nên mua cái nào?” Thẩm Hy Mạt chìa hai chiếc di động trước mặt Trình Mộ.

“Đều không hợp với em.” Trình Mộ nói ngay.

“Vì sao?”

“Kiểu máy cũ kĩ đó không hợp với con người em.” Quả thật trước mặt Trình Mộ là hai chiếc điện thoại kiểu cũ.

“Vậy anh thấy loại nào hợp với em?”

Trình Mộ nói ra hai loại điện thoại đang thịnh hành nhất hiện nay. Thẩm Hy Mạt nghe xong xua tay: “Quá đắt, em đang gánh một đồng nợ, làm sao mua nổi.”

“Em có cần gấp không?”

“Một ngày không có di động là một ngày thiếu an toàn.”

“Thế này đi, em gái anh có hai chiếc điện thoại, ngày mai sau giờ làm việc, anh đưa cho em cái nó không dùng đến.”

Thẩm Hy Mạt đã nợ Trình Mộ mấy lần, không muốn nợ tiếp: “Em chỉ cần một cái có thể nghe, gọi, nhắn tin là được mà.”

“Nhưng em anh không dùng đến, bỏ không cũng phí, hơn nữa có đắt đồ gì đâu.”

“Thôi, không phiền hà thế, cảm ơn anh.” Thẩm Hy Mạt dứt khoát từ chối.

“Hay là thế này.” Trình Mộ ngập ngừng, “Mua cho em một chiếc, được không?”

“A...” Thẩm Hy Mạt ngây ra một lát, ngược mắt cười, vui vẻ nói, “Được.”

Đưa tiền vào ví người khác, chi bằng tặng cô ấy, không phải sao?

Trước lời mời nhiệt tình của Trình Mộ, Thẩm Hy Mạt theo anh đến nhà hàng “Hẹn gặp lại”.

“Anh cũng thích chỗ này ư?” Sau khi ngồi yên vị, Thẩm Hy Mạt hỏi.

“Em đã đến đây rồi à?” Trình Mộ vừa cởi áo khoác, vừa hỏi.

“Vâng!” Thẩm Hy Mạt khẽ nói, mắt liếc về chiếc bàn cạnh cửa sổ phía xa, một loạt hình ảnh liên tiếp hiện lên trong đầu: Con người Trịnh Gia Vũ, bữa ăn với anh hôm đó, anh ôm cô từ phía sau lúc cô nấu ăn trong bếp.

Vì sao lại nhớ tới anh ấy? Thẩm Hy Mạt lắc đầu, xua đi những hình ảnh liên tiếp lướt trong đầu.

“Trán em sao thế?” Lúc này Trình Mộ mới phát hiện vết sẹo trên trán cô, quan tâm hỏi.

“Sơ ý va đập.” Thẩm Hy Mạt bịa ra lời nói dối khác, nếu nói mình bị xô ngã trên đường, nhất định anh sẽ cười.

“Nếu anh ta biết, nhất định xót xa lắm.” Trình Mộ chậm rãi nói.

“Anh nói Diệp Như Thìn?”

“Nếu không thì ai?”

“Em và anh ta có giống trẻ con và kẹo không?” Thẩm Hy Mạt một tay chống cằm, mặt tư lự.

“Hà?” Trình Mộ không hiểu, “Nói thế là sao?”

“Anh ta là đứa trẻ con, em là chiếc kẹo trong tay anh ta. Để được kẹo, anh ta bỏ ra rất nhiều công sức, sau khi được rồi rất nâng niu, không muốn ăn. Nhưng một hôm, phát hiện kẹo bị mất, anh ta rất buồn nhưng tìm không thấy nữa.”

“Là em buông tay trước, anh ấy không có ý bỏ em. Tôi cảm thấy em mới là đứa trẻ đó, còn anh ta là kẹo, khi em mất anh ta cũng mất luôn tình chung thủy khi yêu anh ta.”

“Em đánh mất tình chung thủy khi yêu anh ta ư?”

Thẩm Hy Mạt cúi đầu, chăm chú nhìn mặt bàn sáng bóng, ngón tay lặng lẽ di trên cuốn thực đơn.

Rất lâu mới thông thả nói: “Bất kể ai bỏ ai, hai người muốn ở bên nhau, chỉ có tình yêu thì chưa đủ. Lòng khoan dung, nhường nhịn, tin tưởng mới là giá trị cơ bản của tình yêu, nhưng không phải giá trị tuyệt đối.”

“Vậy theo em giá trị tuyệt đối của tình yêu là gì?”

Thẩm Hy Mạt ngược lên, ánh mắt dõi ra xa, hơi nhíu mày suy nghĩ, lát sau mới nói: “Yêu không có giá trị tuyệt đối, dẫu có cũng chỉ là mỗi bên có một định nghĩa. Giá trị tuyệt đối như vậy, có ý nghĩa gì?”

“Được, đúng như mọi người công nhận, tình yêu không có định nghĩa tuyệt đối.” Trình Mộ nói xong gọi phục vụ, chọn món, ngạc nhiên hỏi Thẩm Hy Mạt, “Hai người đến với nhau, chẳng phải chính vì tình yêu sao? Nếu vì yêu, thì có gì không thể khắc phục? Em có biết, hai người nếu thực sự rất yêu nhau, toàn thế giới sẽ giúp họ.”

“Ồ.” Thảm Hy Mạt liếc Trình Mộ một cái, sau đó ngoảnh nhìn ra cửa sổ, ánh mắt phiêu du, mặt tư lự, “Có thể...có lẽ... em không yêu anh ấy nhiều lắm.”

“Nhưng, em có biết, anh ấy trân trọng em thế nào không?” Trình Mộ ngẩng nhìn cô, thái độ hoàn toàn nghiêm túc.

Thảm Hy Mạt cúi đầu, cặp mi dài như cánh bướm, khẽ rung. Lát sau, ngẩng lên: “Anh không biết sao, anh ấy đã có người đẹp khác rồi.”

Trình Mộ đầu tiên hơi ngớ ra, sau đó bật cười, nhìn Thảm Hy Mạt như một người lạ: “Không phải em mới quen Diệp Như Thìn một ngày, anh ấy có phải là người đứng núi này trông núi kia không?”

Thảm Hy Mạt im lặng, mấy giây sau, nói một câu đầy triết lý: “Con người ta sẽ thay đổi.”

“Đúng!” Trình Mộ đan hay tay vào nhau, ánh mắt thành thật: “Nhưng, em nên biết, đối với em, anh ấy chưa bao giờ thay lòng.”

Thảm Hy Mạt luôn cho rằng, tình yêu có thời gian bảo hành, giốngg như đồ ăn để trong tủ lạnh, khi quá thời hạn, sẽ hỏng. Lẽ nào tình yêu của anh đối với cô, bất kể hai người ở đâu, bất kể xa nhau bao lâu, bất kể mỗi người trải qua những thăng trầm tan hợp thế nào, đều sẽ không thay đổi?

Nếu đúng như vậy, có lẽ mùa hè tuyết sẽ rơi ngập đất, mùa đông sẽ là màu xanh đầy sức sống.

Lúc Thảm Hy Mạt ra về thì đã rất muộn, ánh nắng tàn lơ lửng ngoài cửa kính xe, rọi vào mặt đất âm ảm. Cô hơi khép mắt, cảm thụ cơn gió nhẹ lướt qua mặt. Não bộ vốn đã để trống bất ngờ nảy ra một còn người bé nhỏ.

Người bé nhỏ: “Thẩm Hy Mạt, nếu anh ấy không có người khác, muốn quay lại, cô có muốn tái hợp với anh ấy không?”

Thẩm Hy Mạt: “Anh ấy muốn sao là được vậy ư? Làm gì có chuyện.”

Người bé nhỏ: “Anh ấy tốt thế, sao cô từ chối?”

Thẩm Hy Mạt: “Trong thế giới tình cảm, không phải cần người tốt, mà người phù hợp.”

Người bé nhỏ: “Hai người từng chung sống rất hòa hợp, lẽ nào không phù hợp?”

Thẩm Hy Mạt: “Tôi từng yêu anh ấy, anh ấy từng yêu tôi. Tình yêu như vậy là phù hợp ư?”

Người bé nhỏ: “Trong cuộc đời buồn tẻ, hiếm tình người. Nếu để vượt mất anh ấy, cô không thấy tiếc ư?”

...

Thẩm Hy Mạt mở bừng mắt, lắc lắc đầu, xua đuổi người bé nhỏ. Cảm giác đầu óc nặng trĩu, rối tung, như bên trong có một khu rừng um tùm cỏ dại, lan mãi không biết đến tận đâu.

Thời gian trôi vùn vụt, thoáng chốc lại đến thứ Sáu, Trịnh Gia Vũ gọi điện cho Thẩm Hy Mạt nói, nhà hàng của gia đình anh làm ăn rất khá, đề động viên mọi người, công ty quyết định tổ chức bữa chiêu đãi, hỏi cô có muốn tham gia bữa tối miễn phí này không.

Thẩm Hy Mạt lấy lý do bận làm thêm, từ chối.

Không ngờ Trịnh Gia Vũ vẫn nài: “Bạn làm thêm không kịp dự tiệc cũng được, nhưng chương trình karaoke sau tiệc nhất định tham gia, nhé?”

“Thôi, em không phải ca sỹ, mà nếu là ca sỹ sẽ trở thành nhân vật số một của cuộc vui, chiếm mất chỗ của nhân viên công ty anh cũng không hay!”
Thẩm Hy Mạt tìm cách từ chối khéo.

“Mọi người không bận tâm đâu, được nghe giọng hát của em là vinh hạnh cho họ rồi. Cứ thế nhé, em làm xong việc tối sẽ qua đón.” Trịnh Gia Vũ nói xong ngắt máy không để cho cô cơ hội từ chối.

Nghĩ mình đã lâu không đi karaoke thư giãn, nhân cơ hội này thư giãn một chút cũng tốt, vậy là đồng ý.

Thẩm Hy Mạt được Trịnh Gia Vũ tháp tùng đến nhà hàng KTV Hoàng Gia.

Căn phòng chìm trong ánh điện lờ mờ, ca khúc vui nhộn “Hỷ sa sa” ai đó đang hát đã vang khắp phòng.

Thẩm Hy Mạt vừa bước vào, đã có người hô lên: “Gia Vũ, đây không phải cô bạn anh dẫn đến lần trước!”

Thẩm Hy Mạt đứng bên mỉm cười.

Trịnh Gia Vũ kéo cô đến bên anh, giới thiệu với đồng nghiệp: “Đây là Thẩm Hy Mạt.” Sau đó giới thiệu mọi người với cô.

Thủ tục chào hỏi, giới thiệu còn chưa kết thúc, có người đã hét to: “Bạn gái của sếp tổng phải không?”

Cả phòng hò reo ầm ĩ.

Mọi người nhiệt tình với chủ đề này như vậy, khiến Thảm Hy Mạt xấu hổ đỏ mặt.

Sau khi ngồi xuống cạnh Trịnh Gia Vũ, một cô gái trẻ rất xinh ngồi bên vịn nói: “Hy Mạt, cứ gọi tôi là Tiểu Nhu.” Sau đó ghé tai cô hỏi: “Người thường xuyên ăn cơm với sếp Trịnh ở nhà hàng chúng tôi chính là cô sao?”

“Có lẽ sếp Trịnh không chỉ thường xuyên ăn cơm với một mình tôi!” Thảm Hy Mạt trả lời, không hề biết cô gái mà cô ta nói chính là mình.

“Sếp Trịnh rất bận, nhưng chỉ người đó thường xuyên ăn cơm với anh ấy.” Tiểu Nhu nói: “Nếu tôi không nhìn nhầm, cô gái đó chính là cô.”

“Hình như cô có ý với sếp Trịnh?” Thảm Hy Mạt hỏi.

“Hả?” Tiểu Nhu ngây ra, không ngờ bị hỏi khó như vậy.

“Nếu không, sao cô biết rõ sếp ăn cơm với ai!” Thảm Hy Mạt mỉm cười.

Tiểu Nhu im bặt, không biết nói sao.

Nhạc trong phòng lúc vui nhộn, ồn ào, lúc hơi buồn. Thảm Hy Mạt ngồi một mình trong góc vắng, vừa ăn hoa quả vừa nghe hát, nhìn có vẻ rất thoải mái.

Lát sau có người đến ngồi cạnh cô, giọng nhẹ nhàng và cuốn hút: “Đừng tưởng trốn vào đây là tôi không tìm thấy em.” Ánh mắt đó rất đối diện.

Thảm Hy Mạt đang cầm quả dâu tây đưa lên miệng, chợt sững ra.

Không thể không thừa nhận, Trịnh Gia Vũ lúc này dịu dàng hơn bao giờ hết, ánh mắt trong như đầm nước.

“Anh không đến em tưởng đã bị anh bỏ quên.” Thảm Hy Mạt nói đùa, vừa ăn dâu tây vừa nói, “Một mình cũng hơi buồn.” Lúc này ánh đèn mờ đỏ càng làm hai má cô dậy hồng, đôi môi mọng dính nước dâu tây càng đỏ tươi quyến rũ.

Trịnh Gia Vũ ngơ ngẩn nhìn.

Xung quanh ồn ào là thế, Thảm Hy Mạt vẫn cảm thấy thế giới của mình đột nhiên tĩnh lặng, tĩnh lặng hoàn toàn, chỉ còn ánh mắt long lanh đó.

Anh nhìn quá lâu, mặt cô càng đỏ, may ánh đèn hơi mờ, có lẽ anh không nhận ra sự bối rối của cô.

Thảm Hy Mạt vô thức cup mắt, đang định xiên một miếng dưa vàng trong đĩa, bỗng giật mình, ngẩng lên, Trịnh Gia Vũ giờ tay sờ trán cô.

“Không đau nữa chứ?” Đầu ngón tay anh di dịch trên vết thương, cảm giác âm ảm.

Thảm Hy Mạt hơi ngả ra sau, né tránh, lúng túng mỉm cười: “Khỏi hẳn rồi.”

“Hình như vẫn còn sẹo mờ.” Trịnh Gia Vũ lấy trong túi ra một hộp thuốc nhỏ, “Ngày bôi ba lần, bôi đúng giờ sẽ không để lại sẹo.”

Thảm Hy Mạt cầm hộp thuốc, ngược nhìn anh, cười: “Lần đầu tiên xót xa phụ nữ như thế sao?” Cô nói như vô tình buột miệng, không có ý ám chỉ bản thân.

Ánh mắt Trịnh Gia Vũ bừng sáng, miệng cười ấm như ánh nắng ngày đông, “Em cảm thấy thế à?”

“Không biết.” Thảm Hy Mạt lắc đầu.

Phản ứng của cô rõ ràng ngoài dự đoán của Trịnh Gia Vũ, Trịnh Gia Vũ trở nên sôi nổi: “Bất kể có phải lần đầu không, nhưng chỗ này chưa bao giờ thôi nhớ em.” rồi cầm tay cô đặt lên ngực mình.

Lúc chạm tay vào ngực anh, đã nhận thấy tim anh đập dồn, rất mạnh, tim cô bất giác khẽ rung.

Thảm Hy Mạt vô thức rút tay về, đang lúng túng không biết ứng phó thế nào, thì ái đó hô lên: “Bài này Hy Mạt chọn phải không?”

Người đó chính là Tiêu Nhu. Lúc này đang cười cười nhìn cô.

Thảm Hy Mạt ngạc nhiên, ở đây cô là khách, chỉ ngồi thưởng thức các giọng ca nghiệp dư của chủ nhà, không tham dự, sao lại là cô chọn bài hát ấy?

“Không phải tôi.” Thảm Hy Mạt xua tay.

Mọi người dồn mắt vào cô, ào lên: “Hy Mạt chưa hát nhé, mau hát một bài đi!”

“Bài này đi, bài này rất hay!”

Thảm Hy Mạt biết mình không thể thoái thác, không hát sẽ làm mọi người mất hứng, làm mất mặt Trịnh Gia Vũ. Nhưng nếu hát, cô lại chưa nghe bài này bao giờ, cũng hơi khó. Đang bối rối, Trịnh Gia Vũ đã đứng

lên, cầm mic, nói với mọi người: “Nếu Hy Mạt đã chọn bài này, hay là để tôi hát.”

“Tốt quá, tốt quá! Sếp Trịnh hát cũng thế.” Có người vỗ tay hô to.

Trịnh Gia Vũ vốn có giọng hát rất hay, nhưng không ngờ anh có thể hát hay đến thế, dường như không khác ca sỹ chuyên nghiệp là bao.

“Một đời yêu, một đời nhung nhớ, nguyện chờ em...chờ em. Nụ hôn ai như suối nguồn ấm áp, ấm lòng ai mỗi lúc đêm về...” Trịnh Gia Vũ hát rất truyền cảm, cả phòng im phắc lắng nghe.

Lúc này, Thẩm Hy Mạt mới ngấm kỹ anh. Chiếc sơ mi màu xanh nước biển khiến anh trông càng bảnh bao. Đèn trần lung linh tỏa xung quanh như dòng sông sao, còn anh là vì sao sáng nhất, đứng giữa dòng.

Thẩm Hy Mạt đang ngây người nhìn, đột nhiên bắt gặp ánh mắt anh, tức thì như có luồng điện chạy qua tim.

“Tôi tặng Hy Mạt bài hát này.” Hát xong, Trịnh Gia Vũ nhìn về phía Thẩm Hy Mạt.

Nếu bài hát làm Thẩm Hy Mạt hơi ngượng trước mặt mọi người, thì tiết mục tiếp theo càng khiến cô xấu hổ không biết chui vào đâu.

Trịnh Gia Vũ hát xong, đèn trong phòng đột nhiên tắt phụt, mọi tiếng ồn đều dừng đột ngột. Thẩm Hy Mạt cảm thấy rất lạ, không hiểu sao lại mất điện? Chẳng lẽ đường điện có sự cố?

Có ánh lửa lập lòe phía xa, nguồn sáng duy nhất đó càng nổi bật trong bóng tối.

Sau đó, một giọng hát vang bên tai cô “Happy Birthday to you...”

Đây là một tiết mục của cuộc vui hôm nay ư? Đồng nghiệp của Trịnh Gia Vũ có ai sinh nhật chẳng? Thẩm Hy Mạt thầm nghĩ.

Nhưng không ngờ, chiếc bánh ga tô lại được đẩy đến trước mặt cô.

Nếu không phải chính miệng Trịnh Gia Vũ nói ra, Thẩm Hy Mạt đã quên hôm nay là sinh nhật cô theo lịch âm.

“Thôi nên, nói điều ước đi!” Có người hét.

Thẩm Hy Mạt ngẩng nhìn Trịnh Gia Vũ, đôi mắt như hai vùng nước long lanh.

“Cảm ơn!” Cô khẽ nói.

Để phá vỡ không khí này, Thẩm Hy Mạt chấp tay, nhắm mắt nói điều ước, sau đó thổi từng cây nến.

Thì ra, anh không quên sinh nhật cô. Thẩm Hy Mạt thầm nghĩ. Cả người chìm chìm trong biển bông mềm mại.

Mấy ngọn đèn trong phòng bùng sáng, có người đề nghị nhân vật chính cắt miếng bánh đầu tiên.

Thẩm Hy Mạt đón chiếc dao người bên cạnh đưa, từ từ cắt bánh.

Cuộc vui này Trịnh Gia Vũ vốn dành cho nhân viên, giờ Thẩm Hy Mạt lại biến thành nhân vật chính, quả thực là một bất ngờ sung sướng.

Thẩm Hy Mạt cắt bánh xong, định đi vào toilet rửa tay, nhưng bị Trịnh Gia Vũ tóm lại, hỏi: “Em định đi đâu?”

“Vào toilet.” Nói xong mới được “phóng thích”.

Sau khi rửa tay bước ra, lấy hộp mỹ phẩm trong ví, dặm qua phấn trên mặt, đang định gập hộp, thì một khuôn mặt quen thuộc thoáng hiện trong gương.

Mùi rượu, hòa với mùi hơi thở quen thuộc, phảng phất bao quanh cô.

Thẩm Hy Mạt chậm rãi cắt hộp mỹ phẩm, chuẩn bị bỏ đi, anh bỗng nói: “Ai tuyên bố nhan sắc mình chim sa cá lặn, không cần bất cứ mỹ phẩm gì?”

Thẩm Hy Mạt đứng yên, hơi ngẩng mặt nhìn Diệp Như Thìn, nói: “Phụ nữ ai chẳng thích đẹp, không bao giờ hài lòng với nhan sắc của mình.”

“Vậy...” Diệp Như Thìn nhếch mép, cười nhạt: “Vì nhìn thấy tôi nên em mới đi trang điểm?”

“Anh đừng ảo tưởng thế.” Thẩm Hy Mạt lại lấy hộp mỹ phẩm trong sách, rút thổi son, tô lại môi, da cô vốn đã trắng muốt, môi đỏ tươi khiến khuôn mặt càng long lanh, như giọt sương sớm đọng trên lá cây. Tô xong môi, cô nhìn thẳng vào Diệp Như Thìn nói: “Anh có thể nghĩ, tôi làm thế là vì anh cũng được.”

“Nếu không, còn có thể vì ai?” Diệp Như Thìn hình như không nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Thẩm Hy Mạt, giọng vẫn trầm như mọi khi.

“Về tình cảm anh không có tiền bộ gì hết, chỉ có vô địch mặt trơ.” Thẩm Hy Mạt quay người bỏ đi thẳng.

Diệp Như Thìn đuổi theo, nắm tay cô, đi đến cuối hành lang.

“Anh muốn gì?” Thảm Hy Mạt bực bội hét ra.

“Nhấn tin cho em, tại sao không trả lời?” Diệp Như Thìn hỏi nhỏ.

“Đôi số máy rồi.” Thảm Hy Mạt kìm chế phần nộ, cũng nói nhỏ.

“Tại sao không nói với tôi?” Diệp Như Thìn cao giọng, ánh mắt đầy phần nộ buộc người ta phải chú ý.

Nếu còn một chút xíu quan tâm đến anh, thì khi đôi số máy, Thảm Hy Mạt cũng không đến nỗi không nói với anh. Cô đã làm anh quá thất vọng. Dù từng yêu nhau, cuối cùng cô ấy đã không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa.

Thảm Hy Mạt hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Diệp Như Thìn, rất lâu rất lâu mới từ từ mở miệng, hình như dốc hết can đảm, bắn khoản hỏi: “Lẽ nào anh vẫn lưu luyến chưa quên được tôi?”

Diệp Như Thìn lạnh lùng hừ một tiếng, mặt lạnh tanh nhìn cô: “Người tôi lưu luyến chưa quên là em ngày trước, chứ không phải em bây giờ.”

“Nếu vậy, tại sao anh lại lo lắng như thế khi tôi bị thương, tại sao sinh nhật tôi còn tặng quà, tại sao còn đưa tôi đi xem sao băng, tại sao lại hôn tôi?” Thảm Hy Mạt nói liền một hơi.

“Những cái đó có thể nói lên điều gì?” Diệp Như Thìn cười nhạt, rồi nói tiếp: “Lẽ nào em tưởng tôi vẫn còn yêu em thật?”

“Nếu anh không còn yêu tôi nữa, thì tôi cảm tạ anh lắm lắm.” Thảm Hy Mạt nói xong, nhìn thấy tia ám lạnh lóe trong mắt Diệp Như Thìn, liền quay

đi, không muốn nhìn nữa, lát sau dường như nhớ ra điều gì, hỏi: “Nhắn tin cho tôi có chuyện gì không?”

“Không.” Diệp Như Thìn đứng dưng đáp.

Đúng lúc đó, một giọng nữ quen thuộc vọng đến. Thư Hàm đi đến trước mặt Diệp Như Thìn, điềm nhiên khoác tay anh, mắt nhìn anh âu yếm: “Ồ, thì ra anh ở đây.”

Diệp Như Thìn hơi sững ra, cau mày hỏi: “Đã nghe thấy những gì?”

Thư Hàm không đáp, nhìn Thẩm Hy Mạt, chìa tay tự giới thiệu: “Chào cô, tôi là Thư Hàm.”

“Chào cô, tôi là Thẩm Hy Mạt.” Vì phép lịch sự tối thiểu, Thẩm Hy Mạt bắt tay cô ta, trước khi buông ra, không hiểu sao cô ta bóp tay cô một cái. Thẩm Hy Mạt nhíu mày, ngẩng đầu nhìn thấy trên khuôn mặt đoan trang, tao nhã của cô ta vẫn đọng nụ cười.

“Thâm tiểu thư.” Thư Hàm trịnh trọng nhìn Thẩm Hy Mạt, thong thả nói: “Nếu anh ấy vẫn lưu luyến chưa quên cô thì anh ấy đã không đến với tôi.”

Một viên đá ném xuống nước dấy lên bao gợn sóng. Thẩm Hy Mạt dường như có thể nghe thấy tiếng đổ vỡ trong lòng.

“Không phải em mới quen Diệp Như Thìn, anh ấy có phải hạng người đứng núi này trông núi nọ không?” Lời nói của Trình Mộ một lần nữa vang bên tai Thẩm Hy Mạt.

Từ sau khi Trình Mộ nói với cô câu đó, Thẩm Hy Mạt suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng đã tự thuyết phục được bản thân Thư Hàm không phải là bạn gái của Diệp Như Thìn. Nhưng hôm nay, xem ra cô đã nhầm, nhầm tệ hại.

Dù cô có tin lời Trình Mộ, tin Diệp Như Thìn, nhưng hiện thực đã giáng cho cô một đòn đau. Đôi mắt rớt cuộc đã không đánh lừa được cô.

Như thế cũng tốt, sau khi chia tay, mỗi người vốn dĩ nên có một cuộc sống riêng, còn cô càng không nên cho phép mình giẫm vào vết xe đổ.

Nhưng tim lại đau thắt, trong tích tắc, cơn đau đã lan khắp lồng ngực.

Thẩm Hy Mạt cố kiềm chế, thản nhiên nói với Thư Hàm: “Phải đấy, cho nên anh ấy đôi tốt với cô thật, chẳng có việc gì cũng đến tìm tôi, gặp rồi còn nhất định không cho tôi đi, liên tục gọi điện, nhắn tin...”

“Nói hết chưa?” Diệp Như Thìn thô bạo ngắt lời cô, ánh mắt khiến người ta ớn lạnh.

“Mặc kệ cô ta, mình đi thôi.” Thư Hàm khoác tay Diệp Như Thìn, dần dần biến mất khỏi tầm mắt cô.

Trở về phòng KTV, Thẩm Hy Mạt đã hoàn toàn mất hứng, không muốn chọn bài, càng không muốn hát, chỉ liên tục uống bia, hết cốc này đến cốc khác.

Cô không biết mình đã uống bao nhiêu cốc, chỉ cảm thấy mắt hơi nóng. Tiếng nhạc đình tai quay cuồng xung quanh, nhưng cô giống như ngồi uống một mình trong một thế giới khác.

Không biết bao lâu, bên tai bỗng không còn tiếng ồn ào nữa, yên ắng như đường phố về đêm, còn cô không đi một mình, có người dịu dàng nói bên cạnh: “Lúc còn rất trẻ, chúng ta thường thích những sự lãng mạn, ồn ào, nhưng thời gian trôi qua, chúng ta sẽ phát hiện, một tình yêu tốt đẹp không nhất thiết phải mãnh liệt, ồn ào, chết đi sống lại, cũng không nhất thiết phải

lãng mạn tuyệt vời, mà là sự gắn bó êm đềm, dài lâu, giống như cùng với người mình yêu ngắm dòng nước nhỏ chảy đều đều. Thế giới thật bao la, người từng yêu ta rất nhiều, người ta từng yêu cũng không chỉ có một, nhưng chỉ có một người có thể khiến ta được là chính mình một cách thoải mái, có thể chấp nhận những cái chưa hoàn mỹ của ta, nhất là có thể cùng ta đi hết chặng đời còn lại.” Anh dừng giây lát, rồi nói tiếp: “Người đó, đã xuất hiện trong cuộc đời của anh.”

Trịnh Gia Vũ đứng cạnh bức bình phong, đăm đăm nhìn Thẩm Hy Mạt, rồi chậm chậm bước đến gần cô.

Thẩm Hy Mạt kinh ngạc, thầm nghĩ: Lẽ nào người mà anh ấy nói chính là mình?

Cuối cùng Trịnh Gia Vũ dừng lại trước mặt cô.

Mãi đến lúc này, Thẩm Hy Mạt mới chắc chắn tin rằng người anh vừa nói chính là cô.

Thì ra, bấy lâu nay cô không hề biết, khuôn mặt Trịnh Gia Vũ lại ưa nhìn đến thế, toát ra sức quyến rũ thực sự mê hồn, khiến cô ngỡ ngàng.

“Hãy làm bạn gái của anh!” Trịnh Gia Vũ nói với giọng chân thành, rồi mở chiếc hộp nhung đỏ trên tay.

Ánh sáng từ cái hộp túa ra làm cô hơi chói mắt, Thẩm Hy Mạt nhìn chiếc nhẫn tinh xảo trong đó, tim bỗng đập thành thịch.

Không phải lần đầu cô được tỏ tình, nhưng được tỏ tình trước mặt đồng người thế này, thì đây là lần đầu, Thẩm Hy Mạt xấu hổ, mặt bỗng đỏ bừng.

Có lẽ mình nên đoạn tuyệt hẳn với quá khứ, tạm biệt con người ngày xưa của mình, không nên lưu luyến người trong ký ức nữa.

Cô biết, sau khi chia tay với Diệp Như Thìn, mỗi người nên có cuộc sống riêng, không nên có bất kỳ vướng vắn nào nữa. Cô biết, dù anh qua lại với ai, yêu bao nhiêu người nữa, cũng không còn bất cứ liên quan gì đến cô. Cô cũng biết, cho dù họ có gặp lại, cũng không thể quay về ngày xưa...nhưng, tại sao, muốn rời xa anh, lòng lại xót xa? Về sau, lại nghĩ, có lẽ cô đau lòng không phải vì họ không thể đến với nhau, mà bởi vì cô cứ lưu luyến mãi con người mình ngày xưa.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Thẩm Hy Mạt không muốn tiếp tục lưu luyến nữa, đầu chỉ một ngày.

Hôm nay, lời tỏ tình của Trịnh Gia Vũ giống như một cơn mưa đúng lúc, tưới lòng cô đang khô hạn.

Khi Thẩm Hy Mạt nói “Vâng” thì cô đã biết từ nay cô và Diệp Như Thìn sẽ không còn bất kỳ liên quan nào nữa.

Khi Trịnh Gia Vũ đưa cô về nhà thì đêm đã khuya, trời vào thu se se lạnh.

Họ đứng dưới khu nhà tầng, Thẩm Hy Mạt ngẩng mặt, nói “Cảm ơn.” Anh không đáp lại bằng câu khách sáo, “Không có gì” mà bước đến trước mặt cô, nhẹ nhàng hỏi: “Đi dạo với anh một lát nhé?”

Lần tỏ tình vừa rồi có thành công hay không, Trịnh Gia Vũ chưa dám chắc, may cô nhận lời, anh cũng đỡ bẽ bàng trước mọi người, lòng cũng vui vui. Niềm vui đó vẫn đang kéo dài đến lúc này, anh muốn ở bên cô, dù chỉ vài giây.

Lúc này, xung quanh rất yên tĩnh, nghe rõ tiếng gió xào xạc lùa qua lá cây. Bất gặp ánh mắt phân vân của cô, anh nói: “Không muốn đi cũng không sao...”

Thẩm Hy Mạt vội ngắt lời, “Được, em đi với anh.”

Họ lặng lẽ đi dọc con đường, đi mãi, không ai nói gì. Đến chỗ rẽ, Thẩm Hy Mạt chỉ sang phải, nói: “Rẽ vào đây, em đưa anh đến một nơi.”

“Nơi nào?”

“À...” Thẩm Hy Mạt suy nghĩ, “Một nơi rất bí hiểm.”

Khi bị đưa đến một ngọn núi giả, xinh xắn, vắng người, Trịnh Gia Vũ rất kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Có gì độc đáo không?”

Thẩm Hy Mạt dẫn anh lần theo các bậc nhỏ lên núi, đến bậc trên cùng, đột nhiên chân bước hụt, cô hét lên. May Trịnh Gia Vũ kịp thời đỡ được.

Thẩm Hy Mạt bị một phen hét hồn, mãi mới bình tĩnh lại, ngoảnh nhìn xuống dưới, vẫn thấy sợ. Ôi, nếu chẳng may lăn xuống, hậu quả không biết thế nào!

Lúc này, Thẩm Hy Mạt mới nhận ra, mình đang trong vòng tay Trịnh Gia Vũ, anh vẫn ôm thắt lưng cô, qua lớp áo sơ mi mỏng, cô cảm thấy rất rõ hơi ấm từ bàn tay anh.

“Đi phải cẩn thận chứ, ngã thì sao?” Giọng Trịnh Gia Vũ rất nhẹ nhàng, hơi ấm phả qua tai cô.

Mặt chột nóng đỏ, cô luồn khỏi tay anh, đi lên đỉnh núi, ngẩng nhìn trời, một vầng trăng trong như ngọc treo cao, tỏa ánh sáng dịu dàng.

“Sao lại đưa anh đến đây?” Trịnh Gia Vũ bước đến bên cô, hỏi.

Ở đây chẳng có gì bí hiểm như cô nói, rất vắng, quanh núi mọc đầy hoa dại, hình như lâu lắm không có người cắt tỉa.

Thẩm Hy Mạt nhìn ra xa, ánh mắt chột mơ màng, lát sau mới nói: “Hồi nhỏ, mỗi lần có chuyện không vui em lại đến đây, về sau, mỗi khi phải quyết định một vấn đề quan trọng em đều đến đây. Bởi vì, ở đây em có thể bình tâm, lắng nghe tiếng lòng mình.”

“Vậy thì đây có thể coi là nơi thu nhận tâm sự của em.” Trịnh Gia Vũ nhận xét.

“Có lẽ.” Đứng trên đỉnh núi, Thẩm Hy Mạt đã cảm thấy hơi lạnh thấm vào da thịt bất giác vòng chéo hai tay ôm vai, một tư thế quá đáng yêu.

Trịnh Gia Vũ liền cởi áo ngoài, choàng lên người cô. Thẩm Hy Mạt hơi ngẩn ra, cười bối rối: “Anh mặc đi.”

Mặc dù từ khi nhận lời tỏ tình của anh, cô biết, quan hệ của họ đã khác, nhưng hơi ấm bất ngờ từ chiếc áo, vẫn khiến cô bàng hoàng.

Chưa kịp từ chối, tay đã bị anh nắm chặt.

“Mặc vào, bị cảm lạnh là thiệt đấy.” Trịnh Gia Vũ lại choàng áo lên vai cô, rồi lại nắm tay cô.

Đối với Thẩm Hy Mạt, hơi ấm này như đã bị lãng quên từ lâu, nay bất chợt trở lại giống như chạm vào sợi tơ tận đáy lòng cô, làm nó rung lên.

Cô hơi ngược nhìn, Trịnh Gia Vũ vẫn nét mặt bình thản, khóe miệng tươi cười, hơi nhếch, rất đẹp.

“Từ nay, nếu có gì không vui, em có thể chia sẻ với anh.” Trịnh Gia Vũ xoa tay cô, nhìn cô âu yếm, “Nếu em bằng lòng, anh có thể là nơi thu nạp tâm sự của em.”

Ánh mắt anh quá sáng, chứa chan hy vọng, Thẩm Hy Mạt không dám nhìn.

Lúc này, cô không sợ trời đột nhiên đổ mưa, không sợ núi đột nhiên sụt lở, cũng không sợ ngày tận thế ập đến, nhưng sợ mình sẽ chìm chìm trong ánh mắt đó.

Sau đó, họ đều yên lặng.

Trước khi xuống núi, Thẩm Hy Mạt nhận một cái hôn bất ngờ của anh, nóng bỏng in lên trán cô.

Đêm đó, Thẩm Hy Mạt trần trọc mãi không sao ngủ được, trong đầu vẫn là vàng trắng ngàn treo cao và đôi mắt êm như nước của Trịnh Gia Vũ lúc hôn cô.

Chương bảy: Ngàn lời không hết ý, ngàn ý không hết tình

*Thế giới rộng bao la như thế, tiếc là duyên phận giữa họ quá mỏng,
thuyền duyên chưa đến bến đã rẽ sang ngang.*

Thứ Hai đầu tuần đi làm, để tránh đồng nghiệp truy hỏi về chiếc nhẫn đeo trên tay, tối hôm trước Thẩm Hy Mạt dứt khoát tháo nó ra.

“Hy Mạt, hôm nay có khách hàng tên là Khương Tiểu Vũ hỏi em, thiết kế của ông ta, chị đã làm xong chưa?” Tiền Khê Khê bước đến bàn làm việc của Thẩm Hy Mạt hỏi.

“Sắp xong, lát nữa chị sẽ liên lạc với anh ta.” Cô mở máy tính, rồi ngoảnh sang hỏi Tiền Khê Khê: “Em có số di động của anh ta không, cho chị xin.”

“Bà chị ơi, em bảo chị đi làm lại sim đi thì chị không nghe, lúc nào cũng thích phiền em, không ngại à?” Tiền Khê Khê lẩm bẩm, vẻ không vui, nhưng vẫn đưa số máy của khách hàng cho cô.

“Được rồi.” Thẩm Hy Mạt vừa ghi số vừa gật gù. Thầm nghĩ, Tiền Khê Khê nói đúng, nếu mình để lỡ tin nhắn quan trọng của khách hàng thì phiền lắm, lúc nào có thời gian đi làm lại sim vậy.

Trong một thời gian dài sau đó, Thẩm Hy Mạt tận hưởng vị ngọt của tình trên chuyến tàu hạnh phúc, giống như những cặp tình nhân khác, cô cùng Trịnh Gia Vũ đi mua sắm, đi ăn trên phố ẩm thực, đi xem phim. Nếu đem

tất cả những cái đó xâu thành một cuốn album tranh nhất định sẽ là một bữa tiệc thịnh soạn làm người khác ngưỡng mộ.

Trong thời gian này, cô không hề gặp lại Diệp Như Thìn. Anh âm thầm biến mất khỏi thế giới của cô như nước bốc hơi.

Cô đã tưởng trong cuộc sống của mình sẽ không còn bất kì tin tức nào liên quan đến anh, nhưng khi Tiền Khê Khê cầm tờ báo ngày, chạy xồng xộc đến trước mặt, cô mới phát hiện thành phố này quả thực nhỏ bé, nhỏ bé đến mức lại tình cờ thấy tin về anh.

“Hy Mạt, chị xem này, lệnh hạn chế mua nhà đúng là đã hạn chế không ít người muốn mua nhà.” Tiền Khê Khê chỉ vào mẫu tin trên báo, nói.

Thẩm Hy Mạt vội cầm lên, đọc lướt, tất cả đều là phản ứng của một bộ phận người muốn mua nhà, ánh mắt cô thoáng liếc rồi dừng lại ở góc bên phải tờ báo, một khuôn mặt quen thuộc bất ngờ đập vào mắt.

Không thể phủ định anh vẫn đẹp như ngày nào, vẻ điềm tĩnh đầy bản lĩnh toát ra từ ánh mắt hơi lạnh khiến người ta e ngại.

Phía trên bức ảnh là dòng tít nổi bật: “Lệnh hạn chế mua nhà có hiệu lực, tập đoàn Cẩm Thế lâm vào khốn cảnh.”

Dòng chữ khiến Thẩm Hy Mạt thoáng sửng sò, nhìn bức ảnh một hồi, rồi đọc lướt bài phóng sự bên cạnh. Đến khi Tiền Khê Khê nói: “Này, xem gì vậy?” mới sực tỉnh.

“À, không có gì.” Thẩm Hy Mạt bối rối, rời mắt khỏi trang báo.

Sau khi biết quan hệ mới giữa Thẩm Hy Mạt và Trịnh Gia Vũ, Tiền Khê Khê rất nôn nóng, dường như muốn thông báo cho toàn thiên hạ biết, quả

thật cô bạn còn phẫn khích hơn chính mình có người yêu. Về sau không thấy Thẩm Hy Mạt nhắc đến Diệp Như Thìn, Tiền Khê Khê cũng thôi, không nhắc đến anh.

Tuy nhiên, vừa rời ánh mắt Thẩm Hy Mạt có vẻ rất căng thẳng, như đang có gì giằng co dữ dội, đăm đăm nhìn mãi vào bài phóng sự về tập đoàn Cẩm Thế.

Tiền Khê Khê cũng không tiện hỏi, lấy lại tờ báo, thở dài, than vãn: “Bao giờ mới có tiền mua nhà đây?”

“Có thể đi đường tắt.” Lúc này Thẩm Hy Mạt đã trở lại bình thường, nói với Tiền Khê Khê.

“Đường tắt nào?” Tiền Khê Khê vội hỏi.

“Tìm một người nhiều tiền.” Thẩm Hy Mạt nghiêm túc nói.

“Chị tưởng ai cũng may mắn như chị chắc? Gặp được Trịnh Gia Vũ thì sau này khỏi cần lo gì nữa. Đâu có như em, tìm mãi vẫn không thấy món ăn phù hợp.”

“Vậy tiếp tục lựa chọn đi, nếu cứ mơ món thích hợp, trên bàn e chỉ còn toàn là các đĩa trống không.” Thẩm Hy Mạt nói đầy ẩn ý.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Nghe vậy, Tiền Khê Khê bĩu môi, giả bộ bất bình: “Hừ, chị không biết à. Ở đời, cơm có thể ăn tạm, quần áo có thể mặc tạm, thậm chí công việc cũng có thể làm tạm, chỉ duy một thứ không thể tạm bợ, đó là yêu.”

Thẩm Hy Mạt giật nảy mình, như bị đánh trúng tim.

Bất giác chạnh lòng, thâm nghĩ, mình với Trịnh Gia Vũ có thể coi là tạm bợ không? Nếu đúng, vậy tại sao mình và anh ấy vẫn bình an vô sự lâu như vậy? Nếu sai, tại sao mình lại chạnh lòng bởi câu nói của Tiên Khê Khê?

Đang phân vân, thì có tín hiệu tin nhắn quen thuộc, vội cầm điện thoại, là tin nhắn của Trịnh Gia Vũ.

“Nhớ ăn cơm đúng giờ, uống nhiều nước, ngồi lâu phải đứng dậy thư giãn.” Hầu như, ngày nào Trịnh Gia Vũ cũng nhắn cho cô những mẩu tin tương tự như thế, tuy đã quen, nhưng đọc xong, lòng vẫn lâng lâng ấm áp.

“Lại là Trịnh Gia Vũ hả?” Tiên Khê Khê ghé đầu nhìn, tòm tòm cười, trước lúc về chỗ ngồi, còn tặng cô một câu: “Đã gặp được người phù hợp thì phải giữ cho chắc, đừng để người ta biến mất rồi, hối hận cũng không kịp.”

“Thì đã lúc nào lơ là đâu.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa chuẩn bị nhắn lại cho Trịnh Gia Vũ.

Sau khi trở về bàn làm việc, nhìn thái độ của Thẩm Hy Mạt, Tiên Khê Khê bất giác nghĩ thâm, phụ nữ khi đắm đuối trong tình yêu, quả nhiên tự phát ra mùi tình ái, dù đứng xa, người ngoài vẫn nhận ra.

Chiều hôm đó, hết giờ làm Trịnh Gia Vũ đến công ty đón cô như thường lệ. Lên xe được một lúc, Thẩm Hy Mạt bỗng cảm thấy hơi khó chịu, bèn hạ cửa kính, gió hiu hiu vờn qua mặt, man mát.

“Nóng không?” Trịnh Gia Vũ ngoảnh sang, hỏi.

“Một chút, mấy hôm nay, trời khá oi bức.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa chăm chú nhìn những chiếc xe phóng vun vút bên ngoài.

Trịnh Gia Vũ nhắc cô: “Đạo này bắt đầu có mưa, thời tiết lúc nóng lúc lạnh, em chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Em vốn rất khỏe, anh đừng lo.” Thẩm Hy Mạt quay sang, mỉm cười với anh.

Từ lúc yêu nhau, thường xuyên được anh nhắc nhở điều này, điều kia, khiến cô cảm thấy rất yên lòng. Nhiều lúc, thậm chí, có lẽ tình yêu chính là như thế này, không nhất thiết phải ồn ào bốc lửa, cứ bình lặng, yên ả lại khiến người ta yên lòng.

Bỗng có tiếng “vèo”, lại một chiếc xe nữa vụt qua trước mắt. Trong tích tắc, cô nhìn không rõ lắm, nhưng người ngồi sau tay lái rất quen, có phải anh không? Thẩm Hy Mạt tự hỏi.

Vô thức ngồi thẳng người, nhìn về phía trước qua tấm kính chắn gió. Cô đã nhìn rõ chiếc xe, giống xe của anh, nhưng cách mấy mét, không thể nhìn rõ biển xe.

Lúc này, Trịnh Gia Vũ vô tình nhìn vào bàn tay trái của cô, bỗng cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Vì sao cô ấy không đeo nhẫn? Câu hỏi này đã thường trực rất lâu trong lòng, lần này không thể kiềm chế hơn nữa: “Bàn tay trái của em, hình như thiếu thiếu vật gì.” Anh hỏi xa xôi.

Thẩm Hy Mạt vẫn nhìn về phía trước, dường như không nghe thấy. Mấy giây sau, mới ngơ ngác hỏi lại: “Tay trái em làm sao?”

“Nhẫn.” Trịnh Gia Vũ lơ đãng nói.

“Nó hơi nhỏ, đeo hơi khó chịu, nên em không đeo.” Thẩm Hy Mạt giải thích.

Hôm được Trịnh Gia Vũ tặng nhẫn, lúc về nhà, Thẩm Hy Mạt đã rất vất vả để tháo nó ra, loay hoay mãi vẫn không tháo được. Cuối cùng đành phải dùng xà phòng chà sát, mới tháo được, nhưng để lại một vết hằn trắng trắng ở ngón giữa

Về sau, cô nghĩ, tình yêu giữa cô và Trịnh Gia Vũ có phải hơi giống chiếc nhẫn này? Không thực phù hợp, thậm chí dường như gây cảm giác ngọt nhạt. Thẩm Hy Mạt cũng không biết vì sao mình có ý nghĩ này, nhưng chỉ duy nhất lần đó, về sau không nghĩ như thế nữa.

“Sao em không nói, có thể đổi cái khác mà.”

“Không sao.” Thẩm Hy Mạt cười, nói: “Anh không nhận ra à, dạo này em đang giảm béo, gầy một chút có thể đeo.”

“Ngày mai anh đưa đi đổi cái khác.” Trịnh Gia Vũ giọng ôn tồn nhưng kiên quyết.

“Vâng.” Thẩm Hy Mạt lơ đãng trả lời, mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, trong khi đợi đèn đỏ, Thẩm Hy Mạt vừa liếc ra ngoài đã nhìn thấy anh, đúng là anh! Vẫn vẻ lãnh đạm, mắt nhìn phía trước, khuôn mặt nhìn nghiêng rõ nét như tạc, tim cô bất giác lại “thình, thình thình” đập loạn, như muốn nảy ra ngoài.

Thẩm Hy Mạt, sao mi có thể vô dụng đến thế? Rõ ràng anh ta đã không còn là người trong lòng mi nữa, mi cũng không còn là mi của ngày xưa, tại sao vẫn bị trói buộc bởi cảm xúc khó hiểu kia? Thẩm Hy Mạt trầm nghĩ.

Cố gắng kìm chế, cô hít một hơi thật mạnh, rồi bỗng lại nhớ đến mẫu tin Diệp Như Thìn nhắn lần trước.

Đó là lúc cô vừa làm lại sim điện thoại, khi bật máy hiện ra bao cuộc gọi nhớ và tin nhắn chưa đọc. Nhìn lướt một lượt, tim bỗng lặng đi khi thấy tin nhắn của anh, cô nhìn mãi mẫu tin đó:

“Em ở đâu?”

“Trời mưa rồi, còn nhớ có lần em nói, em thích nhất ngắm trời mưa, thích đi dạo dưới mưa với người mình yêu. Vậy em có muốn, bây giờ người đi dạo dưới mưa với em là anh không?”

“Bây giờ anh đang đi công tác ngoại tỉnh, ở trong một khách sạn tốt nhất, hưởng những dịch vụ tốt nhất, đang ngắm cảnh đêm đẹp mê hồn ngoài cửa sổ. Dù vậy, anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu điều gì, em hiểu không?”

Thẩm Hy Mạt đọc đi đọc lại ba mẫu tin nhắn, đọc đến thuộc lòng. Qua những dòng tin nhắn đó dường như cô nhìn thấy một Diệp Như Thìn khác, một Diệp Như Thìn đầy cảm tính, một Diệp Như Thìn luôn đau đáu nhớ cô. Nhưng tại sao, thời gian trước đó, khi chưa có những dòng tin kia, anh có thể lạnh nhạt với cô như người xa lạ vậy, thậm chí lúc gặp cũng không nói một câu. Một Diệp Như Thìn mâu thuẫn như thế, cô không tài nào nắm bắt.

Tươi đẹp nhất luôn luôn là quá khứ, những gì anh hoài nhớ chẳng qua là quá khứ. Lúc đó, Thẩm Hy Mạt đã nghĩ như vậy.

Tiếng còi xe vang bên tai, đưa cô ra khỏi miên man quá khứ, mắt vẫn nhìn đăm đăm vào một điểm, bỗng chạm phải ánh mắt anh.

Trịnh Gia Vũ đang chăm chú nhìn, dường như muốn nhìn thấu cô.

Thẩm Hy Mạt vội lảng tránh cái nhìn đó, mặt thoáng hốt hoảng.

Vốn tinh tế, Trịnh Gia Vũ nhận ngay ra biểu hiện bất thường đó, liền hỏi: “Sao vậy?”

“À, không... không có gì.” Thẩm Hy Mạt hơi lắp bắp.

“Nói cho anh biết đi!” Trịnh Gia Vũ tay nắm chặt vô lăng, giọng nói vốn ôn tồn bỗng trở nên lạnh như băng giá.

“Không tin em à?” Thẩm Hy Mạt gạt đi tâm trạng của mình, can đảm nói.

Chẳng lẽ lại nói với Trịnh Gia Vũ, vừa rồi cô nhìn thấy Diệp Như Thìn cho nên lòng rối loạn?

Cô biết dù có nói thật với Trịnh Gia Vũ, anh cũng không cãi vã với cô, càng không vì thế mà quyết định chia tay cô, nhưng nhất định anh sẽ đau khổ. Cho nên, bất luận thế nào, cũng sẽ không nói thật với anh. Cô luôn nghĩ, người ta sống trên đời có một số chuyện thà không biết thì hơn.

“Không phải là anh không tin em, mà là em không tin anh.” Trịnh Gia Vũ cau mày.

Thẩm Hy Mạt băn khoăn nhìn anh, nhưng Trịnh Gia Vũ không nói nữa.

Mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng, đều im lặng suốt chặng đường.

Để xoa dịu không khí bất thường giữa hai người lúc chiều, sau bữa cơm, Thẩm Hy Mạt chủ động rủ anh đi siêu thị mua sắm, Trịnh Gia Vũ đương nhiên đồng ý.

Tại khu vực trang phục nữ, Thẩm Hy Mạt đã lượn qua mấy shop vẫn chưa tìm được bộ nào ưng ý, đang mất hứng, định rẽ sang shop khác, thì cô nhân viên trẻ tuổi niềm nở đi tới.

“Chào chị...” Cô ta mới nói có vậy đã ngẩn người, ngấm nghĩa Thẩm Hy Mạt một hồi, mới nhớ ra: “Chị là người yêu của anh trai em? Tên là...” Cô ta dừng lại, không nhớ tên Thẩm Hy Mạt.

“Anh trai em là?” Thẩm Hy Mạt nhìn mặt cô ta cảm thấy quen quen, nhưng vẫn không nhớ đã gặp ở đâu.

“Là Trình Mộ.” Cô gái tự giới thiệu, “Em là em gái anh ấy, tên là Trình Giai.”

“À, mình nhớ rồi.” Lúc này, Thẩm Hy Mạt mới nhớ ra, cô đã gặp cô ta trong một bữa tiệc, vui vẻ nói: “Mình là Thẩm Hy Mạt.”

“Chào chị Hy Mạt.” Trình Giai gọi rất dẻo miệng, mắt cười tí, vô cùng đáng yêu.

Sau khi lựa chọn mấy lần, cuối cùng Thẩm Hy Mạt cũng tìm được một bộ ưng ý, đi vào phòng thử đồ, bước ra đến trước mặt Trình Gia Vũ hỏi: “Thế nào, được không?”

Trình Gia Vũ vốn kĩ tính, ngấm kỹ một hồi mới nói: “Quay lại xem nào!”

Thẩm Hy Mạt quay lại, sau đó chăm chú nhìn anh về chờ đợi: “Được đây chứ?”

“Ồ.” Trình Gia Vũ gật đầu.

“Bộ này cứ như may riêng cho chị vậy, trông vừa chín chắn vừa năng động, nhưng vẫn rất nữ tính.” Trình Giai nhanh nhẩu tán vào.

“Vậy lấy bộ này đi.” Thẩm Hy Mạt nói.

Lúc đó, điện thoại của Trình Giai đổ chuông, cô nói “xin lỗi” rồi nghe máy, sau đó chạy đi lấy hóa đơn cho Thẩm Hy Mạt.

Trong lúc chờ thanh toán, Thẩm Hy Mạt đang lấy ví trong túi sắc ra, thì Trình Gia Vũ đã đưa thẻ ngân hàng cho nhân viên thu ngân.

“Không cần đâu, để em trả.” Thẩm Hy Mạt lấy lại chiếc thẻ trong tay anh, rồi rút thẻ khác trong ví của mình, nói: “Như thế này em mới yên tâm.”

Trình Gia Vũ thấy cô có vẻ kiên quyết, cũng không giằng co nữa.

Lúc sắp ra khỏi shop, Trình Giai lại kéo Thẩm Hy Mạt qua một bên, nói nhỏ: “Người yêu chị đẹp trai lại rất hào phóng.”

“Cũng tạm.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa vô tình liếc về phía Trình Gia Vũ.

Anh cao lớn, mặc bộ comple đắt tiền, khoe miệng tươi lúc nào cũng như cười, vô cùng lịch lãm tao nhã. Dưới ánh đèn, vẻ rạng rỡ của anh cơ hồ làm lu mờ mọi thứ xung quanh.

Người đàn ông như thế, phụ nữ nào không động lòng?

“À, chị phải cảm ơn em.” Thẩm Hy Mạt sực nhớ điện thoại cô đang dùng là của Trình Giai.

“Cám ơn em gì cơ?” Trình Giai không hiểu, lát sau nghĩ ra, mỉm cười, nói: “Em chỉ giúp chị chọn bộ váy thôi mà, đó là công việc của em, sao phải cảm ơn!”

“Chị đang dùng điện thoại của em.” Thẩm Hy Mạt nói.

“Điện thoại của em?” Trình Giai càng ngỡ ra: “Em chỉ có mỗi cái này.”

Thẩm Hy Mạt lấy điện thoại trong túi sắc, lắc lắc trước mặt Trình Giai: “Đây không phải điện thoại của em sao?”

“Ồ!” Trình Giai kêu lên, lắc đầu: “Em làm gì có điện thoại đắt tiền như thế!”

Nghe vậy, Thẩm Hy Mạt hơi sững ra, thầm nghĩ: Trình Mộ đã nói điện thoại này là của em gái anh ấy cơ mà? Anh chàng nói dối mình ư? Tại sao phải làm thế ?

Trịnh Gia Vũ đưa Thẩm Hy Mạt về đến trước khu nhà tầng của cô, như thường lệ, anh xuống xe, một tay tỳ vào phía trên cửa, tay kia mở cửa xe cho cô.

Mỗi lần anh làm vậy, Thẩm Hy Mạt bất giác đều nghĩ: Quả là một người đàn ông chu đáo.

“Bai bai, Gia Vũ!”

“Ngày mai nhớ đeo nhẫn.” Trịnh Gia Vũ không quên nhắc cô.

“Nhớ rồi!” Thẩm Hy Mạt mỉm cười, rồi quay người đi về phía cầu thang. Chưa được mấy bước thì đã bị Trịnh Gia Vũ nắm tay kéo lại.

Có lẽ anh kéo hơi mạnh nên cô gần như ngã chúi vào anh, còn chưa kịp phản ứng, thì nụ hôn của anh đã gắn vào môi.

Thẩm Hy Mạt bị bất ngờ, ngạc nhiên, trố mắt hốt hoảng nhìn anh.

Cô vẫn nhớ lần đầu anh hôn, hơi vụng về nhưng quá dịu dàng, còn lần này, như chiếm đoạt.

Bị bao vây bởi hơi thở nóng hổi và quen thuộc, cảm thấy hơi ngọt thở. Thẩm Hy Mạt cố thoát khỏi đôi môi ấy, nhưng miệng đã bị môi anh tách ra, công phá bên trong.

Nhìn đôi mắt khép của anh, cô cũng khép mắt, bắt đầu hưởng ứng nụ hôn nồng nhiệt đó. Rồi cảm thấy cơ thể nóng dần, hai má bừng bừng như phát sốt.

Lần này, nụ hôn rất dài, cảm giác anh muốn hôn cô đến “tan cả đất trời”.

Khi anh buông cặp môi mềm của cô, Thẩm Hy Mạt mở mắt nhìn anh, bắt gặp đôi mắt vời vợi yêu, cô bỗng ước sao thời gian dừng lại ở phút này.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Trong những tháng rất dài về sau, dù có nhiều khi đã quên những lúc bên nhau, nhưng ánh mắt dịu dàng, vời vợi yêu của Trịnh Gia Vũ lúc đó vẫn mãi là một ám ảnh khôn nguôi trong tâm trí Thẩm Hy Mạt.

Rón rén vào nhà, mò mẫm bật đèn, Thẩm Hy Mạt hốt hoảng, giật mình bởi cảnh tượng trước mặt.

Bà nội nằm trên ghế sofa, nét mặt an tường rõ ràng đã ngủ. Bình thường bà hay đợi Thẩm Hy Mạt về nhà, nhưng chỉ qua mười giờ là đi nghỉ, nhưng

lần này thì khác.

Nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười một giờ. Chắc bà ngủ quên lúc đợi cô.

Đi đến bên ghế sofa, khẽ lay bà. Lúc này, bà mới tỉnh dậy, dụi mắt hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Muộn rồi, bà về phòng ngủ đi.” Cô đỡ bà ngồi dậy.

“Cháu đi đâu vậy? Muộn thế này mới về, cũng không gọi điện báo cho bà.” Giọng bà trách móc.

“Cháu xin lỗi. Tối nay cháu đi tụ tập với bạn, vui quá nên quên gọi cho bà.” Thảm Hy Mạt vẫn chưa định nói với bà nội, quan hệ của mình và Trịnh Gia Vũ, cô muốn để mọi chuyện ổn định chút nữa rồi mới nói.

“Định lừa bà đến bao giờ?” Bà nội không vui, hình như hơi giận.

Thảm Hy Mạt hoảng hốt, lẽ nào bà đã biết chuyện giữa cô và Trịnh Gia Vũ? Nhưng cô có tiết lộ điều gì với bà đâu. Tuy bà có số máy của Tiền Khê Khê, nhưng nếu bà hỏi, Tiền Khê Khê cũng không nói ra chuyện đó. Vậy tại sao bà biết? Thảm Hy Mạt không thể nào lý giải.

Nếu bà đã biết, thì thừa nhận cho xong! Thảm Hy Mạt trầm nghĩ. Cô kéo tay bà, nói: “Không phải cháu cố tình lừa bà. Cháu và Trịnh Gia Vũ đã yêu nhau một thời gian rồi.”

“Cái gì?” Bà kinh ngạc, mặt đang rầu rầu, vụt tươi tỉnh nói: “Ô! Hy Mạt, tốt quá, tốt quá, cứ tiếp tục đi, nếu hai đứa tốt đẹp, chuyện lớn cả đời của cháu, bà không phải lo lắng nữa.”

“Bà đừng lo cho cháu. Chuyện tình cảm, cháu tự biết chừng mực.” Thảm Hy Mạt an ủi bà, sau đó nhớ đến câu hỏi vừa rồi của bà, buột miệng hỏi: “Bà, vừa rồi bà bảo cháu lừa bà cái gì?”

Mặt trầm ngâm, thở dài một tiếng, bà nói: “Hy Mạt, vì sao cháu nhận làm thiết kế cho Diêu Thanh?”

Thảm Hy Mạt ngây người: “Sao bà biết?”

“Sao bà biết không quan trọng, quan trọng là tại sao cháu làm thế?”

“Bà nghe cháu nói đã.” Thảm Hy Mạt kể tường sự việc, sau đó kết luận: “Bà à, những gì bà không muốn cháu làm, cháu có dám không nghe đâu? Huống hồ, cháu cũng không muốn gặp Diêu Thanh.”

Nghe cô giải thích, cuối cùng bà cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi rít nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.”

“Lần sau bà nghỉ sớm đi, đừng đợi cháu nữa.”

“Thì cũng vì lo cho cháu thôi!” Bà vỗ vai cô, vui vẻ nói: “Hôm nào đưa Trịnh Gia Vũ về cho bà xem mặt nhé.”

Thảm Hy Mạt hơi do dự, rồi nhoẻn cười: “Vâng.”

Bản thiết kế Thảm Hy Mạt làm cho Diêu Thanh, sau mấy lần chỉnh sửa, cuối cùng cũng được bà chấp nhận.

Thông thường khi công trình thi công được một nửa, khách hàng sẽ mời người thiết kế đến hiện trường kiểm tra, nhưng lần này thi công chưa được bao lâu, Diêu Thanh đã gọi Thảm Hy Mạt đến, vì theo bà có hiện tượng công nhân dùng nguyên liệu không đạt tiêu chuẩn.

Thẩm Hy Mạt biết, tranh luận với bà ta sẽ vô ích, nên thu xếp thời gian, đích thân đến hiện trường xem xét.

Khi cô đến, vẫn chưa thấy Diêu Thanh đâu, cô liền kiểm tra một lượt tất cả nguyên vật liệu công nhân đang sử dụng, phát hiện lớp sơn phủ tường không phải là loại sơn đã lựa chọn, không khỏi giật mình. Tốp thợ này trước nay làm rất tốt, tại sao xảy ra chuyện này?

Đúng lúc đang vắt óc nghĩ cách giải quyết thì có chuỗi tiếng bước chân vang lên, từng bước tiến lại phía cô. Thẩm Hy Mạt vô thức ngoái đầu, kinh ngạc nhận ra chủ nhân của những bước chân kia.

Người đến rõ ràng phải là Diêu Thanh, tại sao lại là Diệp Như Thìn?

Anh vẫn như mọi khi, mặc bộ đồ comple đen vừa khít, mắt đen thản nhiên nhìn cô. Trong ánh ngày sáng choang, trông ngang tàng bất cần, vẫn đáng cao ngạo cố hữu như trong tâm trí cô. Nhưng dù anh cố che giấu, vẻ tiều tụy trên khuôn mặt đó, vẫn bị cô phát hiện.

Thẩm Hy Mạt chợt nhớ đến bản tin trên báo hôm trước, thầm nghĩ thời gian này chắc chắn anh đã hao tổn không ít tâm sức vào công việc.

Diệp Như Thìn thong thả đi về phía cô, mùi hương thanh khiết và quyến rũ thoáng mùi thuốc lá lạnh lẽ tỏa quanh cô.

“Sao lại là anh?” Thẩm Hy Mạt ngẩng đầu.

“Câu này anh hỏi em mới đúng.” Giọng nói của Diệp Như Thìn vẫn hơi trầm và lạnh như ngâm trong nước buốt, khiến người nghe cảm giác hơi lạnh thấm vào người.

Thẩm Hy Mạt bắt giặc bật cười, lẩm bẩm: “Diêu Thanh quả là lẩm chiêu.”

Khoảng cách rất gần, từng lời cô nói đều lọt vào tai anh. Diệp Như Thìn cười khẩy, bước đến sát cô, nói: “Lòng em đen tối, đừng nghĩ người khác cũng vậy.”

“Ý anh là gì?” Thẩm Hy Mạt sầm mặt, hỏi.

“Em trong sáng, thông minh, xinh đẹp, trí tuệ, sao không hiểu ý anh?” Diệp Như Thìn giễu cợt.

Thẩm Hy Mạt ngẩng phất đầu, ném một cái nhìn phẫn nộ, định bỏ đi.

“Đôi xử với khách hàng như thế à?” Diệp Như Thìn lập tức quay người, mặt nghiêm nghị: “Đạo đức nghề nghiệp của em để ở đâu rồi?”

“Anh nên làm rõ điều này, tôi kí hợp đồng với Diêu Thanh, chứ không phải với anh.” Thẩm Hy Mạt khẳng khái nói.

“Đúng, không phải anh.” Diệp Như Thìn thừa nhận, rồi chuyển chủ đề chính: “Nhưng hôm nay Diêu Thanh có việc không đến được, nên đã nhờ anh đến giúp.”

“Bà ta đúng là người bạn rợn, hôm nay lại cùng Diệp Quang Hoa đi tiệc tùng gì đây?” Trong ấn tượng của Thẩm Hy Mạt, sau khi tái giá với Diệp Quang Hoa, Diêu Thanh thường tung tin bà luôn cùng ông tham dự các loại yến tiệc thượng lưu.

Diệp Như Thìn đã quen Thẩm Hy Mạt gọi thẳng tên hai người đó, anh không định chần chừ gì, thản nhiên nói một câu: “Diêu Thanh bị ốm.”

“Cái gì?” Thẩm Hy Mạt quay đầu, sững sốt nhìn anh, dường như không tin. Sức khỏe của Diêu Thanh trước nay vốn rất tốt, lại biết chăm sóc giữ gìn, sao có thể ốm được?

“Không có gì.” Diệp Như Thìn dùng dụng đáp, thấy ánh mắt lo âu của Thẩm Hy Mạt, anh cũng phớt lờ, không lộ bất kì cảm xúc nào.

Thẩm Hy Mạt chau mày, định nói lại thôi.

“Có muốn biết bệnh tình của bà ấy không?” Diệp Như Thìn có vẻ đã nhìn thấu tâm can Thẩm Hy Mạt.

“Ai muốn biết?” Cô lập tức phản bác.

“Đội thi công của công ty bên đó trước nay luôn khiến khách hàng yên tâm, sao lần này lại xảy ra chuyện?” Diệp Như Thìn đi vào chủ đề chính.

“Em đã kiểm tra tất cả nguyên vật liệu họ sử dụng, sơn phủ ngoài có vấn đề, đã cho người đi mua sơn tốt, những gì cần trao đổi với thợ, em sẽ trực tiếp nói.” Giọng Thẩm Hy Mạt dịu lại.

“Chỉ có thể thôi à?” Diệp Như Thìn nghiêm mặt, giọng vẫn lạnh tanh, khẽ hỏi.

“VẬY, xin hỏi, anh muốn xử lí thế nào?” Thẩm Hy Mạt không ngờ Diệp Như Thìn phản ứng như thế.

Diệp Như Thìn đến trước mặt cô, thông thả nói: “Đội thi công bên đó, ngay sơn phủ ngoài cũng mua nhầm, đối với khách hàng, đám thợ như thế có đáng tin không?”

“Ý anh là phải thay đội thi công?” Thẩm Hy Mạt bước nhanh đến trước mặt Diệp Như Thìn, cao giọng nói.

Diệp Như Thìn không biết trả lời thế nào, tay rút túi quần, ung dung nhìn cô..

“Anh nên biết, bên em đã kí hợp đồng với đội thi công này, muốn đổi đội khác, nghĩa là phá hợp đồng, phá hợp đồng nghĩa là...” Thẩm Hy Mạt định nói ra mọi phiền phức của sự vụ, nhưng đã bị anh ngắt lời: “Không cần nói nhiều với anh, thay đội khác đi.” Giọng anh kiên quyết.

Thẩm Hy Mạt nhìn thẳng vào Diệp Như Thìn, ánh mắt giận dữ, giọng bực bội: “Anh cố tình đối đầu với em, phải không?”

“Đối đầu với em?” Diệp Như Thìn nheo mắt, trong đó lóe ra tia sắc lạnh, giọng dửng dưng: “Không rồi hơi như vậy.”

“Lần này quả thực đội thi công cầu thả, em sẽ yêu cầu họ chú ý hơn khi mua nguyên liệu và cả chất lượng thi công. Vậy mà anh vẫn chưa hài lòng?” Thẩm Hy Mạt thấy thái độ của Diệp Như Thìn vẫn cứng rắn, liền nhượng bộ, giọng mềm mỏng, không ngờ, anh không vướng đòn này của cô, lại kéo giạt cô sang một bên, ấn vào tường, ôm cứng trong tay, cúi xuống gắn chặt môi vào môi cô.

Thẩm Hy Mạt bị bất ngờ, đang định đẩy anh ra, Diệp Như Thìn đã rời môi cô, buông một câu: “Xin lỗi, hôn nhầm người.”

“Thế là thế nào?” Con giận sôi trong ngực Thẩm Hy Mạt, đến bây giờ, mà anh vẫn ngang ngược như thế?

“Nếu em có thể tha thứ cho anh hôn nhầm người, anh sẽ bỏ qua cho đội thi công của em.” Diệp Như Thìn ung dung nói.

Thẩm Hy Mạt cố kiềm chế cơn giận, hít mạnh một hơi, nhìn chăm chăm vào Diệp Như Thìn, nhạo báng: “Diệp Như Thìn, thủ đoạn trả đũa của anh có thể cao minh hơn một chút không? Dùng chiêu thấp kém như vậy, không những lỗ vốn nộ hôn mà còn hạ thấp con người anh. Việc gì phải thế?”

Diệp Như Thìn không hề tức giận, thản nhiên nói: “Trong mắt em, nộ hôn của em quý giá hơn nộ hôn của anh, không phải sao?”

Thẩm Hy Mạt dường như bị chọc trúng vết thương, cơn bực vốn dĩ đã kiểm soát được, lại bùng ra, cô nói: “Tôi đang nghĩ, anh phải hấp thụ bao nhiêu dinh dưỡng mới có được đạo đức cao quý như vậy. E là cả đời tôi cũng không học được.”

“Không học được, cũng không sao.” Diệp Như Thìn không để ý đến lời châm biếm của cô, giọng cười cợt: “Anh sẽ dạy em.”

Trước mặt Diệp Như Thìn mặt tro như thế, Thẩm Hy Mạt không muốn đôi co nữa. Nếu nhất định phải phân thắng, thua, cô nghĩ, sẽ không ai là người thắng cuộc, kết quả chỉ là cả hai đều bị tổn thương.

Thẩm Hy Mạt dứt khoát bỏ mặc Diệp Như Thìn, định quay về căn hộ của Diêu Thanh xem công nhân làm việc thế nào.

Cô đi thật nhanh, chưa được mấy bước thì vấp phải thùng sơn, người loạng choạng. Theo phản xạ, quờ tay bám vào vật gì xung quanh, không ngờ động phải giàn giáo bên cạnh, giàn giáo từ từ đổ xuống.

Thẩm Hy Mạt kêu “ôi” một tiếng, mắt tròn tròn nhìn giàn giáo sắp đổ lên người.

Đúng lúc biết chắc mình sẽ bị giàn giáo đè lên, thì có bàn tay từ phía sau kịp thời đẩy cô ra.

Khi Thẩm Hy Mạt hoàn hồn, phát hiện nửa thân dưới của mình đè lên cánh tay Diệp Như Thìn, người không hề bị thương. Cô hơi ngoái đầu, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của anh, có vẻ rất đau.

“Không sao chứ?” Cô hỏi ngay.

“Nếu có chuyện, anh còn nói với em được không?” Diệp Như Thìn đẩy giàn giáo ra khỏi người.

Họ ngòì tựa vào nhau, hơi thở của anh thoảng qua tai cô, quen thuộc và ấm áp.

“Không sao thì đứng lên thôi.” Thẩm Hy Mạt nói xong chống tay xuống đất, định đứng dậy, nhưng thấy Diệp Như Thìn không hề nhúc nhích, lại giục: “Đứng lên đi.”

“Khoan đã.” Diệp Như Thìn càng nhăn nhó. Vừa nãy giàn giáo đập trúng thắt lưng anh, chỗ đó giờ đang đau âm ỉ. Anh cắn môi, cố đứng dậy.

Công nhân nghe thấy tiếng kêu vội chạy đến, hỏi có chuyện gì. Thẩm Hy Mạt giải thích vắn tắt với họ, rồi đến bên Diệp Như Thìn lo lắng hỏi: “Đi bệnh viện kiểm tra nhé?”

“Không sao đâu.” Diệp Như Thìn tựa vào tường, có vẻ rất mệt.

“Tại sao?” Thẩm Hy Mạt ngẩng đầu, hỏi.

“Tại sao cái gì?” Diệp Như Thìn hỏi lại.

“Nếu anh đã ghét em như thế, vừa rồi tại sao lại cứu em?”

“Đâu có nhiều tại sao như thế.” Diệp Như Thìn sốt ruột nói.

“Cái này...” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa lấy điện thoại ra, hỏi Diệp Như Thìn: “Anh bảo Trình Mộ đưa cho em, phải không?”

“Anh không hiểu em đang nói gì.”

“Diệp Như Thìn, anh có thể dối em, nhưng có thể dối chính mình được không?” Thẩm Hy Mạt cao giọng, “Những tin nhắn anh gửi cho em, em đều nhận được. Em không biết lúc nhắn những tin kia, tâm trạng anh thế nào, nhưng vì sao anh phải làm thế? Có ý nghĩa gì không? Chẳng giống anh tỳ nào.”

Diệp Như Thìn rõ ràng không nghĩ Thẩm Hy Mạt sẽ đi làm lại sim điện thoại, có thể đọc được tin nhắn của anh. Khi anh nhắn những dòng tin đó cho cô, anh đang đi công tác, sống trong một thành phố không có cô. Mỗi khi đêm về khuya, đứng trước ô cửa sổ mở rộng, nhìn thành phố phồn hoa sáng rực ánh đèn bên ngoài, lòng thấy trống trải như thành phố không người, càng da diết nhớ Thẩm Hy Mạt. Anh vốn không muốn nói thật tình cảm của mình với cô, tin nhắn viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, cứ thế, cuối cùng vẫn phải theo tiếng lòng chân thực.

“Tin nhắn ư?” Diệp Như Thìn nhếch mép, cười nhạt: “Thẩm Hy Mạt, thì ra là gửi cho em.”

“Cái gì?” Thẩm Hy Mạt trợn mắt.

“Nếu em nhìn thấy những tin nhắn thân mật, thì đó là gửi cho Thư Hàm.” Diệp Như Thìn nói xong, lẩm bẩm như nói với mình, “Hèn nào cô ấy không nhận được.”

Thẩm Hy Mạt sờ người trong giây lát, nụ cười đau khổ thoáng hiện trên mặt, lập tức trấn tĩnh, nói: “Được, rất được.”

“Thất vọng hả ?” Anh nói bằng giọng.

“Thất vọng? Vì anh?” Thẩm Hy Mạt cười khẩy: “Tôi nói được, ý là, may mà anh không gửi mấy tin nhắn kia cho Diệp Quang Hoa.”

Diệp Như Thìn đột nhiên im lặng.

Nhìn vẻ bức bối trong mắt anh, cô mới cảm thấy dễ chịu chút ít.

Thì ra những tin nhắn kia không gửi cho cô, thì ra trong tim anh vốn không có cô, thì ra người anh quan tâm vẫn là Thư Hàm... Còn cô, chỉ là người bị anh đưa vào một giấc mơ đẹp, khi trời vừa sáng, bức màn lung linh bao quanh tan đi, giấc mơ đẹp cũng tan theo.

“Chuyện của đội thi công, phiền em nhanh chóng giải quyết.” Diệp Như Thìn đứng lên đi, nghiêm nghị nói, nhưng vừa được vài bước, chỗ đau ở thắt lưng lại nhói, không chịu được, anh đành dừng lại.

Thẩm Hy Mạt vội đi đến, thấy anh nhăn nhó đau đớn, lo lắng nói: “Đừng cố chịu nữa.”

“Còn em?” Diệp Như Thìn đột nhiên đặt hai tay lên vai cô ấn mạnh, mặt sa sầm hỏi.

“Em?” Thẩm Hy Mạt sửng ra, người bỗng khẽ run, ngạc nhiên hỏi: “Em làm sao?”

“Năm đó, vì sao em cố chịu?” Chuyện cũ lại vụt hiện trong mắt Diệp Như Thìn.

“Thế là sao?” Thảm Hy Mạt trầm nghĩ, không biết anh ám chỉ chuyện gì?

“Sau đó, em vẫn quyết định bỏ đứa bé?” Chuyện này vẫn như cái kim, đâm ngang cổ họng Diệp Như Thìn, đêm ngày hành hạ anh.

Thế giới của Thảm Hy Mạt vụt tối đen, nếu anh không nhắc đến nó, thì đau đớn trong cô không còn lên như thế. Cô từng có đứa con của anh, nhưng cuối cùng nó vẫn rời bỏ cô, mỗi lần nghĩ đến là không sao chịu nổi. Hồi đó, họ đã không còn liên lạc với nhau nữa, Thảm Hy Mạt nhất quyết muốn giữ đứa bé, nhưng thật bi thảm, dạo đó tâm trạng cô rất xấu, sinh hoạt, nghỉ ngơi thất thường, cuối cùng bị sảy thai. Cô đau đớn chết đi sống lại, nhưng chẳng ích gì.

Thảm Hy Mạt cảm thấy tay anh càng bóp chặt, vai đau âm ỉ, nhưng cô cắn răng, không nói một lời.

“Nói, có phải em đã bỏ đứa bé?” Diệp Như Thìn lắc vai cô, tiếp tục truy hỏi.

Thời gian như dừng lại, không ai nói gì nữa.

Thảm Hy Mạt cảm thấy mình như con rối gỗ, chìm trong đại dương thời gian, vùng vẫy mãi, không thể nào ngoi lên mặt nước.

Nếu có thể, cô ước gì đừng có mảnh ký ức đó, để khi nhớ lại sẽ không đau đớn thế.

Thẩm Hy Mạt không biết mình đã dùng bao nhiêu thời gian mới thoát khỏi quá khứ kia, chỉ cảm thấy một lỗ thủng rộng hoác trong lòng, loang lổ những vết thương, vô cùng thâm, nhưng không cách nào vá được.

Hất tay anh ra, cô điềm nhiên nói: “Không phải chuyện của anh.”

“Anh là cha đứa bé!” Diệp Như Thìn rõ ràng bị chọc tức, phần nộ hét lên. “Hôm nay, chúng ta dừng ở đây thôi.” Thẩm Hy Mạt nói rành rọt, rồi quay người bỏ đi.

Diệp Như Thìn chặn đường cô, cau mày nói: “Nhất định phải giải thích với tôi.”

Nhưng Thẩm Hy Mạt bỏ ngoài tai, vẫn đi tiếp.

“Em còn ham mê chạy trốn đến bao giờ?” Diệp Như Thìn đã kịp thời túm cổ tay cô.

“Không phải tôi muốn chạy trốn, mà là anh không nhất thiết phải biết.” Thẩm Hy Mạt liếc bàn tay anh đang siết cổ tay mình, tức giận hất ra.

Cô bước thật nhanh. Nhưng Diệp Như Thìn hình như không chịu buông tha cô, cũng lao theo, áp sát, không ngờ thất lưng lại đau nhói.

“Thẩm Hy Mạt.” Diệp Như Thìn đành bước chậm lại, gọi cô.

Cho dù quá khứ có thể xới lại vết thương của Thẩm Hy Mạt, anh cũng phải biết rõ cuộc năm xưa cô đã làm gì với đứa bé. Lần này anh quyết không buông tha cô.

Mặc dù có tiếng ồn ào từ lớp thợ đang làm việc, nhưng Thẩm Hy Mạt vẫn nghe rất rõ giọng nói thoáng run của Diệp Như Thìn, cô chột sững

người, dừng bước, ngoái đầu nhìn lại. Trên mặt anh là nỗi đau ngấm ngấm không dễ phát giác.

Giàn giáo ban nãy có làm anh bị thương? Vì sao trông anh khổ sở như vậy?

“Đi, chúng ta đến bệnh viện!” Thẩm Hy Mạt nói giọng kiên quyết.

Cô biết, với tính khí của Diệp Như Thìn, anh sẽ không dễ nghe lời cô, nhưng lần này, sau mấy lần thuyết phục, cuối cùng anh đã ngoan ngoãn theo cô đến bệnh viện.

Cũng may trên đường đi, Diệp Như Thìn im phắc như một pho tượng, không hỏi gì về chuyện đứa bé.

Đến bệnh viện, sau khi bác sĩ kiểm tra, cho biết, xương sống lưng Diệp Như Thìn bị rạn. Bác sĩ kê cho cao bồi ngoài, dặn bồi đều đặn, đúng giờ, xương mới nhanh liền, ngoài ra cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hợp lý.

Diệp Như Thìn yên lặng nghe, hầu như không hỏi gì thêm, khi bác sĩ nói xong, mới chậm rãi lên tiếng: “Vâng, biết rồi!”

Thẩm Hy Mạt thì không thể bình tĩnh như anh, vừa nghe nói anh bị rạn xương, cô đã lo cuống, cảm thấy áy náy vô cùng, nếu không đỡ giàn giáo cho cô, anh đã không bị như thế.

Cô hỏi lại bác sĩ cách pha chế cao thuốc, sau khi được hướng dẫn tỉ mỉ, cảm ơn xong, đang định nói với Diệp Như Thìn thì thấy anh đi ra cửa, bước rất chậm.

“Diệp Như Thìn!” Cô vội vàng gọi.

Diệp Như Thìn không ngoái lại, vẫn đi tiếp.

Thấy anh đi về phía cầu thang bộ, cô gọi với: “Có thang máy, sao phải đi thang bộ?”

Cuối cùng Diệp Như Thìn cũng ngoái đầu, nhìn cô một cái, giọng lạnh tanh: “Ai cần em lo!”

“Nhất định em phải lo.” Giọng Thẩm Hy Mạt nói cứng, không nhẹ nhàng như mọi khi.

“Lo thế nào?” Diệp Như Thìn cười nhạt.

“Đi với em.” Cô kéo tay anh, định đi về phía cầu thang máy.

Anh nhoen cười, nói nhỏ: “Kiểu lo như thế được đấy.” Rồi vui vẻ trở tay nắm tay cô, nhận ra hơi ấm quen thuộc. Da thịt Thẩm Hy Mạt mềm, sáng mịn như men sứ. Anh chỉ muốn thời gian dừng mãi ở phút này, thật lâu.

“Cái gì?” Thẩm Hy Mạt không nghe rõ, ngẩng đầu hỏi.

“Ý em là muốn chịu trách nhiệm đối với anh hả?” Diệp Như Thìn nghiêm túc, hỏi.

Lúc này, điện thoại của Thẩm Hy Mạt bỗng reo, theo phản xạ, cô định rút tay về để lấy điện thoại trong túi, nhưng bàn tay đã bị anh nắm chặt.

“Anh giữ chặt thế này, làm sao em cầm được điện thoại?” Thẩm Hy Mạt lẩm bẫm.

Lúc đó, anh mới buông ra, khi rời bàn tay mềm mại đó, tim anh cơ hồ đập chậm lại, lòng trống trải.

Thắm Hy Mạt nhìn số máy, sắc mắt chột sa sầm. Chuông vẫn reo, cô ngây ngây nhìn mãi, không nhấn nút.

Diệp Như Thìn thấy vậy, hỏi: “Ai thế? Sao không nghe đi?”

Thắm Hy Mạt ngẩng nhìn anh, rồi như giận dữ miễn cưỡng nhấn nút, giọng trở nên vô cùng nhẹ nhàng: “A lô.”

“Em đang ở đâu?” Đầu dây bên kia, Trịnh Gia Vũ hỏi.

“À, à em...” Thẩm Hy Mạt liếc Diệp Như Thìn ở bên cạnh, thoáng trầm ngâm, nói: “Em đang đi dạo với bạn.”

“Ồ, nghe có vẻ ồn ào, thế nhé, lát nữa gọi lại.”

“Có chuyện gì không?”

“Buổi tối em rảnh không? Đi ăn nhé.” Giọng nói Trịnh Gia Vũ vẫn nhẹ như thường ngày.

“À...” Sau vài giây do dự, Thẩm Hy Mạt nói: “Đề hôm khác, được không?”

“VẬY em cứ làm việc của mình đi”

Tắt máy, Thẩm Hy Mạt mới thở phào nhẹ nhõm, cô biết không nên nói dối Trịnh Gia Vũ, nhưng nếu nói bây giờ cô đang đi với Diệp Như Thìn, anh sẽ nghĩ sao? Thà nói dối, còn hơn để anh suy nghĩ vẩn vơ.

Nhưng cô không hề biết, Trịnh Gia Vũ đến bệnh viện thăm bạn, đang đứng đầu kia của hành lang, nhìn hai người.

Diệp Như Thìn thấy bộ dạng Thẩm Hy Mạt như vừa trút gánh nặng, liền hỏi: “Anh ta hả?”

“Anh nói ai?” Thẩm Hy Mạt giả vờ hỏi lại.

“Chẳng lẽ còn có Trịnh Gia Vũ thứ hai?” Diệp Như Thìn tự lự.

“Em không biết anh đang nói gì.” Thẩm Hy Mạt vẫn giả vờ không hiểu.

Diệp Như Thìn dường như không kiềm chế được, cao giọng: “Đừng nghĩ em không nói thì anh không biết.”

“Anh đã biết, sao còn hỏi!” Thẩm Hy Mạt đi sát bên anh, khẽ nói: “Đây là bệnh viện, phiền anh nói nhỏ một chút. Cứ coi như anh phớt lờ thể diện của mình, cũng nên nghĩ cho người bên cạnh anh là em đây! Diệp tiên sinh.”

Thẩm Hy Mạt rõ ràng cảm thấy những ánh mắt xung quanh đổ dồn vào mình.

“Nếu em bận tâm đến ánh mắt của người khác như thế, thì đừng đi với anh.” Diệp Như Thìn lạnh lùng ném lại câu đó, rồi đi thẳng về phía thang máy, ấn nút.

Thẩm Hy Mạt đuổi theo, đứng bên cạnh anh, nói nhỏ: “Anh tưởng em thích chạy theo anh như cái đuôi sao?” Cô đang thầm trách anh, nếu Diệp Như Thìn không đỡ cái giàn giáo ấy, thì cô đâu phải đưa anh đến bệnh viện, để đến nỗi lãnh đủ thái độ khó chịu của anh.

“Vậy thì đi đi.” Diệp Như Thìn mặt tỉnh bơ nói.

Thẩm Hy Mạt đang định nói, thì cửa thang máy từ từ mở ra, bên trong đã có mấy người đứng. Thẩm Hy Mạt bước vào, đứng một góc, Diệp Như Thìn đứng bên cạnh, cách một cánh tay.

Thẩm Hy Mạt rất không thích đến bệnh viện, không thích mùi thuốc sát trùng nồng nặc ở đó. Vậy mà bây giờ, vì Diệp Như Thìn cô phải chen chúc trong cái thang máy chật hẹp này, chỉ mong nó chạy thẳng xuống tầng một, không có ai vào thêm nữa. Tuy nhiên, đến tầng bốn, lại có mấy người bước

vào, thang máy lúc trước còn rộng giờ đã trở nên chật chội. Lúc cô bị chen suýt ngã vào tường, thì một cánh tay phía sau đã nắm thắt lưng kéo lại.

Thẩm Hy Mạt ngược mắt nhìn, lúc này Diệp Như Thìn đứng quá gần, dường như ép vào người cô. Bàn tay ấm nóng của anh vẫn để trên thắt lưng cô, qua làn áo sơ mi, toàn thân cô dần dần nóng ran.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Rất nhiều lần, trong đêm tĩnh mịch, Thẩm Hy Mạt lại miên man nhớ hương quýt thanh khiết từ cơ thể anh, bàn tay nóng ấm và cả đôi mắt lạnh có hũu của anh. Tất cả những gì liên quan đến anh, cô đều nhớ. Thế giới rộng bao la, tiếc là duyên phận của họ lại quá mỏng, thuyên duyên chưa đến bến, đã rẽ sang ngang.

Cuối cùng họ vẫn mỗi người mỗi ngã, đánh mất những năm tháng bên nhau.

Thẩm Hy Mạt đã tưởng sau khi đỡ cô đứng vững anh sẽ buông tay, nhưng anh vẫn giữ nguyên.

Cô thầm nghĩ: Nếu hồi đó anh giữ chặt cô như bây giờ, anh có thể kiên nhẫn hơn chút nữa, có lẽ cô sẽ không cương quyết ra đi. Đáng tiếc, việc đã lỡ, không thể nào lấy lại.

Sau khi nhận thuốc, Diệp Như Thìn đi lấy xe, thấy Thẩm Hy Mạt vẫn theo sau, bèn hỏi: “Theo tôi làm gì?” Nếu bình thường, cô đã ra đường chờ xe bus, đâu có hứng đi theo anh thế này.

“Đã làm người tốt thì nên làm đến cùng.” Thẩm Hy Mạt mở cửa xe, chui vào.

“Định làm thế nào?” Diệp Như Thìn hỏi, sau khi đã ngồi sau tay lái.

“Anh nói xem?” Thẩm Hy Mạt vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

“Lẽ nào định chịu trách nhiệm với tôi suốt cuộc đời?” Diệp Như Thìn thủng thảng nói.

“Ai phải chịu trách nhiệm với anh suốt cuộc đời?” Thẩm Hy Mạt nói ngay, “Anh chẳng phải là gì của tôi, sao tôi phải chịu trách nhiệm với anh suốt đời? Đừng tự dát vàng lên mặt.”

“Vậy em lên xe tôi làm gì?” Diệp Như Thìn giảm ga, vòng qua chỗ ngoặt, đi vào đường lớn. Lát sau, không đợi Thẩm Hy Mạt trả lời, anh lại thủng thảng nói: “Đừng quên, em đã có người khác.”

“Ai nói với anh, tôi đã có người khác?” Thẩm Hy Mạt kinh ngạc hỏi.

“Chẳng lẽ em phải thông báo với cả thế giới thì tôi mới biết?” Sắc mặt Diệp Như Thìn rõ ràng không vui.

“Được, nếu anh đã thân thông quảng đại, cái gì cũng biết, vậy tôi hỏi anh, điều tôi muốn làm nhất bây giờ là gì?”

“Em hả?” Diệp Như Thìn cười khẩy, nói: “Đừng hỏi tôi những câu vô vị thế. Dù tôi là con giun trong bụng em, thì cũng không muốn biết điều em muốn làm nhất là gì.”

“Đến nhà anh.” Thẩm Hy Mạt nhìn vào mắt Diệp Như Thìn, thản nhiên nói.

“Cái gì?” Diệp Như Thìn kinh ngạc, ngoái nhìn cô, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Chương tám: Ai là ánh trăng bạc của ai

Thế giới này rất rộng, người yêu ta không ít, người ta yêu cũng không chỉ có một, nhưng chỉ duy một người có thể cùng ta đi hết quãng đời còn lại.

Anh không ngờ, Thẩm Hy Mạt không nói đùa, lòng bất giác vui vui.

Tuy anh biết, cô làm thế là do cảm thấy áy náy với anh, nhưng dù thế, chỉ cần được ở bên cô, bất kể lý do gì.

Anh đưa thẳng cô đến nhà riêng của mình, nhân lúc thang máy chỉ có hai người, nôn nóng hỏi: “Chưa hết giờ làm, đã đi hẹn hò, không sợ sếp biết à?”

“Sao? Anh đang lo lắng cho em hả?” Thẩm Hy Mạt bật cười.

Ánh mắt Diệp Như Thìn dừng rất lâu trên mặt cô, đã bao lâu rồi không nhìn thấy cô cười vui như thế? Những lời nói lạnh nhạt của cô từng khiến

anh rầu lòng, lúc này như ánh sáng xuyên qua mây đen, chiếu vào lòng anh, xua hết mây mù trên bầu trời của anh.

Thẩm Hy Mạt lập tức nhận ra sự bất thường của Diệp Như Thìn, khóe môi anh hơi nhếch, như cười. Cô tưởng mặt mình có gì dính vào, vô thức giơ tay sờ, hỏi: “Mặt em có gì à?”

“Mặt em không có gì hết.” Diệp Như Thìn vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt lóng lánh như hổ phách. Anh ghé lại gần, lặng lẽ nhìn vào mắt cô: “Nhưng trong mắt em có một thứ.”

“Thứ gì?” Thẩm Hy Mạt hơi lo lắng, chớp chớp mắt.

“Trong mắt em có anh.” Diệp Như Thìn ung dung nói.

Mặt cô bỗng ửng hồng, tim đập mạnh vì câu nói đa nghĩa đó, bàn tay cầm cái ví vô thức nắm chặt.

Diệp Như Thìn nhìn đôi mắt long lanh của cô, liền ghé sát lại, nói: “Em biết không, bộ dạng này của em, anh ít khi nhìn thấy nhất.”

Đúng, mỗi lần nhìn thấy cô đỏ mặt, bên lễn tim anh lại vô cớ loạn nhịp.

Trong không gian chật hẹp yên tĩnh, Thẩm Hy Mạt nghe rõ tim anh, đập thình thình như đánh trống, từng tiếng dội vào lòng cô.

Thẩm Hy Mạt cup mắt, đăm đăm nhìn xuống chân, lòng bán loạn. Lời nói của anh sao lạ thế? Đi thẳng vào nơi yếu trong trong lòng cô. Ngày trước, mỗi lần anh nói vậy là cô mềm lòng. Bây giờ vẫn thế.

Cũng may, cửa thang máy đã từ từ mở, Diệp Như Thìn thông thả bước ra.

Thẩm Hy Mạt nhìn theo cái dáng chậm rãi bước đó, lòng càng bấn loạn.

Vốn dĩ, cô có thể không đi với anh, vốn dĩ có thể trở về công ty làm việc, nhưng lại cứ lo lắng vô cớ, lo anh không bồi thuốc, lo anh chỉ chú ý đầu vào công việc, không chịu nghỉ ngơi.

Có lẽ, những lo lắng đó đều thừa, nhưng nếu không ở bên anh, lại cảm thấy không yên tâm.

Cảm giác đó cứ như sợi chỉ quấn chặt dần, làm cô khó thở. Thẩm Hy Mạt cực ghét cảm giác này, rất muốn xua đi, nhưng không biết phải làm sao.

Đi đến trước cửa, Diệp Như Thìn lấy chìa khóa ra, lơ đãng hỏi cô: “Đã thực sự muốn vào chưa?”

Đã quyết tâm làm người tốt, tại sao phải chần chừ? Thẩm Hy Mạt nói cứng: “Đương nhiên. Hay là anh hối hận rồi? Không định đón tiếp em?”

Lúc này, cửa đã mở nhưng Thẩm Hy Mạt vẫn chưa muốn vào, cô đợi câu trả lời của anh.

“Từ lúc nào em trở nên thiếu tự tin như thế?” Diệp Như Thìn bước vào phòng, lấy ra đôi dép lê để ở ngưỡng cửa.

“Thư Hàm không ở đây à?” Thẩm Hy Mạt nói xong mới thấy mình thật ngốc. Nếu Thư Hàm ở đây, Diệp Như Thìn có để cô đến không? Cô cởi giày, xỏ chân vào đôi dép lê xong, vội im bặt, chỉ sợ mình mau miệng lại nói gì lỡ lời.

Diệp Như Thìn dường như không nghe thấy cô nói, đi thẳng đến máy đun nước lấy hai cốc nước nóng, để một cốc lên bàn trà, còn mình cầm một cốc ra ngồi xuống sofa.

Ngày trước, không phải Thẩm Hy Mạt chưa từng đến đây, nhưng hôm nay xem ra, cảm giác như đã cách cả một đời.

Cô vẫn nhớ vẻ mặt của Diệp Như Thìn trong lần đầu tiên đưa cô đến đây, nó hân hoan giống hết lúc nhìn thấy pháo hoa rực trời. Hồi đó cô vui như con chim nhỏ, bây giờ nhìn cảnh vật quen thuộc trước mặt, nỗi đau nhè nhẹ lại nhen trong lòng.

Cho dù phòng khách trước mắt rộng thênh thang, sang trọng bao nhiêu, những đồ trang trí trên giá tinh xảo, quý báu thế nào, cũng không còn liên quan gì đến cô nữa.

Thấy Thẩm Hy Mạt bản thân, Diệp Như Thìn hỏi: “Em định chăm sóc bệnh nhân này thế nào?”

“Anh có đừng bạ đầu cũng ngồi! Bác sĩ đã dặn, tốt nhất là nằm nghỉ, ít ngồi ít đứng cơ mà.” Thẩm Hy Mạt đi đến, gần như ra lệnh: “Vào phòng nghỉ đi.”

Không ngờ, Diệp Như Thìn lại tỏ ra ngoan ngoãn chưa từng có, liền đứng dậy, nói nhỏ: “Hy Mạt, lại đây.” Giọng nhẹ đến mức khiến cô ngỡ ngàng.

“Để làm gì?” Thẩm Hy Mạt bước đến bên anh, nhìn cốc nước còn đang bốc hơi, hỏi anh: “Định bảo em uống cốc nước này à? Cám ơn!” Nói xong, định nhắc cốc nước, thì Diệp Như Thìn nắm tay cô, giọng mệt mỏi: “Dìu anh vào phòng.”

Mồ hôi từ bàn tay anh, dính vào cô tay cô dâm dấp ướt.

Thấy bộ dạng khổ sở đó, Thẩm Hy Mạt vội bước đến gần, ân cần hỏi: “Anh sao vậy?”

Có lẽ vừa rồi đứng dậy hơi nhanh, khiến lưng lại nhói đau.

Diệp Như Thìn cắn môi, đưa mắt nhìn cô, ra bộ không hài lòng: “Không thấy à? Đây chính là lúc cần em có trách nhiệm với anh.”

Thẩm Hy Mạt bĩu môi: “Lúc lái xe về đây trông đã rất bình thường, sao bây giờ lại thành ra thế này?”

“Nói nhiều quá!” Lúc đó chẳng lẽ cô không nhận ra anh đã cố chịu đau thế nào?

Thấy anh nhăn nhó, mắt cô xám lại, thầm nghĩ: Ghê chưa, chẳng giống bệnh nhân tý nào, giống chủ nợ thì có. Dù nghĩ vậy, Thẩm Hy Mạt vẫn đỡ lưng anh, anh đặt tay lên vai cô.

Cô vốn cho rằng Diệp Như Thìn có cơ thể thuộc loại hiếm hoi, dáng thẳng tắp, rất đẹp, thậm chí hơi gầy, không ngờ anh lại nặng thế, tỳ vào vai cô nặng trĩu, đau điếng.

“Anh nặng quá!” Thẩm Hy Mạt buột miệng nói.

“Bây giờ mới phát hiện ra à?” Diệp Như Thìn nói nhỏ: “Làm gì có chuyện”

“Thế nào là làm gì có chuyện?” Tay Thẩm Hy Mạt đặt lên thắt lưng anh, cách lớp vải áo sơ mi mềm, cảm thấy da thịt bên trong vô cùng rắn chắc, thầm nghĩ, bằng ấy năm anh vẫn giữ được thể chất khỏe mạnh như vậy.

Diệp Như Thìn vừa đi vừa thông thả nói: “Hồi đó, không thấy em phàn nàn anh nặng.” Lời nói thoáng qua như gió.

“Hả, anh nói gì?” Thảm Hy Mạt vội hỏi. Cô không ngạc nhiên đến mức không hiểu ẩn ý câu nói kia, mặt bỗng đỏ ửng.

“Anh nói gì, lẽ nào em không hiểu?” Thấy cô xấu hổ đỏ mặt là anh biết cô hiểu.

Thảm Hy Mạt sợ anh lại nói lan man sang chuyện đứa bé, vội chuyển chủ đề, hỏi: “Lung còn đau không?”

“Vớ vẩn.” Diệp Như Thìn trả lời cụt ngủn.

Cô vốn định nói mấy câu, đại loại “làm phúc phải tội, phụ lòng tốt của người ta” nhưng thấy anh có vẻ mệt, nên cũng không muốn đấu lý với anh nữa.

Đi được anh vào phòng ngủ, Thảm Hy Mạt cũng mệt phờ, thở hổn hển, nhưng vẫn cố đưa anh nằm lên giường, rồi đắp chăn cẩn thận.

Khi quay người đi ra, Diệp Như Thìn vội nắm tay cô, mắt tư lự nhìn cô, hỏi: “Phải đi rồi sao?”

“Vâng.” Thảm Hy Mạt khẽ đáp.

“Chẳng lẽ em không bôi thuốc cho anh?” Diệp Như Thìn nắm chặt tay cô, mắt lưu luyến không muốn cô đi.

“Anh có thể nhờ Diêu Thanh đến chăm sóc.” Thảm Hy Mạt thử rút tay ra nhưng bị anh siết chặt hơn.

Thực ra, cô đã chuẩn bị sẵn sàng bôi thuốc cho anh, nhưng lại cảm thấy việc đó hơi khó khăn, nên thử tung một chiêu nhỏ thăm dò, xem anh phản ứng thế nào.

“Quan hệ giữa anh và bà ấy khá tốt, nhưng chưa đến mức bà ấy đến bôi thuốc cho anh.” Diệp Như Thìn nói ngay.

“VẬY HÃY GỌI THƯ HÀM.” Thảm Hy Mạt thầm nghĩ, bên cạnh anh lúc nào chẳng có một ứng viên thích hợp để chăm sóc anh, không phải sao?

“Chính là em.” Diệp Như Thìn nói giọng kiên quyết dường như không cho phép kháng cự.

Thảm Hy Mạt nghe khẩu khí đó, nhìn bàn tay nắm chặt của anh, biết là chỉ có thể nghe theo, liền nói: “Được, em không đi. Anh có thể bỏ tay ra không?”

Lúc đó Diệp Như Thìn mới buông tay cô, ánh mắt trở lên dịu dàng: “Anh nghỉ một lát, chuẩn bị xong cao bôi thì gọi anh.”

“Vâng.” Thảm Hy Mạt quay đi, tủm tủm cười.

Diệp Như Thìn nhìn theo, mặt hớn hờ.

Thời gian này anh vất vả nhiều, người mệt mỏi, lại thêm cái lưng đau làm anh kiệt sức, nằm một lát đã ngủ say.

Khi Thảm Hy Mạt làm xong cao thuốc theo chỉ dẫn của bác sĩ, bê vào phòng ngủ của anh thì đã gần hoàng hôn. Bầu trời ngoài cửa nhuộm rắng

chiều chói lọi, như tấm lụa màu da cam. Ánh sáng tràn qua khung cửa, chiếu lên mặt Diệp Như Thìn. Anh ngủ thiêm thiếp, hơi thở đều, hàng lông mày hơi chau, trông rất mệt mỏi.

Thẩm Hy Mạt biết, mỗi khi có tâm sự hoặc gặp áp lực lớn, lúc ngủ anh thường chau mày, chắc thời gian qua anh ít khi được ngon giấc.

Cô bước đến bên giường, chăm chú nhìn anh. Dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt anh từng đường nét như càng rõ hơn, bớt phần nghiêm lạnh, trở nên dịu dàng hơn. Thực ra, cô thích anh như thế này.

Cô bỏ miếng gạc đã bôi cao thuốc vào cái bát rồi để lên đầu giường, cúi xuống định đánh thức anh. Nhưng thấy anh đang ngủ say, lại không nỡ.

Cơ thể anh dường như toát ra một ma lực thần kì, cuốn hút cô mãnh liệt. Thẩm Hy Mạt vô thức giơ tay định chạm vào cặp mày chau chau. Nhưng đúng lúc sắp chạm vào, lại hốt hoảng, rụt tay về.

Thẩm Hy Mạt, sao mi có thể như thế? Một tiếng phản đối dữ dội vang trong lòng.

Không thể, không thể như thế, cô trầm nghĩ, vô thức nắm chặt bàn tay, móng tay ấn vào lòng bàn tay hằn một vết đỏ đau điếng, cũng không biết.

Khẽ gọi mấy tiếng, nhưng anh vẫn không có dấu hiệu tỉnh giấc, phải lay vai, anh mới từ từ mở mắt, nhìn thấy cô, nhếch miệng mỉm cười, lấy tay che ánh sáng hơi chói, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp 6 giờ.” Thẩm Hy Mạt trả lời, liếc bát thuốc để đầu giường: “Em làm xong cao thuốc cho anh rồi, mau dậy bôi đi!”

Thận trọng đỡ anh ngồi dậy, cô cầm chiếc gối định để anh tựa vào cho thoải mái, mới sức nhớ, anh phải nằm sấp mới đúng, vội kê lại cái gối, cố ra vẻ bình thường nói: “Nằm sấp xuống đi!”

Anh mặc sơ mi trắng, loáng thoáng nhìn thấy xương bả vai nhô ra. Ánh hoàng hôn chiếu lên người, rực rỡ như được mạ một lớp mặt vàng.

Tim cô đập mạnh, thậm chí hít thở sâu mấy hơi, nói: “Vén áo lên.”

“Đây là thái độ của em với bệnh nhân hả?” Diệp Như Thìn hơi ngoảnh mặt lại, có vẻ không hài lòng.

“Nếu không thì sao?” Khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Hy Mạt phớt hồng, nhuốm ánh hoàng hôn, càng đỏ dấy như say.

Diệp Như Thìn ngoan ngoãn như đứa trẻ từ từ kéo một góc áo, giọng trở nên đặc biệt dịu dàng: “Em làm đi!”

Thẩm Hy Mạt giật thót tim, ngực bỗng ngọt thở. Cử chỉ đó quá quen thuộc. Ký ức ủa về như hoa tuyết rơi lả tả xuống lòng cô. Ngày trước, mỗi lần anh làm nũng, chẳng phải thường như thế sao? Anh biết, mỗi khi anh làm nũng, là lòng cô lại mềm như nước.

Phải, khi anh nói “em làm đi”, là cô dường như biến thành đám mây lơ lửng trên trời, nhẹ tênh, bông bênh, mềm yếu vô chừng.

Nhưng, giờ đây anh đã không còn là anh ngày trước, cô cũng không còn là cô năm xưa.

Nghĩ vậy, Thẩm Hy Mạt dứt khoát cắt đứt đám mây kia, giọng hơi gay gắt: “Tay anh không việc gì, sao em phải làm?”

Diệp Như Thìn thấy cô phản đối, không những không cự lại mà còn ngoan ngoãn nằm yên, tỏ thái độ rất ung dung.

Thời gian nhích từng giây, Diệp Như Thìn vẫn bất động như bức tượng sáp.

Cuối cùng Thẩm Hy Mạt không chịu được nữa, không nói không rằng, lặng lẽ kéo áo của Diệp Như Thìn, hình ảnh đập vào mắt khiến cô giật mình, một đám đen thẫm nổi bật ở thắt lưng, nhìn phát sợ.

“Cuối cùng đã chịu phục vụ anh rồi.” Diệp Như Thìn khoan khoái vùi đầu vào gối, thủng thẳng nói.

“Sao lại phục vụ anh? Coi em là gì vậy?” Thẩm Hy Mạt cầm bát cao thuốc ở đầu giường, bắt đầu bơi lên chỗ thâm nhất.

“Có người nào phục vụ như em không?” Diệp Như Thìn nhăn nhó, liếc cô một cái: “Định mưu sát chồng hả?”

“Những người nói linh tinh, kiếp sau sẽ biến thành tờ giấy.” Thẩm Hy Mạt nói.

Nếu kiếp này có thể sống bên em, thì kiếp sau anh tình nguyện biến thành tờ giấy. Diệp Như Thìn trầm nghĩ. Lòng lại nhoi nhói đau.

Anh biết tin Thẩm Hy Mạt cặp kè với Trịnh Gia Vũ đứng vào một chiều hoàng hôn đẹp nao lòng, rắng đỏ đủ hình thù chói lọi một vòm trời. Nhưng hoàng hôn dù đẹp bao nhiêu cũng không xua được cái huyệt hắc, phiền muộn trong lòng anh.

Anh tưởng anh âm thầm làm tất cả cho cô, là có thể dần dần khiến cô động lòng, khiến cô rời xa Trịnh Gia Vũ. Nhưng, anh đã thua, thua cô, cũng

thua tình yêu.

“Nếu thành hiện thực thì sao?” Diệp Như Thìn hỏi.

“Nhất định sẽ thành hiện thực, ngoài biến thành tờ giấy, anh chẳng có lựa chọn nào khác.” Thẩm Hy Mạt vừa cầm lên cuộn băng bên cạnh vừa nói.

Diệp Như Thìn không ngờ nhận được câu trả lời như vậy, anh vốn định hỏi “Nếu chuyện anh là chồng em, trở thành hiện thực”, nhưng anh đã không còn hứng thú hỏi lại nữa, dứt khoát nằm yên, không nói gì thêm.

Lúc quán băng, tay cô chạm vào lưng anh cảm giác lạnh lạnh. Trong cái đụng chạm vô tình đó, người anh thoáng run, ngoảnh nhìn cô, không hài lòng, nói: “Tay em rất lạnh, biết không?”

“Vậy anh tự làm đi.” Thẩm Hy Mạt dừng tay.

Diệp Như Thìn từ từ ngồi dậy, nhưng không tự băng cho mình, chỉ lặng lẽ nhìn cô, chậm rãi nói: “Nếu anh làm được còn cần em làm gì?” Nói xong, ghé lại gần, nhìn kỹ khuôn mặt đỏ ửng của cô, nói vẻ khiêu khích: “Lẽ nào em ở lại chỉ là muốn nhìn... cơ thể anh, mà em lưu luyến?” Anh cố tình nhấn mạnh vào mấy chữ sau cùng.

Đã định nói “Có quỷ mới lưu luyến cơ thể anh” nhưng lại thôi, cô nén, tay nắm chặt dải băng.

Hôm nay, anh là bệnh nhân, anh to nhất, cho nên tôi nhường! Thẩm Hy Mạt cắn môi, tiếp tục băng vết thương, bàn tay khéo léo quán từng vòng rất nhẹ.

Đầu cô cúi rất thấp, mấy sợi tóc bên tai xõa xuống, nhuộm ánh hoàng hôn, lấp lánh ánh vàng, anh bất giác chỉ muốn vuốt ve chúng.

Vẫn dán mắt vào cô, anh nhìn say sưa, đột nhiên giơ tay, vuốt mấy sợi tóc kia.

Thẩm Hy Mạt vừa quần xong băng, thấy vậy hơi ngần người, lừ mắt: “Đừng có nhân cơ hội lợi dụng.”

“Đừng cố tình phóng đại để làm anh chú ý!” Diệp Như Thìn cúi đầu, nhìn vào đôi mắt long lanh của cô.

Thẩm Hy Mạt không né tránh, cũng chăm chú nhìn trả, vén mấy sợi tóc vào sau tai.

Diệp Như Thìn nhìn rất rõ vành tai mảnh, trắng như bạch ngọc của cô, không kìm được, cúi xuống nhìn cô, ánh mắt triu mến.

Khoảng cách quá gần, cảm thấy hơi thở ấm áp của anh thoảng qua má.

Thẩm Hy Mạt vô thức nghiêng đầu, nhưng như vậy lại nhích gần anh hơn. Chính lúc đó, anh thấy vẻ hoảng hốt thoáng hiện trong mắt cô, giống một con thỏ sợ hãi, khiến người ta thương xót.

Thẩm Hy Mạt còn chưa kịp có bất kì phản ứng nào, anh đã gấn chặt môi vào môi cô.

Đầu óc đột nhiên trống rỗng, mắt mở to, ngơ ngẩn nhìn anh.

Môi anh rất nóng, hơi nóng rần rần dần dần truyền sang đôi môi mềm mại của cô, lan khắp toàn thân, nóng ran.

Muốn đẩy anh ra, không ngờ bị anh ấn xuống giường, hơi thở nóng hổi của anh vẫn vít bên tai.

“Diệp Như Thìn, anh định làm gì? Đã ôm lại còn không yên phận!” Hành động của anh rõ ràng chọc tức cô, Thẩm Hy Mạt tức giận nhìn anh, nói to.

“Chẳng lẽ không nhìn ra anh định làm gì?” Diệp Như Thìn nhếch mép, cười gian.

“Bỏ ra.” Thẩm Hy Mạt không dám đẩy mạnh, thử hất tay anh đang nắm chặt vai mình, nhưng vô ích.

“Đây là nhà anh, anh có thể đi đâu?” Diệp Như Thìn thản nhiên nói, rồi siết cô vào lòng.

Hơi thở của anh bắt đầu chờn vờn quanh cổ và tai cô, hơi thở quen thuộc, nồng nàn dần dần lan tỏa quanh cô.

Tim Thẩm Hy Mạt bắt đầu loạn một cách không thể kiểm soát, mặt càng hồng thắm như nụ đào chớm nở.

Diệp Như Thìn nắm chặt tay, ghé sát vào mặt cô, nói nhỏ: “Em lừa được tất cả mọi người nhưng có lừa được bản thân không?”

Thẩm Hy Mạt cắn môi, ngực phập phồng, lát sau cười nhạt, nói: “Rốt cuộc anh đang nói gì?”

“Không hiểu, không hiểu phải không?” Diệp Như Thìn buông tay cô, bắt chập lưng đau, xuống giường đi lấy cái gương, rồi trở lại ghé sát gương vào gương mặt cô, gần như hét lên: “Nhìn đi.”

Nhờ ánh hoàng hôn chưa tắt hẳn, Thẩm Hy Mạt nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương đỏ như cánh hoa đào.

Thẩm Hy Mạt, sao mi lại kém cỏi đến thế, anh ta như vậy mà mi vẫn gương đỏ mặt?

Gạt gương ra, tiếng kính vỡ loảng xoảng vang lên.

Diệp Như Thìn không ngạc nhiên trước phản ứng đó, vẫn lặng lẽ nhìn cô, nói: “Em không còn lời nào phản bác, chứng tỏ anh nói đúng!”

“Diệp Như Thìn!” Thẩm Hy Mạt không kìm được cơn giận, hét mạnh anh ra, rồi nhảy xuống giường.

Đứng cạnh giường, cúi nhìn anh, nghiêm mặt nói: “Anh hãy tự trọng một chút!” Nói xong, quay người định bỏ đi, thì giọng nói yếu ớt phía sau vang lên: “Đừng đi.”

Cô hơi ngoảnh lại, thấy mặt anh nhăn nhó có vẻ rất đau.

“Tôi đã làm cao thuốc, bôi cho anh rồi, những gì cần làm đều đã làm. Anh tưởng tôi sẽ phục vụ an từ A đến Z ư? Nói ngay để anh biết, không có chuyện đó đâu!” Thẩm Hy Mạt nói dần từng chữ.

“Đau.” Diệp Như Thìn từ từ nằm xuống giường, giọng yếu ớt: “Em ở lại, được không?”

Thấy bộ dạng anh như vậy, cơn giận của Thẩm Hy Mạt bỗng tiêu tan. Hình ảnh Diệp Như Thìn lúc này cơ hồ đẩy cô trở về quá khứ, trở lại là chính mình ngày xưa không nở để anh cô đơn một mình.

Nhìn vào ánh mắt xem ra rất thành khẩn của anh, đứng tại chỗ hồi lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp với con người ngày xưa.

Cô đi đến bên giường, kéo chăn đắp cho anh, giọng lại hơi cứng rắn: “Nếu anh còn động đây, thì đừng trách em không nương tay.”

Xem ra lưng anh quả thực rất đau, Diệp Như Thìn nhắm mắt, không đấu lý với cô nữa.

Ngày hôm sau, khi anh thức dậy, ánh nắng đã tràn ngập phòng ngủ.

Anh mơ màng mở mắt, đầu tiên là nhìn khắp phòng, căn phòng ngủ rộng thênh thang, không có Thẩm Hy Mạt.

Cô còn đi đâu?

Chợt nhớ tới qua trước khi anh ngủ thiếp, Thẩm Hy Mạt đắp chăn cho anh, lặng lẽ ngồi bên giường, xem chừng rất ngoan ngoãn. Trước khi ngủ thiếp, anh vẫn lảng máng nghe thấy tiếng cô rất nhẹ: “Yên tâm ngủ đi, em sẽ không đi đâu hết.”

[©DTV](#)

Nhưng bây giờ cô ở đâu? Sao không thấy?

Diệp Như Thìn từ từ ngồi dậy, thắt lưng không còn đau dữ dội như tối qua. Anh đi đến chiếc tủ cạnh giường, định xem đồng hồ, thì nhìn thấy điện thoại và tờ giấy nhắn của cô để cạnh đồng hồ báo thức. Anh cầm tờ giấy lên, cặp lông mày nhăn nhó dần dần giãn ra.

Trên đó ghi tỷ mỉ cách làm và bôi cao thuốc, dưới cùng có hàng chữ: Chuyện của đội thi công, phiền anh xem xét lại.

Diệp Như Thìn bỏ tờ giấy xuống, cầm điện thoại lên, trầm ngâm suy nghĩ.

Do tối hôm trước đi ngủ quá muộn, ngày hôm sau đi làm, Thẩm Hy Mạt hơi buồn ngủ, mãi đến khi một giọng nói the thé đập vào tai, mới giật mình, tỉnh hẳn, quay đầu nhìn, thấy Tiền Khê Khê, bực bội gắt: “Sao cứ tập kích bất ngờ thế?”

“Nói đi, tại sao tối qua gọi cho chị lại là đàn ông nghe máy?” Tiền Khê Khê tay chống má ra vẻ suy nghĩ, “Giọng nói rất quen, hình như đã nghe ở đâu rồi. Muộn như thế, chị còn ở đâu?”

“Thăm dò đời tư người khác, vui lắm à?” Thẩm Hy Mạt không muốn tiết lộ gì với cô bạn thích buôn chuyện.

“Không phải là thăm dò đời tư, cái đó gọi là quan tâm!” Tiền Khê Khê có vẻ không hài lòng, thấy Thẩm Hy Mạt hình như vẫn không muốn nói, liền cầm lên cuốn tạp chí bên cạnh, vừa lơ đãng lật vài trang vừa nói: “Bạn tốt nên thật lòng với nhau chứ!”

Thẩm Hy Mạt vẫn ngồi im, không nói gì.

Thấy chiêu này vẫn vô tác dụng, Tiền Khê Khê nói thẳng: “Diệp Như Thìn, phải không?”

Lúc đó, Thẩm Hy Mạt mới ngẩng lên nhìn cô bạn một cái, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tiền Khê Khê coi sự im lặng đó là thừa nhận, lập tức tròn mắt, kinh ngạc nhìn cô, lớn tiếng hỏi: “Thẩm Hy Mạt, có biết chị đang làm gì không?”

“Chị tự biết chừng mực.” Thẩm Hy Mạt nói vẻ chân thành: “Em có thể đừng hỏi không?”

“Lẽ nào...” Tiền Khê Khê tư lự: “Sáng nay chị đến muộn là vì tôi qua... ở lại chỗ anh ta?” Mấy chữ sau cùng âm lượng tăng đến mấy đề-xi-ben.

Thẩm Hy Mạt để ngón trỏ lên môi, ý bảo đừng nói nữa, mặt sa sầm: “Tiền Khê Khê, trí tưởng tượng của em phong phú thế, không viết tiểu thuyết thì phí quá!”

“Trí tưởng tượng của em phong phú hay chị quá buông thả?” Tiền Khê Khê không ngờ Thẩm Hy Mạt vẫn còn liên lạc với Diệp Như Thìn, trước khi bỏ đi, còn nói: “Có lẽ giữa hai người không xảy ra chuyện gì, nhưng ở cùng nhau cũng là không nên.”

“Tại sao không tin chị?” Thẩm Hy Mạt bất lực nói.

Tiền Khê Khê chợt dừng lại, như nhớ ra điều gì, ngoái đầu nói: “À, tôi qua, sau khi em gọi cho chị, Trịnh Gia Vũ điện cho em hỏi, chị có ở chỗ em không.”

Trước đây, Trịnh Gia Vũ đã hỏi Thẩm Hy Mạt số máy của Tiền Khê Khê, anh bảo, nếu không gọi được cho cô, có thể liên lạc với Tiền Khê Khê. Thẩm Hy Mạt cảm thấy cũng bình thường, nên đã đưa cho anh số máy của Tiền Khê Khê.

Nếu tôi hôm qua, anh đã liên lạc với Tiền Khê Khê, vậy thì trước đó có phải anh đã gọi cho cô? Nghĩ vậy, Thẩm Hy Mạt ngây người, đăm đăm nhìn mãi màn hình vi tính, mặt nhăn nhó.

Trịnh Gia Vũ biết số máy bàn phòng làm việc của Thẩm Hy Mạt ở công ty, nhưng cô đợi mãi không thấy anh gọi.

Hết giờ làm, theo thói quen, cô ngó ra ngoài cửa sổ, không nhìn thấy chiếc xe đỗ dưới tầng như mọi ngày, lòng bất giác có gì hẫng hụt.

Nếu lúc anh gọi cho cô, lại là Diệp Như Thìn nghe máy, có phải anh rất bực?

Thẩm Hy Mạt đang do dự không biết có nên gọi cho Trịnh Gia Vũ, thì Tiền Khê Khê bước vội đến bên giọng hơi cuống: “Hy Mạt, có người tìm chị.”

“Trịnh Gia Vũ à?” Thẩm Hy Mạt lộ vẻ vui mừng.

“Chị vẫn còn nhớ đến anh ấy cơ đây?” Tiền Khê Khê thở dài, “Em thấy, chị rắc rối to rồi.”

“Rốt cuộc là ai?” Thẩm Hy Mạt vội hỏi.

Tiền Khê Khê còn chưa kịp trả lời, thì giọng nói quen thuộc, dịu dàng đã vang lên: “Là tôi.”

Thẩm Hy Mạt nhìn về phía phát ra tiếng nói, nhìn thấy Thư Hàm, lòng bỗng lặng đi.

Tiền Khê Khê ngại ngừng nhìn Thư Hàm, vội nói với Thẩm Hy Mạt: “Em đi trước.”

Đi đến trước mặt Thẩm Hy Mạt, đầu tiên Thư Hàm ngắm cô một lượt từ đầu xuống chân, rồi mới khoanh tay trước ngực, chậm rãi nói: “Hy Mạt, đã lâu không gặp.”

“Có chuyện gì không?” Thảm Hy Mạt thoáng có dự cảm không hay, liền hỏi thẳng.

Thư Hàm không ngờ Thảm Hy Mạt lại hỏi thẳng như thế, cười khẩy nói: “Không có chuyện thì không đến tòa Tam bảo, không biết à?”

“Nói đi.”

Thư Hàm lấy ra chiếc điện thoại màu trắng sữa, lắc lắc trước mặt Thảm Hy Mạt, nụ cười trên môi vụt tắt, sầm mặt hỏi: “Của cô phải không?”

“Tại sao lại ở chỗ cô?” Thảm Hy Mạt sừng sốt.

“Lẽ nào cô không nhớ ra?” Thư Hàm vặn lại.

Thảm Hy Mạt suy nghĩ rất nhanh, sau một thoáng im lặng, chột hiệu ra: “Cô đến tìm Diệp Như Thìn?”

“Nếu không có chiếc điện thoại này, tôi nghĩ tôi vẫn không hay biết gì.” Thư Hàm nhíu mày không hài lòng: “Cô đến chỗ anh ấy làm gì?”

Sáng hôm nay, khi biết Diệp Như Thìn không khỏe đã xin nghỉ phép một ngày, Thư Hàm đến thẳng nhà riêng của anh, không ngờ lại nhìn thấy chiếc điện thoại của phụ nữ trên mặt tủ ở đầu giường, nghi ngờ, nhìn thấy mấy bức ảnh của Thảm Hy Mạt, thầm nghĩ nhất định cô ta đã đến đây.

“Chăm sóc bạn.” Thảm Hy Mạt trả lời vắn tắt.

“Bạn?” Thư Hàm kinh ngạc nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Chỉ là bạn thôi sao?”

Thấy ánh mắt đầy nghi ngờ của Thư Hàm, Thẩm Hy Mạt cười nhạt: “Tôi nói là đúng, thì cô có tin không? Nếu không tin, tốt nhất đi hỏi anh ấy.”

“Thẩm Hy Mạt, cô đừng tưởng có một chút nhan sắc là có thể mê hoặc được thiên hạ. Nói cho cô biết, với hoàn cảnh gia đình nhà cô, tôi khuyên cô nên tránh xa Diệp Như Thìn.” Thư Hàm nói với vẻ mặt gay gắt.

Thư Hàm vốn là người nói năng dịu dàng, nhưng lúc này lời lẽ cũng toát ra hàn khí.

Thẩm Hy Mạt chỉ cảm thấy nực cười, nhếch miệng thầm nghĩ, tình yêu quả là kỳ diệu, có thể kéo hai người xa lạ lại gần nhau, có thể đẩy hai người từng quá thân thuộc ra tận chân trời góc bể, cũng có thể thay đổi tính cách con người. Ví như, Thư Hàm, chỉ vì một tình địch tưởng tượng đã vô tình thay đổi tính cách của mình, việc gì phải thế?

“Cô cười cái gì?” Thư Hàm không hiểu.

“Chỉ vì thế mà cô đến tìm tôi à?” Giọng Thẩm Hy Mạt hơi châm biếm: “Nếu cô có đủ sức hấp dẫn, thì tôi nghĩ Diệp Như Thìn sẽ không lưu luyến tình cũ.”

“Cô...” Đột nhiên, Thư Hàm không biết nói sao, phần nộ trợn mắt: “Đừng có đem ngày mơ chim sẻ biến thành phượng hoàng!”

Thẩm Hy Mạt liếc nhìn những đồng nghiệp đi lại bên cạnh, đúng lúc họ đang nhìn về phía hai người, khó chịu nói: “Cô nói xong chưa? Nếu chưa xong, thì chúng ta tìm chỗ khác nói tiếp.”

Thư Hàm dường như nhận ra sự e ngại của Thẩm Hy Mạt, liền ngoảnh về phía những người kia, cười cười, cố tình nói to: “Thời buổi này đúng là vợ bé hoành hành, sao có thể chấp nhận như vậy.”

Với danh phận Thư Hàm vừa phong cho, Thẩm Hy Mạt bỏ ngoài tai, trái lại tỏ ra ung dung nói: “Ai là vợ bé, ai là vợ cả, vẫn chưa phân định.”

Sắc mặt Thư Hàm mỗi lúc càng khó coi, ngạo mạn nhìn Thẩm Hy Mạt, cầm cái ví đắt tiền chỉ vào cô, nói: “Cứ chờ xem!”

Có người không giữ được tình yêu, lại chỉ biết đi gây sự với những người chẳng liên quan, quả thật kém thông minh. Thẩm Hy Mạt vốn định nói câu đó, nhưng nghĩ lại, liền thôi, tranh luận nữa với cô ta cũng vô ích.

Lúc sắp đi, Thư Hàm đưa điện thoại cho Thẩm Hy Mạt, nói: “Của cô đây. Nhưng lần sau không có chuyện tử tế như thế đâu nhé.”

Đêm hôm đó, Thẩm Hy Mạt trần trọc mãi không ngủ được, chỉ cảm thấy lòng trống hoác. Nhìn màn đêm mông lung như nước ngoài cửa sổ, thầm nghĩ, tại sao đến giờ anh ấy vẫn chưa gọi cho mình?

Không tìm được, nhắc điện thoại trên mặt tủ ở đầu giường, mở số của Trịnh Gia Vũ, nhắn tin cho anh, nhưng viết một câu lại xóa, cuối cùng thôi không nhắn nữa.

Khi tiếng chuông vang lên, Thẩm Hy Mạt bị đánh thức, vừa ngái ngủ vừa mò mẫm tìm điện thoại trên mặt tủ.

“Alô, ai thế?” Thẩm Hy Mạt mơ màng hỏi.

“Hy Mạt, mau đến cứu em!” Tiếng kêu cứu gấp gấp từ đầu kia vọng đến.

Thẩm Hy Mạt đến quán bar, nơi Tiền Khê Khê đang đợi, đảo mắt nhìn khắp lượt tìm kiếm.

Nửa đêm canh ba, cô ta đến quán bar làm gì? Lẽ nào bị kẻ xấu làm gì rồi? Thảm Hy Mạt càng nghĩ càng lo.

“Ở đây, ở đây.”

Thảm Hy Mạt nhìn về phía phát ra tiếng nói quen thuộc, người đang ngồi chễm chệ bên quầy lễ tân chẳng phải chính Tiên Khê Khê?

Không hiểu cô ta định chơi trò gì? Thảm Hy Mạt nhíu mày băn khoăn.

“Xin hỏi Tiên đại tiểu thư, cô bị người ta quấy rối hay bị người ta bắt cóc?” Thảm Hy Mạt bước đến cạnh bàn, hai tay khoanh trước ngực, mặt lạnh tanh cúi nhìn Tiên Khê Khê.

Tiên Khê Khê không trả lời, chỉ kéo tay bảo cô ngồi xuống, rồi cười khanh khách: “Hy Mạt, em thế này, mà có người quấy rối, có người bắt cóc ư?”

Thảm Hy Mạt không ngồi, bực bội định mắng cho một trận, nhưng nhìn vẻ thật thà của Tiên Khê Khê lại mềm lòng, nhưng vẫn giả bộ giận dữ: “Em tìm chị rốt cuộc có chuyện gì? Nếu để hầu em uống rượu, thì chị không có sức đâu.”

“Hạ hỏa đi nào!” Tiên Khê Khê vuốt nhẹ ngực Thảm Hy Mạt, thăm thì vẻ bí mật: “Có một tin giật gân, muốn nghe không?”

“Muộn thế này còn lừa người ta đến, lại còn nói luyên thuyên gì nữa?”

“Suýt!” Tiên Khê Khê để ngón tay trở lên môi, nháy mắt ra hiệu, rồi đứng lên, ghé tai Thảm Hy Mạt nói nhỏ: “Nếu người yêu phản bội, chị sẽ làm gì?”

Thẩm Hy Mạt đẩy Tiền Khê Khê ra, bắt đầu nghi ngờ, có phải cô ta say rượu: “Chị thấy em say rồi, bắt đầu nói linh tinh đây.”

“Tửu lượng của em chị đã biết mà.” Tiền Khê Khê nghiêm túc nói.

Thẩm Hy Mạt nhìn thấy vẻ mặt hoàn toàn tỉnh táo của Tiền Khê Khê, bắt đầu nghi ngờ, “Em nói là Trịnh GiaVũ?”

“Chẳng lẽ còn có người khác?” Tiền Khê Khê giơ tay chỉ vào một góc khuất.

Thẩm Hy Mạt nhìn theo tay Tiền Khê Khê, do ánh điện lờ mờ, không thể nhìn rõ, vô thức bước lên hai bước, nghiêng đầu nhìn kỹ, bỗng giật mình, hốt hoảng quay người lại.

Trông họ rất thân mật, anh đặt tay lên vai cô ta, hình như đang thì thầm nói gì. Vì cô ta gục đầu vào lòng anh, nên không thể nhìn rõ mặt.

Tiền Khê Khê thấy vẻ dờ dẩn của Thẩm Hy Mạt vội kéo cô sang một bên, nói nhỏ: “Em xin lỗi.” Tiền Khê Khê biết, gọi Thẩm Hy Mạt đến vào giờ này là không hay, nhưng nếu không để tận mắt chứng kiến, làm sao Thẩm Hy Mạt có thể tin lời cô?

Thẩm Hy Mạt không nói không rằng, nhấc ly rượu trước mặt, một hơi uống cạn, sau đó vẫy phục vụ bảo mang chai khác.

Tiền Khê Khê cướp chai rượu trong tay người phục vụ, tức giận nói: “Thẩm Hy Mạt, có cần phải thế không, giày vò bản thân vì một người như thế!”

“Thế giới này rộng lớn, người yêu ta rất nhiều, người ta từng yêu cũng không ít, nhưng chỉ có một người sẽ cùng ta đi nốt quãng đời còn lại.

“Nếu em bằng lòng, anh có thể mãi mãi là nơi thu nạp mọi nỗi niềm của em.”

...

Những lời anh từng nói cứ vang vọng trong đầu Thẩm Hy Mạt.

Nếu không tận mắt nhìn thấy họ thân mật như thế, chắc chắn cô sẽ không tin Trịnh Gia Vũ có thể phản bội mình.

Trong quán bar, nhiều người chỉ mặc chiếc sơ mi mỏng, nhưng Thẩm Hy Mạt mặc dù đã choàng áo khoác, vẫn cảm thấy lạnh, cái lạnh thấm vào xương như bị dội nước lạnh từ đầu xuống chân.

Bàn tay cầm cái ly rỗng bất giác run lên, Thẩm Hy Mạt đoạt lại chai rượu trong tay Tiền Khê Khê, rót đầy ly tiếp tục tu ừng ực.

“Việc gì phải lấy lỗi của người khác để trừng phạt bản thân mình?” Tiền Khê Khê thấy vậy, bực bội trách.

Thẩm Hy Mạt đặt cái ly rỗng xuống bàn, mắt hơi đờ đẫn, đi ra phía cửa.

“Đang thế này, còn định đi đâu?” Tiền Khê Khê không yên tâm, vội theo sau.

Chương chín: Tỉnh ra, xuân đã cận ngày

Em từng không thể xa anh dù một khắc. Bây giờ, điều duy nhất em có thể làm được là rời xa anh.

Trong cuộc sống, có người bị đánh thức bởi chuông đồng hồ, có người bị đánh thức bởi tiếng chó sủa, còn Thâm Hy Mạt bị đánh thức vì đói bụng.

Mùi thức ăn thơm phức bay vào phòng, Thâm Hy Mạt đã tỉnh ra nhiều, khẽ gọi: “Bà!”

Bà nội nghe thấy tiếng cô vội đi vào, ngồi bên giường, mặt lo âu hỏi: “Sao tối qua cháu uống nhiều thế?”

Thâm Hy Mạt ngồi dậy, từng cảnh tượng tối qua lại hiện trong đầu.

Tối qua, sau khi uống hết chai rượu, cô chạy điên loạn trên đường phố như một con ruồi không đầu. Nhìn cảnh phố náo nhiệt, cảm thấy từng cơn đau dội lên nơi lồng ngực.

Cô không biết mình đã chạy bao xa, cũng không biết tiếng người phía sau gọi mình bao nhiêu lần, chỉ biết khi dừng chân, ngồi trên bậc thềm thì người đã mệt rã rời, men rượu cũng bắt đầu ngấm. Mắt hơi hoa, cô vùi đầu vào tay, có chất lỏng âm âm từ từ chảy vào lòng bàn tay.

Nếu biết bị anh phản bội, mình sẽ phải ném nỗi đau thế này, cô thà không để anh bước vào thế giới của mình.

Sau đó thế nào, cô không nhớ rõ, bèn hỏi bà: “Ai đưa cháu về nhà?”

“Tiền Khê Khê.” Bà trả lời, rồi hỏi ngay: “Vì sao uống rượu? Có chuyện gì buồn ư?”

“Không có chuyện gì đâu bà.” Thảm Hy Mạt giấu nhẹm, không muốn để bà phiền lòng.

Thấy bà định nói, cô vội gạt đi: “Bà ơi, cháu đói rồi.” Nói xong, nhanh nhẩu ra khỏi giường.

Thảm Hy Mạt đang cầm cúi ăn, thì ngẩn người vì câu nói tiếp theo của bà.

“Sáng nay Trịnh Gia Vũ gọi điện.” Bà nói.

“Gọi làm gì?” Thảm Hy Mạt ngẩng đầu, hỏi.

“Cậu ấy bảo, sao cháu không mở máy.”

Mở máy rồi thì sao? Nhìn những tin nhắn lâm ly thấm thiết, thực ra đều là giả dối, đau lòng bao nhiêu.

Nghĩ đến công việc chưa hoàn thành, Thảm Hy Mạt ăn xong, vội vã đến công ty. Trước lúc đi, bà nội không quên dặn dò: “Nhớ sống tốt với Trịnh Gia Vũ!”

Trong giờ làm việc buổi chiều, Thẩm Hy Mạt tỏ ra mất tập trung, bản phác thảo thiết kế sửa đi sửa lại, cuối cùng vẫn không hài lòng. Cô cầm điện thoại bên cạnh lên, do dự một hồi không biết có nên mở máy.

Có những chuyện, có những người, có thể trốn tránh nhất thời, nhưng không thể trốn tránh suốt đời. Thà dũng cảm đối diện còn hơn tiếp tục trốn tránh.

Cô mở máy, “bíp bíp bíp”, một chuỗi âm thanh báo tin nhắn chưa đọc và cuộc gọi nhỡ.

“Hy Mạt, ngủ sớm nhé. Chúc ngủ ngon.”

“Hy Mạt, bỗng dưng nhớ em quá”

...

Nhìn thời gian, nó được gửi đến lúc nửa đêm.

Lúc đó, anh ta đang ở bên người đẹp chứ, lấy đâu ra thời gian nhớ đến mình?

Bỗng run người bởi ý nghĩ không ngờ anh ta là một người như thế.

Thẩm Hy Mạt không thể nào tưởng tượng, khi gặp lại, Trịnh Gia Vũ vẫn vẻ mặt bình thản, khóe miệng tươi, hơi nhếch, vẫn vẻ lịch thiệp, nho nhã thường lệ.

Anh đứng dưới ánh nắng chiều ấm áp, nhìn cô từ xa.

Thẩm Hy Mạt chỉ liếc anh một cái, rồi thôi, trầm nghĩ, làm việc xấu hổ với lương tâm mà vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, tài diễn đúng là siêu cao thủ!

Để tránh gặp nhau, cô đi ngược hướng, không ngờ, anh không chịu buông tha, bước nhanh đến trước mặt cô, nụ cười trên môi càng tươi: “Hy Mạt, tối nay có rảnh không? Cùng đi ăn nhé?”

Thẩm Hy Mạt ngẩng đầu, sắc mặt bình thản nói: “Để hôm khác đi.”

“Hai ngày nay không gặp, anh rất nhớ em.” Trịnh Gia Vũ nói với vẻ rất thiết tha.

Khuôn mặt ấy vẫn đẹp, thanh tú sáng sủa, nhưng Thẩm Hy Mạt không còn muốn nhìn thêm nữa.

“Cám ơn anh đã nhớ em như vậy.” Câu nói bật ra trong đầu, nhưng nghĩ lại không thấy thích hợp nên thôi. Thẩm Hy Mạt hít sâu một hơi, tiến lại gần Trịnh Gia Vũ, giơ tay chỉnh lại ca-va cho anh, nói rất tự nhiên: “Nhớ em thì đến tìm em.”

Nếu là trước đây, nói ra câu đó chắc cô sẽ đỏ mặt tía tai, nhưng giờ đây lòng đã lạnh như nước.

“Không tìm được em, thì làm thế nào?” Trịnh Gia Vũ chăm chú nhìn cô, Thẩm Hy Mạt vẫn chăm chú chỉnh cavat cho anh, lòng anh chột ảm ran.

“Yên tâm, em sẽ đợi trong thế giới của anh, không đi đâu cả.” Thẩm Hy Mạt không ngờ mình có thể điềm tĩnh nói ra những lời như vậy, do cô đã trở nên từng trải hơn, hay là che giấu nỗi buồn trong lòng?

“VẬY...” Hai tay Trịnh Gia Vũ để lên vai Thẩm Hy Mạt, nhìn cô với ánh mắt đầy nỗi niềm.

Thấy vẻ phân vân của anh, Thẩm Hy Mạt hơi sốt ruột, hỏi: “Sao vậy? Có gì cứ nói thẳng với em đi.”

Trịnh Gia Vũ do dự rất lâu, mới chậm rãi cất lời, giọng hơi nhỏ: “Tối hôm trước, em đi đâu?” Bàn tay anh nắm vai cô vô thức ấn mạnh.

Thẩm Hy Mạt ngây người, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt thoáng hốt hoảng. Anh ấy đi tìm mình ư? Lẽ nào Diệp Như Thìn tiếp anh ấy? Nhưng một ý nghĩ khác đã lóe trong đầu, cô nhếch mép, hất tay anh ra, lãnh đạm nói: “Em ở chỗ Diệp Như Thìn.” Sau khi nói thẳng ra như vậy, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Muộn như thế, hai người đã ở đâu?” Hai ngày nay, Trịnh Gia Vũ luôn bị câu hỏi này ám ảnh, ngày hôm đó khi nhìn thấy hai người ở bệnh viện, anh đã vô cùng bất an, buổi tối gọi cho cô, thì lại là giọng đàn ông nghe máy, giọng đó không hề xa lạ, vừa nghe anh đã nhận ra.

Rõ ràng cô đang ở bệnh viện với người yêu cũ mà lại nói đang đi chơi phố, khuya như thế vẫn còn đi với nhau. Ý nghĩ đó làm anh bức bối phiền muộn. Nhưng, anh có thể nói gì, làm gì? Chẳng lẽ gọi điện thoại truy hỏi cô tại sao vẫn dính dáng với người yêu cũ? Hay nói thẳng với cô không được liên lạc với anh ta? Nghĩ nhiều, nhưng rốt cuộc không làm gì. Đến bây giờ mới có can đảm nói ra những lời này.

“Ở nhà anh ấy.” Thẩm Hy Mạt quyết định không giấu giếm.

“Từ bao giờ em trở nên gần gũi với anh ta như vậy?” Trịnh Gia Vũ chau mày hỏi.

“Điều đó quan trọng lắm sao?”

“Đương nhiên.”

[©DTV](#)

Thẩm Hy Mạt đã không muốn nói sự thật với Trịnh Gia Vũ nữa, thong thả đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói: “Nếu em nói không xảy ra bất kì chuyện gì anh có tin không?”

Trai gái ở cùng phòng mà không xảy ra chuyện gì đã là chuyện khó tin, huống hồ họ từng yêu nhau, từng có quan hệ thể xác, sao anh có thể không nghi ngờ.

Anh đi theo cô, cũng bước chậm chậm, thong thả nói: “Không phải anh không tin em, mà là em làm trái lệ thường.”

Nếu tôi đi với anh ấy là trái lệ thường, vậy anh ôm ấp cô ta âu yếm như thế sẽ là gì?

Thẩm Hy Mạt dừng bước, ngẩng đầu nhìn Trịnh Gia Vũ, nói rành rọt từng chữ: “Đúng, đúng là em làm trái lệ thường, cho nên thế nào?”

Trịnh Gia Vũ không ngờ cô lại nói như vậy, giọng lạnh nhạt đến mức dường như không phải là Thẩm Hy Mạt anh từng yêu. Trịnh Gia Vũ trầm ngâm một hồi, rồi hỏi: “Là anh có chỗ nào không tốt, hay là lòng em vẫn có anh ta?” Nói xong, lòng hồi hộp, lo lắng.

Thẩm Hy Mạt nói ngay không suy nghĩ: “Đúng như anh nghĩ.”

“Là thế nào?” Anh không hiểu câu trả lời mơ hồ của cô.

“Anh vốn dĩ thông minh hơn người, có những điều không cần em phải nói rõ chứ?” Nói xong, cô mỉm cười mỉa mai, lúc sau, nét mặt trở lại bình thường, nói: “Từ nay, chúng ta đừng gặp nhau thì hơn.” Nói xong, quay người bỏ đi.

Lòng run lên, như có luồng khí lạnh thấm vào người, lan khắp toàn thân lọt vào xương tủy. Người đàn ông cô tìm kiếm bấy lâu, tưởng có thể cùng nhau đi nốt quãng đời còn lại, từ nay sẽ không thuộc về cô nữa, sẽ không còn bất cứ can hệ gì với anh nữa. Anh đã cướp đi mọi hy vọng hạnh phúc của cô, để mặc cô cho đau khổ dày vò.

Cách đó không xa, một cặp tình nhân tay trong tay vui vẻ nói cười, lát sau, người đàn ông dừng lại, cúi xuống giúp cô gái thắt lại dây giày vừa tuột.

Thẩm Hy Mạt nhớ Trịnh Gia Vũ cũng từng làm như vậy với mình, nhưng giờ đây sự ân cần dịu dàng ấy anh đã trao người khác.

“Chúng ta từng yêu nhau, nghĩ đến thấy đắng lòng.” Thẩm Hy Mạt chợt nhớ tới câu nói đó, tay vô thức nắm chặt cái ví, lòng bỗng trào nổi xót xa.

Em từng không thể xa anh dù một khắc. Bây giờ, điều duy nhất em có thể làm là rời xa anh.

Tha thứ cho em đã nhẫn tâm như thế, chỉ vì không muốn nghe anh nói lời “tạm biệt” trước.

Trời đã vào thu, đêm thắm lạnh, Thẩm Hy Mạt tựa khung cửa sổ, thẫn thờ nhìn ra ngoài.

Bất chợt nhớ đến cảnh gặp Trịnh Gia Vũ sau giờ làm lúc ban chiều, thâm nghĩ, nếu lúc đó, anh ấy gọi mình lại, thì hai người liệu có còn hy vọng?

Đang nghĩ miên man thì điện thoại rung. Vội đi đến cạnh chiếc bàn, ngập ngừng một chút, lòng bỗng căng thẳng, có phải anh ấy gọi không? Quả thực thâm tâm Thẩm Hy Mạt có chút hy vọng Trịnh Gia Vũ gọi cho cô.

Nhưng, khi nhìn số máy, lại càng ngao ngán, là Diệp Như Thìn.

Thẩm Hy Mạt không hề biết Diệp Như Thìn còn có thói quen ăn khuya, khi anh đề nghị cô mua giúp anh bánh gato hoa quế, cô đã thẳng thừng từ chối.

“Mau đến đây đi!” Diệp Như Thìn không buồn hỏi ý kiến cô, nói gằn như ra lệnh.

Vốn dĩ đã tâm trạng không tốt, lại nghe giọng điệu hách dịch đó, cô càng bực bội, nói thẳng: “Tại sao anh bảo đến thì tôi nhất định phải đến?”

“Thì chính em đã nói, làm người tốt thì phải làm đến cùng cơ mà? Bây giờ lại đối xử như vậy với một người bệnh đi lại khó khăn?” Diệp Như Thìn nói rất hùng hồn.

Diệp tiên sinh, chẳng lẽ anh không thể phân biệt lưng với chân? Anh đau lưng chứ không đau chân, sao lại đi lại khó khăn? Thẩm Hy Mạt bực bội nghĩ.

“Trong vòng nửa tiếng nữa phải đến chỗ anh.” Diệp Như Thìn ra xong tối hậu thư liền cúp máy.

Khi Thẩm Hy Mạt đến, thấy anh mặc một bộ đồ ở nhà, bộ dạng uể oải, trông bết lạnh lùng nên có vẻ giản dị dễ gần hơn.

Mấy ngày không gặp, xem ra anh có hơi tiêu tụy.

Thẩm Hy Mạt đưa bánh gato còn nóng hỏi cho anh.

Diệp Như Thìn nhìn chiếc bánh với thời gian vừa đủ, nhưng không đón lấy, mà quay người đến bên bàn trà, hình như đã có chuẩn bị, cầm ra hai ly rượu vang, đưa cho cô một ly.

Thẩm Hy Mạt vốn dĩ không muốn đến, nếu không vì trần trọc trên giường mãi không ngủ được, thỉnh thoảng lại nhớ đến khuôn mặt lạnh như băng đó, cô đã không ma xui quỷ khiến thế nào, vùng dậy, chạy qua mấy con phố tìm đúng cửa hiệu có loại bánh gato hoa quế mà Diệp Như Thìn thích nhất. Đối với anh như thế, coi như cô đã làm người tốt một phen, nhưng không có nghĩa phải cùng anh ta uống rượu mua say.

“Muốn uống thì uống một mình đi, em không hầu được.” Thẩm Hy Mạt dứt khoát.

Thấy cô có vẻ vội vàng muốn đi, Diệp Như Thìn điềm nhiên, thông thả đi đến gần, chìa ly rượu sát mặt cô, nháy mắt, nói: “Nếu vội vàng muốn ra về như thế, vì sao còn đến?”

Thẩm Hy Mạt đặt chiếc bánh lên bàn trà, hương quế nhẹ tỏa trong không gian.

“Không ăn là nguội đấy.” Thẩm Hy Mạt nhắc.

Diệp Như Thìn cầm lên một miếng bánh, hương thơm phức xông vào mũi, cắn một miếng, vị ngọt, béo ngậy thoảng hương quế tan trong miệng.

Định uống, thì Thẩm Hy Mạt đã đoạt ly rượu trong tay anh, mặt làm lì, nói: “Đã đau lại còn uống rượu?”

“Nhưng dạ dày có đau đâu.”

“Biết rồi.”

“Vậy em biết chỗ nào đau không?”

Đã biết lại còn hỏi? Dù lưng đau một chút cũng không nên khơi khơi nói ra miệng làm mình mũi lòng chứ? Thảm Hy Mạt trầm nghĩ. Nhưng câu trả lời của anh khiến cô run lên.

“Là tim anh, em biết không?” Diệp Như Thìn chỉ vào ngực mình.

Thảm Hy Mạt ngồi thẳng người, như không bận tâm, thủng thẳng nói: “Nếu tim anh đau, cũng không phải do em.”

“Em đánh giá mình quá thấp.” Diệp Như Thìn lại nhấc ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ.

Thảm Hy Mạt ngược nhìn, lúc này cặp môi đầy đặn của anh đã đỏ mọng vì men rượu, trông gợi cảm chết người!

“Nhìn gì?” Một thoáng ngơ ngẩn đó của cô đã bị phát giác.

“Trông anh không giống bệnh nhân.” Những cảm xúc khó hiểu trỗi dậy, Thảm Hy Mạt bỗng thấy khó thở, đứng bật dậy, nói: “Em vào toilet.”

“Đây cũng là nhà của em, không cần hỏi anh.” Diệp Như Thìn từ từ ngồi xuống sofa, xem ra chẳng có vẻ người bệnh chút nào.

Ngồi một lúc anh lại đứng dậy, thong thả đến trước khung cửa sổ mở rộng.

Cha mẹ Diệp Như Thìn biết tin anh bị thương, lập tức cho người đến chăm sóc, nhưng anh một mực từ chối. Đã quen cuộc sống một mình, có thêm người lạ, lại không thoải mái. Cho nên, mấy ngày nay, sau khi thu xếp công việc ổn thỏa, anh ở nhà nghỉ ngơi, không ai làm phiền, quả thực hoàn toàn yên tĩnh.

Đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ, thì có tiếng chuông cửa.

Muộn thế này rồi, ai còn đến nhỉ? Diệp Như Thìn vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn qua thiết bị giám sát, càng kinh ngạc khi thấy người đến là Diêu Thanh.

Anh phân vân mở cửa, nghiêng người để bà bước vào.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” Diệp Như Thìn vừa hỏi vừa đóng cửa.

Lúc này, nghe tiếng đối đáp bên ngoài, Thẩm Hy Mạt nín thở, ngực thắt lại.

Lúc chuông cửa reo, cô đang rửa mặt, mặt đầy nước lạnh. Thẩm nghĩ, chắc là Thư Hàm, không ngờ lại là Diêu Thanh. Muộn thế này rồi, bà ta đến làm gì? Không nén nổi tò mò, Thẩm Hy Mạt đứng nép vào bên cửa, không dám nhúc nhích, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Con bị ốm cũng không vào bệnh viện, mẹ đành đến xem thế nào.” Giọng Diêu Thanh hơi trách móc.

“Bị gãy xương cần nhất không phải là đến bệnh viện, mà là tĩnh dưỡng. Mấy hôm nay, con không đến công ty.” Diệp Như Thìn nhìn thấy Diêu Thanh mang đến hai túi lớn bèn hỏi: “Cái gì thế?”

Diêu Thanh đặt hai cái túi lên bàn: “Con phải ăn nhiều canh xương, để bồi dưỡng. Mẹ đã hầm canh xương cho con đây, đang còn nóng ăn luôn đi!” Bà mở nắp phích, vào bếp lấy bát đũa, để sẵn lên bàn cho anh.

Nhìn thao tác nhanh nhẹn khéo léo của bà, Diệp Như Thìn sực nhớ đến cảnh hồi bà mới vào nhà anh.

Hồi đó, Diêu Thanh không nói nhiều nhưng đối xử với anh rất tốt. Bà rất khéo tay, thường nấu nhiều món anh thích, nhưng anh lại ăn rất ít. Thực tâm, anh không hề ghét Diêu Thanh, thậm chí còn cảm thấy bà rất thân thiện. Nhưng đúng thời gian đó tâm trạng anh rất xấu, không thiết ăn gì. Bây giờ, ngửi mùi canh xương thơm phức quen quen, lại thấy muốn ăn.

Diệp Như Thìn đang ăn rất ngon lành, chợt ngẩng đầu, nhìn thấy Diêu Thanh đi về phía toilet, lập tức tái mặt.

Lúc này, Thẩm Hy Mạt đang đứng trong toilet nghe tiếng chân tới gần, bỗng lo lắng tay nắm chặt thành bồn rửa mặt.

“Cộc... cộc... cộc...” Tiếng giày cao gót như tiếng ma quỷ đập vào tai, làm cô tim đập chân run.

Nếu bà ta nhìn thấy mình ở đây, liệu có hiểu lầm không? Nếu vậy, nên giải thích thế nào? Lòng rối như tơ vò, lúc này Thẩm Hy Mạt chỉ mong mình biến thành hạt bụi.

“Như Thìn, sao không tắt đèn trong toilet?” Nghe tiếng Diêu Thanh, Thẩm Hy Mạt run lên, thảm nghĩ, ngày xưa đi thi cũng không run thế này.

“Vâng, con quên mất.” Diệp Như Thìn nói xong, liền gọi giật: “Mẹ, lại đây xem cái gì này?”

Diêu Thanh nghe vậy vội đi đến, hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Như Thìn dùng đũa gắp một cọng rau thơm, nói: “Con không thích ăn rau thơm.”

“Trước đây con rất thích cơ mà?” Diêu Thanh ngồi xuống.

“Ăn chán rồi.” Diệp Như Thìn trả lời rất tự nhiên, mặt không đỏ, giọng không run, nên biết, anh vốn thích ăn rau thơm.

Thẩm Hy Mạt nghe cuộc đối thoại giữa họ, đầu gối bỗng mềm nhũn, dựa vào bồn rửa mặt, thở từng hơi dài.

Mãi đến khi không nghe thấy tiếng Diêu Thanh, mới thận trọng hé cửa toilet, thấy giọng bên ngoài vọng vào: “Bà ấy đi rồi, em ra đi.”

Thẩm Hy Mạt bước ra, đi đến phòng khách, thấy Diệp Như Thìn đang ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, liếc anh một cái, rồi lặng lẽ đến ngồi vào chiếc sofa khác, không nói năng gì.

“Sao thế, không cảm ơn anh hả?” Diệp Như Thìn nhướn mày, ánh mắt cười cợt.

Thẩm Hy Mạt chăm chú nhìn món canh xương để trên bàn, như không nghe thấy Diệp Như Thìn nói gì, một lúc sau mới ngẩng đầu, cất giọng châm biếm: “Hai người đúng là mẫu tử tình thâm!”

“Em ngưỡng mộ hay đố kị?” Diệp Như Thìn húp một thìa canh, gật gù vẻ khoái trá.

“Em thấy thật nực cười.” Thẩm Hy Mạt cười nhạt.

“Nực cười?” Diệp Như Thìn đẩy bát canh sang một bên, hỏi lại.

“Chẳng lẽ không phải? Mẹ của người yêu trở thành mẹ mình, anh không thấy nực cười sao?”

Diệp Như Thìn vẫn bình thản, mím môi, trầm tư: “Cái đó chẳng có gì nực cười, mà là liên kết sức mạnh, gắn hai gia đình tan vỡ thành một đại gia đình thương yêu nhau, không phải sao?”

“Chính là điều anh muốn ư?” Thảm Hy Mạt hỏi dồn, “Nếu ban đầu không xảy ra tấn trò kia, thì chúng ta có như thế không?”

“Có những điều, không phải muốn là được, cũng không phải mình không muốn là nó sẽ biến mất. Cho nên, quan điểm của anh là ‘bình tĩnh chấp nhận’. Nhưng em có biết, anh đã làm sai chuyện gì không?” Diệp Như Thìn nhìn thẳng vào Thảm Hy Mạt, mắt lóng lánh như ánh sao.

Thảm Hy Mạt hơi ngậy ra một lát, suy nghĩ rồi ngược mắt, nói: “Yêu em?”

Ánh mắt Diệp Như Thìn thoáng thất vọng, nói nhỏ: “Rời bỏ em.”

Bời vì từ ngày em rời xa anh, anh biết anh không còn yêu được như thế nữa.

Hai tay Thảm Hy Mạt đan vào nhau, vặn vẹo, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, giọng nói vẫn bình thường: “Còn bây giờ?”

“Không nhận ra ư?” Ánh mắt Diệp Như Thìn trở nên âu yếm.

Thảm Hy Mạt nhếch môi, cười nhạt: “Sao lại không?” Cô dừng lại, nụ cười vụt tắt, “Cảm thấy âm hồn của anh vẫn không tan, gặp anh thật đen

đủi. Em mong không bao giờ gặp lại anh.”

Diệp Như Thìn đứng dậy, đến trước mặt cô, nói rõ từng chữ: “Thật sự mong như vậy chứ?”

“Thật!” Thảm Hy Mạt nói nhỏ.

“Rất xin lỗi, không thể làm em toại nguyện.” Diệp Như Thìn giơ tay nâng cằm cô, nhìn khuôn mặt không biến sắc của cô, nói giọng kiên quyết, “Em đừng hòng trốn khỏi anh.”

Dưới sự truy hỏi kiên cường, không mệt mỏi của Tiền Khê Khê, cuối cùng Thảm Hy Mạt đã nói với cô ta, cô không muốn có bất cứ liên quan gì đến Trịnh Gia Vũ nữa.

Nghe xong, Tiền Khê Khê thở dài: “Nhìn người có vẻ rất đường hoàng, không ngờ lại làm chuyện như vậy.”

“Không có ai cảm tình bất biến.” Thảm Hy Mạt tay chống má, tư lự nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Còn anh ta?”

“Ai?” Thảm Hy Mạt ngoái đầu hỏi.

“Còn ai nữa, người thừa kế tập đoàn Cẩm Thế.”

Nghe vậy Thảm Hy Mạt bắt giác nhếch môi, cười nhạt, nhưng rất đẹp.

“Tình cũ tái hợp chẳng có gì lạ!” Về mặt Tiền Khê Khê rất nghiêm túc, ánh mắt chân tình nhìn Thảm Hy Mạt: “Nói đi, hai người còn vương vấn

không?”

“Bây giờ, anh ấy là anh trai của chị, theo em, bọn mình có thể không?”
Thẩm Hy Mạt cũng nói rất chân tình.

Tiền Khê Khê sững sờ như hóa đá, một lát sau mới sực tỉnh, cuống quýt hỏi: “Anh ta là anh trai chị? Từ khi nào?”

“Chuyện dài lắm, khi nào có thời gian sẽ kể với em.” Thẩm Hy Mạt không muốn nói thêm nữa.

“Chị nói thế, làm em tò mò muốn chết.” Tiền Khê Khê không chịu, cuối cùng Thẩm Hy Mạt đành nhượng bộ, kể hết mọi chuyện với cô.

Thẩm Hy Mạt vừa kể xong, Tiền Khê Khê nói ngay: “Điều đó chứng tỏ hai người có duyên, ngay ông trời cũng không muốn chia lìa hai người.”

“Đừng trêu chị nữa, chị mà có duyên với anh ta sao?” Có duyên, nhưng là nghiệt duyên, Thẩm Hy Mạt thầm nghĩ.

“Nhưng...” Tiền Khê Khê tư lự nhìn Thẩm Hy Mạt, nói với ẩn ý sâu xa: “Chị muốn có anh ấy, nếu không trải qua 81 kiếp nạn, thì nhất định cũng phải trèo núi vượt sông mới có thể lấy được chân kinh tình yêu.”

“Việc gì phải thế? Sống với nhau trong đau khổ chi bằng xa nhau.” Thẩm Hy Mạt thoáng nghĩ đến câu nói của Diệp Như Thìn, “em đừng hòng trốn khỏi anh”. Thực ra, anh làm sao có quyền quyết định chuyện đi hay ở của cô?

“Được rồi, được rồi, vấn đề tình cảm của chị, chị sẽ tự giải quyết, bây giờ nói sang chuyện của em.” Tiền Khê Khê nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Thế nào, có gì mới không?” Thảm Hy Mạt hỏi.

“Tôi nay đưa chị đi gặp một người.” Tiền Khê Khê mặt tươi như hoa: “Chị rồi không?”

Đây quả là một tin thời sự động trời. Tiền Khê Khê luôn là người khó tính, rất kén chọn, Thảm Hy Mạt rất tò mò muốn biết chàng trai nào đã bắt trái tim cô nàng làm tù binh.

Đó là một nhà hàng có vẻ rất bình thường, tọa lạc trên con phố không sầm uất lắm, đỡ ồn so với khu trung tâm.

Tiền Khê Khê và Thảm Hy Mạt được nhân viên phục vụ dẫn lên ca bin đã đặt trước trên tầng hai. Đi qua những ca bin nhỏ được làm bằng loại gỗ thượng hạng. Cảm giác như đắm mình giữa thiên nhiên, lòng cũng tĩnh tại hơn nhiều. Lúc bước vào ca bin, Thảm Hy Mạt bỗng dừng chân, ngây ra nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế gỗ. Anh ta quay lưng lại, nên cô không thể khẳng định anh chính là người đó.

“Sao vậy? Vào đi chứ, hay định đánh bài chuồn?” Tiền Khê Khê ghé tai cô nói nhỏ, “Muốn chuồn cũng không được nữa rồi.” Cô kéo tay Thảm Hy Mạt vào trong.

Nghe tiếng bước chân phía sau, người đó quay lại, nhìn thấy Thảm Hy Mạt, cũng ngẩn ra.

Tiền Khê Khê bước nhanh đến trước mặt Trình Mộ, chỉ Thảm Hy Mạt bên cạnh, vui vẻ giới thiệu: “Đây là Thảm Hy Mạt, bạn chí cốt của em.”

“Thật khéo tình cờ!” Trình Mộ đứng dậy, nhìn Thảm Hy Mạt.

“Hai người quen nhau sao?” Tiền Khê Khê kinh ngạc nhìn họ.

“Bạn học cũ.” Thẩm Hy Mạt cười.

Trên đường đến đây, Tiền Khê Khê đã nói qua, quan hệ thân thiết của họ, tuy lần đầu gặp Trình Mộ, cô không thật hài lòng, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, dần dần phát hiện, anh quả thực rất được.

Thẩm Hy Mạt không ngờ, anh chàng mà Tiền Khê Khê luôn miệng nhắc đến lại chính là Trình Mộ.

Trong bữa ăn, thấy hai người nói cười rất vui, Thẩm Hy Mạt cảm thấy mình là người thừa, bèn ngồi một bên thưởng thức món tôm nõn chiên.

“Hy Mạt, thử món cá hấp lá sen này đi, món ăn ở đây không tồi đâu.” Trình Mộ nói với Thẩm Hy Mạt.

“Vâng, nhìn rất bắt mắt, lại rất thơm nữa.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa gấp một miếng cá, quả thật làm quá khéo, thơm ngon.

“Chị không biết à, nhà hàng này nhìn có vẻ bình thường nhưng món ăn cực ngon, vào loại nhất nhì thành phố này, hơn nữa khách đến ăn đều là các nhân vật có máu mặt đấy.” Tiền Khê Khê hào hứng nói.

“VẬY coi như mình được mở rộng tầm mắt rồi.” Thẩm Hy Mạt nói vui.

Sau khi đã ăn uống no say, tay dính dầu, Thẩm Hy Mạt đứng dậy nói với cặp tình nhân đang nói cười rôm rả: “Tôi vào toilet.”

Lối đến toilet, đi qua những ca bin san sát, vòng vo như mê cung. Khả năng định hướng của Thẩm Hy Mạt hơi kém, vừa rẽ xong, lại mất phương hướng, thậm chí nhớ lại chỉ dẫn của nhân viên phục vụ lúc trước, rồi ung dung đi thẳng. Bỗng nhiên, cabin bên cạnh có người nói: “Lẽ nào số mệnh của

cậu chỉ có Thảm Hy Mạt?” Giọng nói xa lạ, Thảm Hy Mạt bất giác dừng bước, đứng bên ngoài ca bin.

Nhìn qua khe hở, thấy bên trong có hai người ngồi, vì khe hở quá nhỏ, nên không thể nhìn rõ mặt. Họ là ai? Một trong hai người, chắc chắn cô quen, lẽ nào là... Diệp Như Thìn? Thảm Hy Mạt giật mình bởi ý nghĩ đó, sao có thể là Diệp Như Thìn, với tính cách của anh, sẽ không đem chuyện riêng của mình nói với người khác. Nếu không phải anh, thì có thể là ai? Tính hiếu kỳ giữ cô đứng yên.

“Thật không ngờ sự việc lại thành ra như thế.” Một giọng khác vọng ra.

Thảm Hy Mạt nghe xong, cứng người, giọng nói quen thuộc như vậy, có sức cuốn hút như nam châm, khỏi đoán cũng biết người đó là ai.

“Anh muốn thế nào?” Giọng người lạ lại nói.

Trong ca bin đột nhiên im lặng, Thảm Hy Mạt vừa căng thẳng vừa mong chờ câu trả lời của Trịnh Gia Vũ.

“Chuyện tình cảm, không phụ thuộc vào ý muốn của bản thân.” Giọng Trịnh Gia Vũ có vẻ ngao ngán.

“Vậy rút lui đi, người anh em.” Người kia nói.

Thảm Hy Mạt thoáng thấy người đó vờ vai Trịnh Gia Vũ.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ ngay từ đầu không nên tiếp cận cô ấy.” Trịnh Gia Vũ nhẹ nhàng nói.

Sau đó họ còn nói những gì, Thảm Hy Mạt không hề muốn nghe tý nào, nhanh chóng rời đi, trong đầu hiện ra cảnh lần đầu gặp Trịnh Gia Vũ.

Đó là một buổi chiều nắng đẹp tuyệt vời, cô đi vào công viên toàn cây xanh, hoa thơm và tiếng chim, cách đó không xa có một cặp tình nhân tay trong tay đi dạo, có một người đàn ông trung niên dắt chó đi chơi, có một phụ nữ trẻ đẩy xe nôi, còn có một bé gái chừng bảy, tám tuổi chơi với quả bóng bay, quả bóng bay lên mắc vào cành cây, cô bé nhảy lên với, nhưng không tới. Thảm Hy Mạt bước đến bên cô bé, quả bóng xem ra ở ngay trên đầu, không ngờ cô cũng không với được, thất vọng nói với cô bé: “Bé à, chị...” Chưa nói xong thì phía sau có cánh tay giơ lên gỡ quả bóng.

“Cám ơn chị!” Cô bé nhoẻn miệng cười với Thảm Hy Mạt, rồi nhìn sang chàng trai: “Cám ơn anh!” Nói xong, chạy vụt đi.

Thảm Hy Mạt quay người, bắt gặp anh ta đang mỉm cười nhìn cô, trông thật nho nhã, dịu dàng, rất thân thiện.

Sau đó, họ tản bộ trên con đường nhỏ trong công viên, nói đủ chuyện trên trời dưới biển, dần dần trở nên thân thiết. Trước lúc tạm biệt, Trịnh Gia Vũ hỏi xin số máy của cô, ít lâu sau họ trở thành bạn bè.

Cô chưa từng hỏi vì sao anh tiếp cận mình, chỉ cảm thấy quen biết của họ là duyên phận. Nhưng bây giờ, anh nói thế, lẽ nào anh cố ý tiếp cận cô? Rốt cuộc vì mục đích gì?

Đầu óc rối như tơ vò, bao ý nghĩ chông chéo, khiến cô ngột thở.

Lúc này, hoàn toàn không còn bụng dạ nào tiếp tục ăn uống nữa, Thảm Hy Mạt nhắn tin cho Tiền Khê Khê “nhà có việc, chị phải về trước, hai người cứ từ từ thưởng thức”. Sau đó ra khỏi nhà hàng, lúc này mới bỗng nhiên phát hiện, bên ngoài trời mưa như trút nước.

Thẩm Hy Mạt đứng dưới mái hiên bên ngoài, qua màn mưa, ngơ ngẩn nhìn những ánh đèn lốm đốm như sao phía xa.

Từ đây làm sao bắt xe bus về nhà, cô không biết, trời lại đang mưa, nên quyết định chờ taxi. Nhưng chờ đã lâu, vẫn không thấy chiếc nào đi qua, cũng bắt đầu sốt ruột.

Nước mưa hắt vào quần áo, kèm với từng cơn gió ào ào, người hơi run, bất giác rùng mình ớn lạnh.

Không biết từ khi nào, cảm giác có người đứng phía phía sau, vội ngoái đầu, ngẩng nhìn, thoáng hốt hoảng.

“Sợ gặp anh như thế sao?” Trịnh Gia Vũ vừa nói vừa mở ô.

Thẩm Hy Mạt lùi về sau, cố gắng kiềm chế xúc cảm phức tạp vừa nhen trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Không phải sợ, chỉ hơi ngạc nhiên.”

“Có duyên với nhau, chỗ nào chẳng gặp.” Trịnh Gia Vũ dịch ô về phía cô.

Mấy ngày không gặp, Thẩm Hy Mạt bỗng cảm thấy anh mệt mỏi hơn rất nhiều, buột miệng hỏi: “Đạo này công việc bận lắm à?”

“Vẫn tốt.” Trịnh Gia Vũ nắm tay cô kéo lui vào phía trong mái hiên, nói: “Chỗ này không bị hắt mưa.”

Thẩm Hy Mạt lặng lẽ rút tay về, mặt hơi bối rối, “Hình như anh tiêu tụy rất nhiều.”

Trịnh Gia Vũ cúi xuống, đăm đăm nhìn cô.

Hai người đều không nói, thời gian dường như ngưng trệ. Gần trong gang tấc, Thẩm Hy Mạt nghe rõ hơi thở của anh, lát sau, hơi ấm đó đã phả lên trên mặt cô, nhồn nhột như chiếc lông vũ quét qua.

Anh cúi xuống, ghé sát cô, ánh mắt thâm trầm, tiếng nói nhỏ hơi khàn vẳng qua tai: “Do tình yêu dày vò.”

Nghe mấy chữ này, Thẩm Hy Mạt bất giác co người, nỗi buồn như thủy triều dâng trong lồng ngực.

“Đàn ông mạnh mẽ lắm cơ mà!” Thẩm Hy Mạt chậm rãi nói.

“Em yêu anh ta đến thế sao?” Mạt Trịnh Gia Vũ thăm buồn.

“Điều đó có quan trọng không?” Thẩm Hy Mạt nhìn màn mưa vẫn liên miên bên ngoài, ánh mắt hoang hoải.

“Thời gian chúng ta quen nhau cũng không ngắn, lẽ nào em vẫn không hiểu lòng anh?” Trịnh Gia Vũ nắm vai cô xoay lại, để cô đối diện với anh.

“Vậy anh có hiểu lòng em không?” Thẩm Hy Mạt hỏi lại.

Bàn tay anh từ từ tuột khỏi vai cô, nỗi thất vọng lồ lộ trên mặt.

Một lúc sau, anh mới nói: “Có thể quay lại với anh không?” Ánh mắt anh đượm buồn, giọng như cầu xin.

Thẩm Hy Mạt sững sờ.

Từ sau lần chia tay đó, cô chưa từng nghĩ họ có thể quay lại như cũ, cô cảm thấy một số chuyện khi đã kết thúc, không có cách nào quay lại như

xưa, tình cảm lại càng như vậy, huống hồ, anh đã có người khác.

“Chúng ta...” Thảm Hy Mạt đang định nói, Trịnh Gia Vũ đã đưa ngón tay để lên môi cô, nói giọng chân thành: “Anh nghĩ, có một chuyện em đã hiểu lầm anh.” Nói xong, buông tay.

“Chuyện gì?”

“Anh và Thư Hàm chỉ là bạn.” Trịnh Gia Vũ giải thích, “Em đừng thấy anh ngồi ở quán bar với cô ấy mà cho rằng bọn anh có gì.”

Có tiếng “ùng” vang trong đầu, Thảm Hy Mạt thầm nghĩ, nhất định Tiền Khê Khê đã kể với Trịnh Gia Vũ chuyện cô nhìn thấy họ và phản ứng của cô hôm đó.

[©DTV](#)

“Nếu chỉ là bạn bình thường, sao lại thân mật thế?” Cô không nén được, hỏi.

“Anh sai rồi, Hy Mạt, từ nay anh sẽ giữ khoảng cách với cô ấy.” Trịnh Gia Vũ ôn tồn nói, “Đó là một ngoại lệ, cô ấy có chuyện buồn, tìm đến anh, nên mới có cảnh như em đã nhìn thấy.”

“Không cần nói nữa, chúng ta không thể.” Thảm Hy Mạt quả quyết, thầm nghĩ: Dù quay lại với nhau, liệu có còn tin nhau như trước không?

Lúc này, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này, rời xa nơi có anh, nấn ná thêm một giây cũng khó chịu. Vậy là bước nhanh vào màn mưa, nước mưa lập tức xối khắp người.

Trịnh Gia Vũ đuổi theo, một tay kéo tay cô, một tay che ô cho cô, giọng nặng nề: “Em chưa từng yêu anh, phải không?”

Thẩm Hy Mạt bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập lỡ một nhịp, bần khoăn, tự hỏi: Mình có yêu anh ấy không? Nếu có, tại sao khi chia tay không cảm thấy đất sụt toác dưới chân? Vẫn nhớ hồi chia tay với Diệp Như Thìn, những ngày đầu, tim cô như bị khoét rỗng, đau không chịu nổi. Nếu không yêu, tại sao lúc ở bên anh ấy lại cảm thấy thoải mái vui vẻ? Câu hỏi đó, cô không biết trả lời thế nào, chỉ lặng lẽ đứng bên anh.

“Được rồi.” Một lúc sau, Trịnh Gia Vũ từ từ nói ra hai chữ đó với vẻ mặt thê thảm, “Nhiều lúc, anh nghĩ, có lẽ sự quen biết của chúng ta là một sai lầm. Nếu chúng ta không gặp nhau, sẽ không có kết cục thế này. Nhưng, anh không hối hận đã gặp em, em đã đem đến cho anh bao kỷ niệm đẹp. Những ngày mình bên nhau, anh sẽ không bao giờ quên, càng không quên em. Em cũng đừng quên anh, được không?” Giọng anh quá đổi dịu dàng, chân thành.

Nhìn đôi mắt đau buồn đó, trái tim Thẩm Hy Mạt lại mềm ra giống như băng tan, nhiệt độ dần tăng lên, biến thành một vũng nước ấm áp. Không, không thể như thế, một khi đã rơi vào đó, thế giới của mi sẽ biến thành một mớ bòng bong, một tiếng nói khác vang trong lòng.

Có lẽ chỉ có cơn mưa lớn mới có thể gột đi ý nghĩ vừa rồi. Thẩm Hy Mạt bước thẳng vào màn mưa, bắt đầu chạy, nước mưa lạnh dội xối xả vào người, cũng không hay biết. Mưa làm nhòe tầm nhìn, làm ướt toàn thân. Chạy đến ngã tư đèn đỏ, như mất hết lí trí, cô vẫn không dừng lại, bỗng một chiếc xe từ đầu đường bên phải lao ra.

Lúc đó, Thẩm Hy Mạt mới sực tỉnh, trợn mắt, đầu óc trống rỗng, kinh hãi nhìn chiếc xe đang lao tới. Cảnh tượng bị đóng khung trong màn mưa, khi thế giới của cô sụp xuống cũng là lúc mọi âm thanh của nó vụt tắt.

Vào tích tắc cuối cùng, một ý nghĩ lóe qua đầu cô: Nếu em ra đi trước, anh có nhớ em không? Nếu còn sống, nhất định em sẽ nói với anh, thực ra, em không ghét anh chút nào.

Chương mười: Mặn nồng mãi mãi

Tình yêu đẹp biết mấy, cuộc đời lắm phong ba, nhiều trắc trở, những người yêu nhau dù xa cách bao lâu, cuối cùng vẫn gặp lại ở ngã ba đường, như lần gặp đầu tiên.

Lúc này, Diệp Như Thìn đang dùng bữa với một nhóm khách hàng, thì nhận được điện thoại của Diêu Thanh, mặt sa sầm, mắt tối lại, giải thích vắn tắt lí do với những vị khách rồi vội vã ra về. Đi đến cửa, có người gọi: “Áo khoác.” Lúc đó mới phát hiện để quên áo khoác, nhận lại áo, cảm ơn, rồi bước nhanh ra ngoài.

Sao có thể như vậy? Diệp Như Thìn không biết rốt cuộc Thẩm Hy Mạt xảy ra chuyện gì, trong điện thoại Diêu Thanh chỉ nói Thẩm Hy Mạt phải

vào viện, bảo anh đến, giọng bà rất lo lắng, nghe xong, tim anh đau quặn như bị bàn tay bóp nghẹt.

Đến được bệnh viện, người anh cũng dính mưa ướt sũng, nước từ tóc mai tong tong nhỏ giọt. Một người trước giờ luôn rất chú trọng hình ảnh, lúc này lòng như lửa đốt, chẳng chú ý gì nữa, vội vàng đi tìm phòng 314.

“Ở đây!” Diêu Thanh nhìn thấy anh vội vẫy tay.

“Thế nào rồi, có bị nặng không?” Diệp Như Thìn mặt đầy lo âu, sốt ruột hỏi ngay.

“Đang kiểm tra.” Diêu Thanh nôn nóng đi đi lại lại, bước đến trước mặt Diệp Như Thìn, nói: “Bây giờ bà nội vẫn chưa biết Thâm Hy Mạt bị tai nạn.”

“Ai báo tin cho mẹ?”

“Một người qua đường tốt bụng tìm được số máy của mẹ trong danh bạ điện thoại của nó.” Mắt Diêu Thanh ươn ướt, mặt thiếu ngủ: “Bao nhiêu năm, nó chỉ gọi thẳng tên mẹ, không ngờ... nó...” Cuối cùng bà bật khóc, hai tay bưng mặt, nước mắt rùng rùng từ kẽ tay chảy xuống.

Diệp Như Thìn biết, Thâm Hy Mạt có lúc rất kiên định, những việc đã quyết không dễ thỏa hiệp, giống như cái lần cách đây năm năm.

Họ đã cãi nhau trong căn phòng nhỏ ấm áp đó, mặt cô lạnh tanh, anh không hiểu tại sao, cô kiên quyết ra đi, anh không giữ được. Sau đó, anh gọi điện rất nhiều, nhưng cô không nghe máy, tim anh như rơi xuống vực, từ lúc nào, cô bắt đầu lạnh nhạt với anh như thế?

Đúng lúc tuyệt vọng nhất, thì cô gọi điện, giọng nói không để lộ bất kì cảm xúc nào, thoáng qua tai: “Anh rõ ràng đã biết từ lâu, tại sao không nói với tôi?”

Diệp Như Thìn lập tức hiểu ra cô đang nói đến chuyện gì, hơi ngây người, đáp: “Sợ em không chịu nổi.”

Một tháng trước, cô đã mất người cha qua đời vì bệnh nặng, bây giờ lại phải đón nhận sự thật mẹ sẽ tái giá, quả không dễ dàng với một cô gái mới vào đời. Anh định muợn một chút mới cho cô biết, để cô có thời gian nguôi ngoai nỗi buồn mất cha. Không ngờ, cô vẫn biết. Bởi vì, hai người đó kết hôn, cô nhận được thiệp mời.

“Em yếu đuối thế sao?” Giọng Thẩm Hy Mạt rất bình tĩnh.

“Là lỗi của anh.” Diệp Như Thìn trầm giọng, đầu bên kia im lặng rất lâu, anh vội “a lô”, nhưng cô vẫn không nói gì, lát sau có tiếng “tút tut” tín hiệu cúp máy vọng lại.

Từ đó về sau, bất cứ cuộc điện thoại nào anh gọi, cô đều không nghe.

Họ từ quen thuộc trở thành xa lạ, dường như chỉ trong giây phút.

Những ngày không có cô, lòng anh trống hoác, như một cái vỏ rỗng, vật vờ trong thế giới muôn màu.

Không gì đau khổ bằng hai người yêu nhau mà phải chia tay.

Cảm giác đó lúc này lại trào như sóng xâm chiếm lòng anh.

Nếu cô tỉnh lại, nhất định sẽ nói với cô, anh sợ mất cô, rất muốn cùng cô sống trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn không xa nhau.

Lời Diêu Thanh cắt ngang mạch suy nghĩ của anh: “Lúc Hy Mạt xảy ra tai nạn, bên cạnh còn có một người đàn ông bị thương rất nặng, bây giờ đang được cấp cứu.”

Mắt Diệp Như Thìn tối sầm, như không nghe thấy lời Diêu Thanh, lầm bầm tự an ủi: “Không có chuyện gì đâu.”

Chưa bao giờ Diệp Như Thìn cảm thấy thời gian trôi chậm như thế, đêm cũng trở nên dài đằng đẵng. Anh đi đến trước cửa sổ, ngo ngẩn nhìn những giọt nước mưa còn đọng chảy vòng vo trên cửa kính, mắt u ám như màn đêm ngoài kia.

Diêu Thanh đi đến bên, nhỏ nhẹ nói: “Con đã vất vả một ngày rồi, về nhà trước đi, mẹ ở đây là được.”

“Con phải đợi cô ấy tỉnh lại, còn rất nhiều chuyện con muốn nói với cô ấy.” Giọng anh khàn đặc, “Con sợ bây giờ không nói, sẽ không kịp nữa.”

Nếu cô tỉnh lại, anh không muốn rời chỗ này dù chỉ một bước. Anh phải ở đây, ở bên cô, anh không muốn để cô một mình đối diện với bệnh viện lạnh lẽo, không muốn để cô một mình chịu đựng đau khổ này.

“Nói gì vậy, sao có thể?” Diêu Thanh trách anh, “Con bé nhất định sẽ không có chuyện gì. Năm xưa cha nó đã qua đời, nó vẫn gắng gỏi chịu đựng.”

Lúc đó, bác sĩ đi ra, nói to: “Ai là người nhà của bệnh nhân số 20?”

“Tôi!” Diệp Như Thìn và Diêu Thanh đồng thanh trả lời.

“Bác sỹ, tình hình bệnh nhân thế nào?” Diệp Như Thìn căng thẳng hỏi.

Bác sĩ trái lại rất bình tĩnh: “Có một chấn thương nhỏ trong não, gãy xương cánh tay phải.”

Diệp Như Thìn nghe xong như trút được gánh nặng, lồng ngực nặng trĩu từ từ giãn ra.

Khi Thảm Hy Mạt tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau, cảm thấy đầu ong ong nặng trĩu, từ từ mở mắt, ga giường và chăn trắng lóa, trước mặt là chiếc ti vi treo trên tường, tất cả đều xa lạ. Lại còn một người gục đầu ngủ ở mép giường, khóe cần nhìn mặt, cũng biết đó là ai.

Mình đang ở đâu? Sao anh ấy lại ở đây? Cô băn khoăn, thử giơ tay phải, nhưng phát hiện nó đã bị bó cứng bằng thạch cao trắng. Lúc này, mới bừng tỉnh, trong đầu lập tức vụt hiện cảnh buổi tối hôm qua, chiếc xe lao thẳng về phía cô, đèn pha sáng chói, không thể nào mở mắt, sau đó đột nhiên có người đẩy hất ra ngoài, cô ngã nhào sang bên.

Người đẩy mình ra là ai? Thảm Hy Mạt thử nghĩ, người đó có bị thương không? Bây giờ ra sao? Cô dùng tay trái khẽ lay Diệp Như Thìn.

Diệp Như Thìn lập tức bừng tỉnh, sắc mặt mệt mỏi, nhìn thấy Thảm Hy Mạt không kìm được, sung sướng giang hai tay ghì chặt cô, thì thầm: “Anh tưởng em phải ngủ mấy ngày nữa.”

“Anh đang rất mong em không tỉnh lại phải không?” Thảm Hy Mạt tỳ cằm lên vai anh, mùi hương quen thuộc tỏa ra từ cơ thể đó, làm cô lập tức thấy yên lòng, cảm giác này chỉ anh mới có thể mang đến cho cô.

Khi ở bên Trịnh Gia Vũ, cô đã nghĩ rất nhiều, cũng từng nhiều lần tự hỏi, rốt cuộc cô có yêu anh ấy không, mãi đến khi ngã xuống đất tối đó, cô mới

biết, cô ở bên Trịnh Gia Vũ chỉ là tạm thời, người khiến tim cô day dứt không nở rời xa vẫn là Diệp Như Thìn.

Có lẽ tình yêu chính là như thế, không trải qua sinh li tử biệt sẽ không nghe thấy tiếng con tim chân thành.

Nếu không trải qua kiếp nạn này, cô sẽ không hiểu được một điều, yêu là không thể tạm bợ, yêu là ở bên người mình yêu.

Anh vỗ nhẹ lưng cô, giọng rất dịu dàng: “Nếu em không tỉnh lại thì cuộc sống của anh còn có ý nghĩa gì?” Lần này, anh sẽ không để cô ra đi nữa.

Mắt Thẩm Hy Mạt dần dần cay đỏ, lâu lắm rồi không nghe thấy anh nói với mình dịu dàng như thế, lời nói êm như nước nguồn, lặng lẽ chảy trong lòng cô, cảm giác trở về bến đỗ đã mất từ lâu lại ùa về, khiến cô bối rối. Bàn tay chơi vơi của cô cuối cùng đặt trên vai anh, áp lên áo sơ mi vải bông của anh, lòng dào dạt cảm giác bình yên, ấm áp.

“Sao anh luôn bụng nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo thế?” Giọng cô hờn trách.

“Nếu em đã sớm nhận ra, sao không nói với anh suy nghĩ thật của mình?” Anh đặt hai tay lên vai cô.

“Đợi anh nói.” Thẩm Hy Mạt mỉm cười.

“VẬY BÂY GIỜ ANH NÓI, CÓ CÒN KỊP KHÔNG?” Diệp Như Thìn giơ tay vuốt ve mặt cô.

“Tại em chậm hiểu, tại em...”

Thẩm Hy Mạt muốn nói tiếp nhưng Diệp Như Thìn đã gắn môi vào môi cô, trao một nụ hôn.

Hơi thở của anh lan tỏa xung quanh, cô từ từ chìm sâu trong đó. Môi anh rất lạnh, như ngâm trong nước, còn môi cô lại nóng bỏng, từ từ sưởi ấm đôi môi lạnh giá đó. Trong sự giao hòa ấy, anh quá tham lam, liên tục muốn khám phá sâu hơn nữa, tìm cảm giác ấm hơn nữa. Anh ôm rất nhẹ, chỉ sợ cô đau.

“Từ nay không bao giờ để em rời xa anh nữa.” Diệp Như Thìn nắm tay cô, giọng chân thành, ánh mắt chan chứa dịu dàng.

Thẩm Hy Mạt ló đầu khỏi lòng anh, nháy mắt tinh nghịch: “Đã nghĩ ra cách nào để giữ em mãi mãi chưa?”

“Bây giờ, em chỉ có thể là của anh.” Diệp Như Thìn cúi xuống, hôn nhẹ vào trán cô, cử chỉ quá dịu dàng.

“Có chê em không?” Thẩm Hy Mạt giơ cánh tay phải, bấu môi, nũng nịu như trẻ nhỏ.

“Nếu tay em có vấn đề gì, lúc nào em cũng có thể sử dụng cánh tay anh.” Diệp Như Thìn an ủi cô: “Bác sĩ nói rồi, xương bị gãy nhẹ thôi.”

“Tốt quá!” Thẩm Hy Mạt ôm chầm lấy anh, lòng vui không thể tả.

“Còn đau không?” Diệp Như Thìn vuốt tóc cô.

“Đầu vẫn nặng.” Thẩm Hy Mạt trả lời.

“Sợ não bị chấn thương nhẹ, vì vậy phải nghỉ ngơi thật nhiều.” Diệp Như Thìn xoa đầu cô, cười cười nói trêu: “Nếu không sẽ thành ra ngốc nghếch,

chẳng ai cần nữa”.

“Tuân lệnh!” Thảm Hy Mạt theo quán tính vội giơ tay phải, làm động tác chào.

Diệp Như Thìn thấy cô chào bằng cánh tay bó bột, cũng bắt chước chào lại, động tác cực buồn cười, Thảm Hy Mạt không nhìn được, bật cười.

“Lung anh thế nào?”

“Không có em bôi thuốc, thay băng, làm sao khỏi được?” Diệp Như Thìn nói về hòn dỗi.

“Diệp tổng, còn vấn đề đội thi công thì sao?” Thảm Hy Mạt cười cười hỏi.

“Nếu em giám sát tốt, có thể vẫn dùng được.” Bị thương như thế vẫn còn lo công việc, không biết vì yêu nghề hay không quý trọng thời gian được ở bên nhau? Giờ đây tất cả những cái đó đều không còn quan trọng, quan trọng là Thảm Hy Mạt đã ở bên anh. Như vậy, đã mãn nguyện lắm rồi.

“Như Thìn, vậy thì tốt quá.” Thảm Hy Mạt vui vẻ nói như reo, bỗng nhớ đến câu “trong họa có phúc”, vụ tai nạn xe hơi lần này tuy khiến cô đau đớn thể xác, nhưng lại được cái ngoài mong đợi.

“Hy Mạt...” Diệp Như Thìn thăm thì vào tai cô, miệng cười tươi. Lát sau không cười nữa, hỏi: “Sao lại bị xe tông?”

“Tất cả đều tại em.” Mạt Thảm Hy Mạt đau khổ, sực nhớ đến người đã cứu mình, vội hỏi: “Anh có biết người đã cứu em là ai không?”

Ánh mắt Diệp Như Thìn chột tột, khẽ nói: “Trịnh Gia Vũ.”

Bà nội biết tin Thảm Hy Mạt bị tai nạn, tức tốc đến bệnh viện, sau khi vất vả mãi mới tìm được phòng của cô, liền bước thẳng vào phòng, chẳng buồn gõ cửa, cảnh tượng đập vào mắt, khiến bà vô cùng sửng sốt.

“Hai người làm gì thế này?” Thấy hai người đang ôm nhau, bà tức giận nói to.

“Bà!” Thảm Hy Mạt vội ngồi thẳng lên.

Diệp Như Thìn vẫn bình tĩnh, đứng dậy, nhìn bà, vui vẻ chào: “Bà!”

“Hy Mạt, còn đau không?” Sau khi nghe Diêu Thanh kể tình hình, bà rất lo, sợ não bị chấn thương nhẹ, tuy không nghiêm trọng nhưng nếu không chú ý nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng chu đáo sẽ để lại di chứng về sau.

Thảm Hy Mạt rất lúng túng khi thấy bà không nhìn Diệp Như Thìn, gượng cười, nói: “Không đau bà ạ, chỉ hơi choáng một chút.” Sau đó nắm tay bà, nói tiếp, “Bà, Diệp Như Thìn đã ở đây trông cháu suốt đêm.” Cô hi vọng nói vậy, có thể khiến bà đỡ ghét anh.

Không ngờ, bà bực bội: “Xảy ra chuyện lớn như thế cũng không nói với bà một tiếng, lại đi nói với bọn họ, bà thân thiết với cháu hay là bọn họ?”

“Bà, tim bà hơi yếu mà, cháu sợ bà không chịu nổi, nên đã bảo Diêu Thanh đừng vội cho bà biết.” Thảm Hy Mạt nhỏ nhẹ giải thích.

“Bà tuy già, nhưng chăm sóc cháu vẫn làm được.” Bà nội có vẻ không hài lòng.

“Thôi, bà đừng chấp cháu, được không? Từ nay có chuyện gì, cháu sẽ thông báo với bà trước tiên.” Tuy nói vậy, nhưng Thảm Hy Mạt biết, bà nội

là người cố chấp.

“Cháu bướng thật! Lại còn lần sau nữa? Từ nay sao có thể xảy ra chuyện gì? Phải bình an chứ! Dưỡng bệnh là quan trọng, đừng nghĩ nhiều!” Bà đắp chăn cho Thẩm Hy Mạt, “Có đói không? Muốn ăn gì, bà mua cho?”

“Cháo đậu xanh.”

“Cùng đi nhé?” Bà nhìn Diệp Như Thìn hỏi, rồi ngoảnh lại nói với Thẩm Hy Mạt: “Cháu ngủ một lúc đi.”

Thẩm Hy Mạt biết bà bảo Diệp Như Thìn đi cùng, không phải chỉ để cùng đi mua cháo, có một số chuyện cuối cùng cũng phải trực tiếp đối diện, bây giờ đã đến lúc nhất định phải làm rõ.

Diệp Như Thìn hiểu vì sao bà gọi anh cùng ra ngoài, đi đến trước thang máy, anh dừng lại.

Thấy bà vẫn đi thẳng, anh gọi: “Bà, bà định đi đâu ạ?”

“Chúng ta ra đằng kia nói chuyện.” Bà chỉ về phía trước, đoạn cuối hành lang.

“Dưới tầng có nhà ăn, mua cháo cho Hy Mạt xong, chúng ta có thể ngồi đó nói chuyện.” Diệp Như Thìn nói.

Bà hơi do dự, rồi cũng đồng ý.

Sau khi ngồi trong nhà ăn, bà mở lời: “Mấy năm nay, tôi không quên được cảnh Diêu Thanh xách va ly ra khỏi nhà, tôi giữ lại, nhưng cô ta bảo là có nỗi niềm khó nói, tôi hỏi đó là điều gì, cô ta không nói. Không lâu sau, tôi được tin cô ta sắp tái giá. Cậu có hiểu được cảm giác đó không? Con trai

tôi vừa qua đời, cô ta đã làm chuyện vô lương tâm đó, cậu nói xem, cô ta còn là con người không?”

Diệp Như Thìn biết rõ nguyên nhân Diêu Thanh rời bỏ cha của Thẩm Hy Mạt, ôn tồn giải thích: “Bác ấy bỏ đi không phải vì cha của Hy Mạt nợ tiền.”

“Vậy là nguyên nhân gì?” Bà nôn nóng chờ câu trả lời của anh.

“Trước khi qua đời, cha của Hy Mạt đã có quan hệ với người phụ nữ khác.” Diệp Như Thìn nói thẳng.

Bà Thẩm kinh ngạc, mặt sa sầm, cao giọng: “Cậu nói bậy bạ cái gì thế?”

“Ở ngăn kéo cuối cùng trong tủ quần áo của bác ấy, bà có thể tìm, có bức chụp chung của họ.” Từ lâu Diệp Như Thìn đã biết điều này từ Diêu Thanh.

Bà Thẩm tức giận không nói nên lời, ngực phập phồng.

Diệp Như Thìn thấy vậy, liền gọi phục vụ mang đến cốc nước ấm, nói: “Bà uống nước đã, đừng tức giận, chuyện đã qua nên để nó qua. Diêu Thanh từng phân vân có nên ra đi ngay hồi đó không, nghĩ đến chồng mình bấy lâu luôn có quan hệ với người phụ nữ khác, bác ấy không chịu nổi, nên mới quyết định rời khỏi Thẩm gia, nên mới kết hôn với cha cháu nhanh như vậy.”

“Bây giờ các người là người một nhà, cậu nói giúp cho cô ta, tôi có thể hiểu, nhưng cậu nói phải có chứng cứ.” Sao bà có thể tin những lời nói một phía đó.

“Bà cứ về xem bức ảnh kia đã.” Diệp Như Thìn biết, để bà chấp nhận chuyện này, cần có thời gian.

Bà Thắm nghe anh nói như vậy, mặt bỗng tái xanh, vội cầm hộp cháo, đứng lên định đi.

Diệp Như Thìn vẫn bình tĩnh, gọi bà: “Cháu vẫn còn chuyện muốn nói với bà.”

Nhưng bà Thắm làm ngơ, quả quyết quay đi.

“Bà không muốn biết bây giờ cháu và Hy Mạt là quan hệ gì ư?” Diệp Như Thìn thông thả nói.

Trên đời những chuyện khiến bà Thắm bận tâm không nhiều, nhưng chuyện tình cảm của Thắm Hy Mạt, bà luôn để trong lòng, luôn mong cô đưa Trịnh Gia Vũ về nhà, dù chỉ ăn bữa cơm cũng được, nhưng mong mãi không thấy, cuối cùng lại là Diệp Như Thìn. Bà đột nhiên dừng chân, quay phắt người, lại ngồi xuống ghế của mình, hỏi: “Bây giờ hai người rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Đúng như bà đã nhìn thấy.” Diệp Như Thìn nghiêm túc nói.

“Không thể, tuyệt đối không thể!” Bà liên tiếp phủ định, lòng thầm nghĩ: Hai đứa sao có thể? Đạo trước, Hy Mạt có quan hệ rất tốt với Trịnh Gia Vũ cơ mà?

Diệp Như Thìn vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói: “Có lẽ, trước đây cô ấy không nhận ra rốt cuộc mình yêu ai, cho đến lần này cô ấy mới quyết định nên chọn ai, còn cháu là người duy nhất cô ấy lựa chọn.” Anh nói đầy tự tin.

“Không... hai đứa không thể!” Bà Thắm định cắt đứt hy vọng của anh đối với Thắm Hy Mạt, nhưng lại nhận được câu trả lời chắc nịch của anh:

“Bà, xin bà hãy nghĩ cho hạnh phúc tương lai của Hy Mạt, nếu sống với người cô ấy không yêu, bà nói xem, Hy Mạt có thể hạnh phúc không?”

Bà Thắm không tiếp lời, im lặng nhìn mặt bàn, dường như suy nghĩ rất lung tung.

“Bà à, bà yên tâm, cháu sẽ đối xử thật tốt với Hy Mạt.” Diệp Như Thìn tiếp tục nói, “Mấy năm nay, tuy cháu không liên lạc với Hy Mạt nhưng tình cảm của cháu đối với cô ấy không hề thay đổi. Cháu cũng đã thử quên cô ấy nhưng không làm được.”

Bà Thắm vẫn không nói gì, đứng dậy, chậm rãi bước từng bước ra ngoài.

Diệp Như Thìn không đuổi theo, vẫn ngồi yên, hai tay xoa nhẹ huyệt thái dương, có lẽ tối qua mất ngủ, đầu hơi nặng, nên thấy khó chịu, hơn nữa vừa rồi nói chuyện với bà Thắm phải cố gắng che giấu.

Anh không biết bà có bằng lòng để anh và Thắm Hy Mạt quay lại với nhau không, nhưng anh nghĩ, bất kể dùng cách gì đều phải ráng thuyết phục bà, bởi vì... anh không muốn anh và cô lại mất nhau lần nữa.

Không phải lần đầu Thắm Hy Mạt nhìn thấy cảnh tượng như thế này trong bệnh viện: Người bệnh nằm ở phòng cấp cứu, thở bình dưỡng khí, đang truyền dịch, trông vô cùng yếu ớt.

Năm đó, cô đã nhìn thấy cha như vậy. Bây giờ, một lần nữa chứng kiến, lòng đau như dao cắt.

Nếu anh không đẩy cô ra thì đâu đến nỗi thế này?

Bỗng, có bàn tay đặt lên vai, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô. Thắm Hy Mạt từ từ quay đầu, nhìn thấy Diệp Như Thìn, buồn bã nói: “Anh

ấy ngốc quá.”

Diệp Như Thìn bình thần nhìn Trịnh Gia Vũ đang thêm thiệp trên giường bệnh, lát sau thông thả nói: “Không phải anh ấy ngốc, mà là anh ấy thật sự quan tâm em, dù phải hi sinh tính mạng.”

“Quan tâm như vậy, em không cần...” Thẩm Hy Mạt quả quyết nói, “Em thà là người nằm kia, thay cho anh ấy.”

“Đừng nói những lời ngốc như thế.” Diệp Như Thìn kéo cô vào lòng, âu yếm xoa đầu.

“Như Thìn.” Thẩm Hy Mạt vừa nói vừa nắm tay anh, mắt dần dần nước, “Anh ấy sẽ tỉnh lại chứ?”

Trịnh Gia Vũ đã hôn mê ba ngày, vì mất máu quá nhiều, đầu anh bị thương nặng, bác sỹ nói có tỉnh lại hay không còn trông vào vận may của anh.

“Nếu anh ấy không tỉnh lại, em sẽ áy náy suốt đời, nhưng em lương thiện như thế, ông trời sao nỡ bắt công với em?” Diệp Như Thìn kiên nhẫn xoa tay cô, từ từ sưởi ấm bàn tay lạnh giá đó.

Thẩm Hy Mạt nghe vậy, bật cười, lau nước mắt, ngẩng nhìn Diệp Như Thìn giả bộ giận dữ, nói: “Ai đã bảo em là người nhẫn tâm, tuyệt tình?”

“Nếu em dùng trí nhớ tốt như vậy ghi nhớ những việc tốt anh đã làm cho em, có lẽ chúng ta sẽ không chia tay lâu đến thế.” Diệp Như Thìn nhẹ nhàng nói.

“Như thế này cũng rất tốt.” Thẩm Hy Mạt nói, đôi mắt vốn sáng, sau khi ướt nước mắt càng long lánh, như ánh sao.

“Vì sao?” Diệp Như Thìn cúi nhìn cô.

“Bởi vì...” Cô chớp mắt, hàng mi dài nhẹ lay như cánh bướm, “bởi vì sau những mắt mát, chúng ta mới càng trân trọng thời gian ở bên nhau.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Lòng anh chợt run, cảm giác này giống hệt lần đầu tiên gặp cô, đó là vào mùa tử đằng ra hoa, cô ngồi dưới giàn hoa tử đằng trong trường, từng chùm hoa tím nhạt rủ xuống, thấp thoáng che nửa khuôn mặt, một vẻ đẹp tao nhã và mong manh làm sao. Lúc này, anh ngỡ ngẩn ngắm cô, mắt ăm ắp một tình yêu nồng nàn, rồi cúi xuống in một cái hôn lên vàng trán trắng xanh đó.

Thẩm Hy Mạt không né tránh, vô thức nhắm mắt, lòng lâng lâng ấm áp.

“Thì ra hai đứa ở đây.” Sau khi chứng kiến màn hôn đắm thắm, Diêu Thanh mới tùm tùm bước lại.

“Mẹ đã đến.” Diệp Như Thìn nói thay lời chào.

Vừa nhìn thấy Diêu Thanh, Thẩm Hy Mạt theo phản xạ định giàng khỏi tay anh, nhưng bị anh giữ chặt. Cô bối rối nhìn Diêu Thanh, nét mặt gượng gạo, cứng đờ.

“Đầu còn đau không?” Diêu Thanh nhìn thân thiết hỏi cô.

“Không còn choáng nữa.”

Diêu Thanh lòng như nở hoa, trước đây Thẩm Hy Mạt nói với bà, luôn với giọng cục cằn giận dữ, trong tình trạng kích động, nhưng lần này cô tỏ

ra bình tĩnh chưa từng có, dường như đã trở lại là cô ngày trước, cô bé từng thân thiết gọi bà là “mẹ”.

“Mẹ thật lòng mong hai đứa có thể đến với nhau.” Diêu Thanh tươi cười nói, “Hy Mạt, mẹ đã nấu món canh mộc nhĩ hạt sen, con thích nhất, về phòng ăn đi.”

“Cám ơn!” Thảm Hy Mạt nhếch mép, rớt cuộc cũng nở một nụ cười.

“Mẹ, bây giờ con và Hy Mạt đã đến với nhau rồi.” Diệp Như Thìn chìa bàn tay nắm chặt của họ, khuôn mặt đẹp rạng ngời hạnh phúc.

“Quá tốt rồi.” Diêu Thanh đi lên trước, quay người nói với họ: “Bao giờ làm lễ cưới?”

“Chuyện này...” Diệp Như Thìn mỉm cười liếc Thảm Hy Mạt: “phải hỏi Hy Mạt.”

“Con...” Thảm Hy Mạt đột nhiên không nói được nữa, mặt đỏ ửng như ráng chiều, nhưng bụng thâm nghĩ: Có ai cầu hôn như anh không? Chẳng lãng mạn chút nào, dù gì cũng phải trong một nhà hàng có ánh nến và tiếng nhạc tao nhã, du dương, với một bàn thức ăn đẹp mắt, sau đó... một đứa bé sẽ tặng cô bó hoa hồng thật lớn, anh quỳ một chân, mắt âu yếm nhìn cô, nói những lời cảm động. Nhưng... nghĩ một lúc, lại thấy quá giống cảnh tỏ tình trong phim thần tượng. Nếu anh làm vậy thật, trái tim cô sẽ tan thành nước. Như thế cũng không tốt, nếu cả hai uống nhiều, anh đưa cô về nhà, cô say không biết gì, chẳng phải anh vớ bở sao?

Vì gãy xương tay phải, nên Thảm Hy Mạt xin phép công ty nghỉ nửa tháng, bà nội tuổi cao không tiện chăm sóc, cho nên thời gian này, cô không ở bệnh viện thì đến nhà Diệp Như Thìn. Cô thường xuyên đến bệnh viện là

để thăm Trịnh Gia Vũ lúc này đã tỉnh lại, thật may mắn, anh đã tỉnh, hơn nữa đầu óc rất tỉnh táo, không bị ảnh hưởng gì.

Trong thời gian Trịnh Gia Vũ chưa tỉnh, Thẩm Hy Mạt ngày đêm lo lắng, một câu hỏi luôn ám ảnh cô: Nếu anh tỉnh lại nhưng mất trí nhớ thì sao? Mỗi lần nghĩ đến là lòng rối loạn.

Bây giờ, anh đã qua giai đoạn nguy hiểm, sức khỏe cũng dần tốt lên, Thẩm Hy Mạt cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, cô mang đồ ăn Diêu Thanh đã chuẩn bị đến phòng của Trịnh Gia Vũ. Thực ra, cô rất muốn tự tay nấu cho anh mấy món, dù sao anh cũng vì cô mới bị thương, nhưng tay phải đang bó bột, không thể tự làm, đành nhờ Diêu Thanh giúp.

Cô không biết mình đã tha thứ cho Diêu Thanh từ bao giờ, chỉ nhớ nhất câu Diệp Như Thìn từng nói với cô: “Tự trói mình trong quá khứ, bị dày vò chính là bản thân, chứ không phải người khác.”

Cô mất ngủ mấy đêm liền vì câu nói đó, trong đầu quay cuồng toàn những hình ảnh lúc sống với Diêu Thanh. Đã nhiều năm trôi qua, khi nhớ về quá khứ, nhiều chuyện không vui dường như đã không còn tồn tại, trái lại những kỷ niệm đẹp lần lượt hiện ra. Lúc đó mới dần dần tỉnh ngộ: Không phải cô hận Diêu Thanh mà hận cái quá khứ khiến cô đau đớn không nguôi. Khi từ bỏ quá khứ kia, mới hiểu rằng, hóa ra tha thứ cũng không khó như mình tưởng tượng.

Những món ăn Diêu Thanh làm luôn thơm phức, vô cùng hấp dẫn, Thẩm Hy Mạt mở phích, lấy bát, đưa cho Trịnh Gia Vũ.

Anh chăm chú nhìn từng động tác của cô, khác với vẻ dịu dàng thường nhật, giọng anh bức bối: “Hy Mạt, anh đã bảo em không cần đến nữa cơ

mà? Chuyện ăn uống của anh khỏi cần em lo, đã có mẹ anh lo rồi.”

“Nào, nhân lúc còn nóng, anh ăn đi.” Hy Mạt làm như không nghe thấy, vẫn trút thức ăn ra bát.

“Xoảng!” Căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng bát vỡ.

Thẩm Hy Mạt giật mình, kinh ngạc nhìn những mảnh bát vỡ trên sàn, có một mảnh văng ra, sượt qua mu bàn chân cô, đau buốt, theo phản xạ cô lùi lại mấy bước.

“Lần sau đừng đến nữa!” Trịnh Gia Vũ dỗi nhìn ra xa, ánh mắt hơi đục, không còn trong trẻo như trước nữa.

“Có phải anh vẫn trách em? Nếu không vì em, anh đã không phải nằm viện lâu như thế, chịu bao nhiêu đau đớn như vậy.” Thẩm Hy Mạt buồn bã nói.

“Em có biết, anh thực sự buồn điều gì không?” Trịnh Gia Vũ đã trấn tĩnh lại.

“Lẽ nào còn chuyện khác khiến anh buồn phiền?” Thẩm Hy Mạt hỏi xong lặng lẽ chờ câu trả lời.

“Hy Mạt, thực ra chúng ta hòa.” Giọng anh khàn khàn, mắt chột tói.

Thẩm Hy Mạt băn khoăn nhìn anh.

“Còn nhớ không, có lần em nhìn thấy bức ảnh của Thư Hàm trong ví của anh, lúc đó, em vẫn chưa biết Thư Hàm. Em hỏi anh, cô ấy là ai. Anh bảo, đó là người bạn tốt nhất của anh. Thực ra, anh đã nói dối, cô ấy là cô gái anh từng yêu nhất, nhưng người Thư Hàm thích không phải là anh mà là

Diệp Như Thìn. Sau đó, anh đã điều tra Diệp Như Thìn, được biết anh ta thích em, vì vậy anh mới tìm mọi cách tiếp cận em. Nếu anh không có được người anh yêu nhất, nhưng được thấy cô ấy ở bên người cô ấy yêu thương, anh cũng mãn nguyện rồi, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, phải bỏ ra bao nhiêu anh cũng bằng lòng, kể cả lừa em. Vì thế, từ lần đầu tiên vô tình gặp em đến những lần gặp về sau, anh đều có dụng ý riêng. Đúng vậy, anh đã dựng lên một trò chơi, tìm em cùng diễn, nhưng... đến cuối cùng, anh mới phát hiện, anh đã dần dần lún vào trò chơi đó, không thể nào thoát ra. Tuy trong trò chơi này, anh đã thua, thua trắng tay, nhưng anh không hề hối hận đã tiếp cận em. Nếu không là em, anh sẽ không được nếm trải vị ngọt của tình yêu.” Nét mặt Trịnh Gia Vũ đầy ưu buồn, day dứt.

Nghe anh nói những lời này, Thẩm Hy Mạt không phải không kinh ngạc, nhưng lại bình tĩnh lạ thường, chỉ đắm đắm nhìn anh, đây là lần đầu tiên chứng kiến vẻ đau khổ tột cùng của anh, lòng cũng rung rung, tư lự ngồi im.

“Khi biết em lại quay về với Diệp Như Thìn, anh thực sự rất buồn. Anh đã tìm mọi cách để em yêu anh, kết quả em vẫn quay lại với anh ta, anh đã thất bại, phải vậy không? Nhưng anh cũng rất vui, rất vui nhìn thấy hai người bên nhau. Anh nghĩ, chỉ có anh ta mới là người tình em cần nhất, chỉ có ở bên anh ta, em mới thấy hạnh phúc.” Giọng nói Trịnh Gia Vũ mỗi lúc một nhỏ, nói mãi, bất giác khóe miệng hơi nhếch, không hợp chút nào với vẻ mặt ưu phiền.

“Những chuyện đó đều qua rồi, không phải sao? Chúng ta cùng quên nhé.” Thẩm Hy Mạt bình thản nói, lòng không khỏi chua chát, người ở bên mình lâu như vậy hóa ra lại luôn lừa dối mình, cô không muốn tin điều đó chút nào. Nhưng chuyện xảy ra, đã xảy ra rồi, không có cách nào có thể đảo ngược, không chấp nhận còn có thể làm gì? Còn nhớ, Diệp Như Thìn có lần nói với cô “Đòi người ngăn ngủi, hà tất ôm mãi nỗi khổ đau”, vì thế, oán

hận anh ấy chi bằng bỏ qua chuyện đó, cho anh và cũng là cho mình nổi an bình.

“Anh không mong em sẽ tha thứ cho anh, chỉ mong em được hạnh phúc.” Trịnh Gia Vũ nhìn vết xước ở chân cô khẽ nói: “Xin lỗi, anh không nên nổi nóng với em, có đau không?”

Anh không nói, thì cô đã quên sự cố vừa rồi, gượng cười: “Không đau. Em tìm người dọn dẹp, anh nghỉ đi nhé, đừng nghĩ nhiều.” Nói xong, quay người, ra khỏi phòng bệnh.

Trịnh Gia Vũ lặng lẽ nhìn theo, ánh mắt đăm đăm dừng mãi ở khung cửa trống không.

Thời gian vừa rồi, thấy Thẩm Hy Mạt ngày nào cũng đến bệnh viện, anh càng áy náy không yên. Nghĩ đến mục đích không trong sáng của mình hồi đầu tiếp cận cô, cảm thấy mình không xứng đáng được đối xử như thế, cho nên đắn đo mãi có nên nói ra sự thật. Nếu nói ra, sợ cô sẽ khinh ghét, thậm chí oán hận anh. Nhưng nếu không nói, thì lòng day dứt. Sau bao đêm trăn trở, không ngủ, mãi hôm nay mới đủ can đảm nói với cô tất cả những điều cất giấu trong lòng, không ngờ, Thẩm Hy Mạt không những không giận, mà còn an ủi anh. Trịnh Gia Vũ không biết có phải anh là bệnh nhân, nên cô phải nhẫn nhịn, nhưng dù sao những lời của cô làm anh nhẹ nhõm đi nhiều, mọi buồn phiền tích tụ bấy lâu cũng vơi bớt.

Bất kể cô có tha thứ cho anh không, bất kể sau này cô đối với anh thế nào, chỉ cần cô vui vẻ, hạnh phúc là anh đã yên lòng.

Thẩm Hy Mạt cúi nhìn chân mình, một vết xước đỏ lò lò trên đôi tất màu nuy, trông cũng hơi sợ. Để Diệp Như Thìn khỏi lo lắng, cô quyết định gọi taxi về nhà.

Bình thường, hay đi xe bus, nên không biết vậy taxi ở cổng bệnh viện lại khó đến thế, chờ một lúc lâu vẫn không thấy chiếc xe nào chạy qua, bắt đầu sốt ruột. Hôm nay là cuối tuần, lúc đi, Diệp Như Thìn đã dặn, phải về nhà trước 3 giờ, anh sẽ dành cho cô một niềm vui bất ngờ. Thảm Hy Mạt nhìn đồng hồ, đã là 2 giờ 40, cô đã đợi xe chẵn 20 phút, thầm rên: Bao giờ mới có xe đây?

Bỗng có một chiếc xe hơi màu xanh ngọc rất phong cách dừng trước mặt cô, cửa kính hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt quá quen thuộc, anh nhướn mày, nói bằng cái giọng trầm trầm rất hay của mình: “Thảm tiểu thư, cô còn bao nhiêu lần 20 phút có thể lãng phí đây?”

Giọng anh đầy giễu cợt, Thảm Hy Mạt bực quá không nói được, lẳng lẳng đi đến mở cửa xe, nhưng không mở được, “Mở cửa xe.”

“Sao, muốn lên hả?” Diệp Như Thìn trở lại vẻ lạnh lùng thường thấy, hình như không có ý mở cửa xe cho cô.

“Chẳng lẽ anh định để em đi bộ về nhà?” Thảm Hy Mạt cao giọng nói.

“Thì ra em khỏe như vậy, có thể đi bộ về nhà ?” Diệp Như Thìn hào hứng nói, “Lần sau hãy để anh chứng kiến em khỏe thế nào!”

“Đồ lưu manh!” Thảm Hy Mạt nghiến răng, rít lên.

“Thảm tiểu thư, định đi đâu? Anh muốn em về nhà chạy trên máy tập chạy, xem em có thể chạy được bao lâu.” Diệp Như Thìn mặt tỉnh khô, nghiêm túc nói.

Thảm Hy Mạt tức tối, không nói được gì, lừ mắt nhìn anh, đúng lúc nhìn thấy trạm xe bus cách đó chừng hơn trăm mét, liền đi về phía đó.

“Đi đâu?” Diệp Như Thìn vội hỏi.

Thắm Hy Mạt dừng lại, liếc nhìn Diệp Như Thìn đang ngồi ngay ngắn trong xe, giọng hơi gắt, trả lời gọn lỏn: “Về nhà.”

“Không bắt được taxi, sao không gọi cho anh?” Diệp Như Thìn ung dung nói.

“Em không thèm để anh đưa về!” Thắm Hy Mạt cố chịu đau, bước nhanh về phía trước, lòng thầm nghĩ, lúc mình ốm, thì dịu dàng thế, tưởng đã đổi tính, hóa ra vẫn chứng nào tật ấy!

Có lẽ do bước quá nhanh, vết rách ở mu bàn chân càng đau, cô phải dừng lại, đứng im, nhắm mắt nhìn xuống chân.

Còn chưa kịp nghĩ có nên quay lại lên xe của Diệp Như Thìn, thì đã bị ai ôm eo bé bỏng lên.

“Làm gì vậy?” Thắm Hy Mạt sợ thót tim, hốt hoảng nhìn Diệp Như Thìn.

“Đã không ngoan như thế thì anh đành phải ra tay.” Diệp Như Thìn nhếch mép.

Giữa ban ngày ban mặt, ở ngay trước cổng bệnh viện, đông người qua lại, bị người khác bế như thế, Thắm Hy xấu hổ, nghiêm mặt, ra lệnh: “Diệp Như Thìn, mau buông ra.”

“Từ nay có nghe lời anh không?” Diệp Như Thìn ung dung nói.

“Định chơi trò trao đổi chắc? Tại sao phải nghe lời anh?” Thắm Hy Mạt lăm bằm.

“Nói gì thế?” Anh không nghe rõ, hỏi lại.

Thẩm Hy Mạt thấy anh đã đến gần chiếc xe, mừng thầm, cũng may chỉ cách một đoạn ngắn, vừa lắc đầu vừa nói dứt khoát: “Không nghe, không nghe!”

Ai ngờ, anh cúi xuống, đôi môi nóng bỏng ngang tàng phủ lên môi cô, nhẹ nhàng nhắc lại: “Từ nay có nghe lời anh không?”

Diệp Như Thìn không chịu từ bỏ khi chưa đạt được mục đích, nhưng Thẩm Hy Mạt không để anh được đắc ý, liền cắn vào đôi môi ngang tàng đó, anh khẽ kêu một tiếng lập tức buông ra, mắt nghiêm lạnh nhìn cô, nói: “Thẩm Hy Mạt, sau này anh sẽ cho em biết không nghe lời anh, hậu quả thế nào!” Nói xong, ôm cô bước nhanh về phía chiếc xe.

Trên đường đi, Thẩm Hy Mạt vẫn nghĩ, không biết niềm vui bất ngờ Diệp Như Thìn định mang đến cho mình là gì. Hôm nay không phải ngày lễ, cũng không phải sinh nhật, sao phải làm thế? Cuối cùng, không nén được tò mò, bèn hỏi, giọng dịu dàng chưa từng có: “Như Thìn, có thể tiết lộ tí ty không? Niềm vui bất ngờ anh định dành cho em là gì?”

“Không phải là chuyện xấu.” Diệp Như Thìn chăm chú lái xe, lơ đãng trả lời.

Lẽ nào trong mắt anh, niềm vui bất ngờ còn có chuyện xấu? Thẩm Hy Mạt không hài lòng với câu trả lời, nhưng không có cách nào bắt anh nói ra, đành im thít, lặng lẽ ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Về đến căn hộ đặc biệt trang nhã của anh, thấy vẫn như mọi ngày, không có gì khác thường đợi mình, uống công Thẩm Hy Mạt vừa rời tưởng tượng ra đủ mọi khả năng, tưởng anh sẽ dành cho mình điều gì thật lãng mạn,

chẳng hạn, đặt trên hàng lan can trắng một bó cỏ Huân y mà cô thích nhất, hoặc đột nhiên xuất hiện dải băng rôn lớn với lời tỏ tình thật đặc sắc vân vân... đúng là mình giàu trí tưởng tượng.

Cô nhìn thời gian, đã sắp 3 giờ, ngẩng lên nhìn Diệp Như Thìn, hỏi: “Sắp 3 giờ rồi, xin hỏi Diệp tiên sinh có bất ngờ đặc biệt gì đây?”

Chưa nhận được câu trả lời của Diệp Như Thìn, đã nhìn thấy một người từ trong phòng đi ra, Thẩm Hy Mạt lập tức trở mắt, há miệng, kinh ngạc, hết nhìn người đó, lại nhìn Diệp Như Thìn đang mặt tỉnh khô đứng một bên. Cô vội gọi: “Bà!”

Thẩm Hy Mạt không ngờ bà nội lại xuất hiện ở đây, hơn nữa... lại còn tùm tùm cười.

“Ai đưa bà đến đây?” Cô hỏi nhỏ Diệp Như Thìn.

“Em nói xem còn có thể là ai?” Anh hỏi lại, cũng mỉm cười nhìn bà.

“Anh?” Thẩm Hy Mạt bắn khoảch chỉ vào anh.

“Có biết thuyết phục bà phải tốn bao nhiêu thời gian, công sức không?”

“Làm sao em biết được!”

“Cũng may, công sức của anh không uổng phí, bà đã đồng ý cho hai chúng mình rồi.” Anh nói rồi đan tay vào tay cô.

Thẩm Hy Mạt sững sờ, mặt rạng rỡ, kéo tay Diệp Như Thìn đến trước mặt bà nội, giọng ngọt lịm gọi: “Bà!”

Bà đáp lại cũng ngọt ngào không kém, Thẩm Hy Mạt nghe xong thấy mát lòng.

Đêm. Bị Diệp Như Thìn kéo vào phòng ngủ của anh, cô cảm kích nói: “Cám ơn đã cho em niềm vui này.”

“Thực ra, bà nội là người dễ mềm lòng.” Diệp Như Thìn ngồi xuống mép giường, nhìn Thẩm Hy Mạt đứng trang nghiêm trước mặt, anh liếc xuống chân cô, sắc mặt hốt hoảng, vội đứng lên, đi đến gần cúi xuống hỏi: “Sao thế này?”

“Sợ ý bị quệt thôi.” Thẩm Hy Mạt điềm nhiên nói dối, nhưng tim đập thình thình, chỉ sợ bị anh phát hiện. Nếu Diệp Như Thìn biết vết thương này do Trịnh Gia Vũ gây ra, không biết anh sẽ làm chuyện gì.

“Lại đây!” Diệp Như Thìn để cô ngồi xuống mép giường, kéo chân cô đặt lên đùi mình, rồi cởi giày ra, nhìn thấy vết xước dài, ngẩng lên hỏi: “Còn đau không?”

“Vết xước vặt, không đau tẹo nào.” Thẩm Hy Mạt cười đáp.

Nhìn bộ dạng “không đau tẹo nào” của cô, Diệp Như Thìn lại thấy lo lo: “Vết thương đã dính vào tất rồi, lột tất ra sẽ rất đau, cố chịu một chút nhé.”

“Không sao, anh cứ cởi ra đi.” Thẩm Hy Mạt nói, nhưng khi anh nhẹ nhàng lột tất ra, cô lại đau nghiến răng nghiến lợi nhăn nhó: “Nhẹ thôi, nhẹ thôi!”

“Đau không?” Diệp Như Thìn vẫn kiên nhẫn từ từ lột tất, miệng dỗ dành như dỗ trẻ con: “Xong ngay, xong ngay đây, cố chịu tý nữa!”

Nhìn chiếc tất đã được cởi ra, Thẩm Hy Mạt cuối cùng cũng thở phào.

“Lần sau đi đường phải cẩn thận.” Diệp Như Thìn nhắc nhở.

“Diệp tiên sinh, nếu em còn không cẩn thận nữa thì đắc tội với tất cả mọi người rồi.” Thẩm Hy Mạt hứa.

“Người em đắc tội nhất chính là anh đây?” Diệp Như Thìn kéo cô vào lòng, tỳ cằm lên đầu cô, mùi thơm từ mái tóc xông vào mũi anh.

“Tại sao?” Thẩm Hy Mạt ngược nhìn anh, mắt long lanh.

“Cái đó cũng không biết à?” Diệp Như Thìn bế cô đặt lên trên giường, đè lên người cô, ghé tai thì thầm: “Nếu em ốm, chẳng phải phúc lợi của anh bị hao tổn hay sao.”

Hơi thở của anh thoảng qua tai, ấm như làn gió mỏng man, cảm giác buồn buồn nhồn nhột, cô bĩu môi, nói: “Có phải thời gian vừa rồi, em phải nằm viện, nên quỹ kế của anh không thực hiện được?”

Diệp Như Thìn cắn nhẹ tai cô, nhay, mút mỏng trớn, hơi thở gấp dần: “Không có quỹ kế gì hết, chỉ muốn...” Giọng anh nhỏ dần, cảm nhận được vành tai cô đang nóng lên, lòng anh đột nhiên bốc lửa, hấp tấp lần tìm môi cô, cắn chặt, miệng thầm thì: “Chỉ muốn thế này.”

Người cô càng nóng bừng bừng, tay vô thức ôm chặt anh, tim đập dồn, ngực phập phồng dữ dội.

Anh lần lượt cởi hết váy áo cô, làn da trắng sứ mịn như nhung hiện trước mắt, anh xúc động ghì chặt tấm thân mềm ấm thơm tho ấy, hôn từng tấc lên đó. Ham muốn bùng lên như lửa, anh mê mải chiếm hữu.

Khi cả hai sóng tình đã dịu, Thẩm Hy Mạt cuộn tròn trong vòng tay anh, mặt đỏ ửng, thì thầm: “Có hồi hận đã gặp em không?”

“Em nói xem?” Diệp Như Thìn âu yếm vuốt tóc cô.

“Anh nói thì hơn.” Thẩm Hy Mạt nũng nịu.

“Hồi hận, rất hồi hận.” Diệp Như Thìn luồn tay vào tóc cô, ve vuốt.

“A...” Thẩm Hy Mạt giật mình, hốt hoảng hỏi: “Tại sao?”

“Nếu không gặp em, anh sẽ gặp rất nhiều giai nhân khác, sẽ giao lưu với những giai nhân khác nhau, anh có cơ hội trải nghiệm bao nhiêu vẻ dịu dàng, quyến rũ khác nhau.” Diệp Như Thìn than thở dường như vô cùng nuối tiếc.

“Được, nếu anh cảm thấy yêu chưa đủ, thì đi mà tìm giai nhân khác!” Thẩm Hy Mạt sầm mặt.

“Nhưng... bao nhiêu giai nhân cũng không bằng em!” Diệp Như Thìn cười gian, cúi hôn nhẹ vào trán cô.

Thẩm Hy Mạt nghe vậy, nhoen cười, nắm chặt tay anh.

“Tuy nhiên, đó không phải là điều anh hồi hận nhất.” Diệp Như Thìn thủng thẳng nói tiếp.

“Hả?” Thẩm Hy Mạt ngẩng nhìn anh, “Vậy anh hồi hận nhất là gì?”;

“Anh ước gì không yêu em nhiều như thế, để em không là duy nhất trong tim anh” Diệp Như Thìn nói xong, lại cúi xuống hôn môi cô.

Anh ước gì không yêu em nhiều như thế, tiếc là, mọi việc không như ý.

Tình yêu đẹp biết mấy, cuộc đời lắm phong ba, nhiều trắc trở, hai người yêu nhau dù xa cách nhau bao lâu, cuối cùng vẫn gặp nhau ở ngã tư đường, như lần gặp đầu tiên.

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.dtv-ebook.com>